Mirajele vieţii

v e r s u r i

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISBN: 978-973-62-8

Mirajele vieţii

EDITURA LIDANA
Suceava, 2008

Un fel de a trăi poezia

Într-o vreme în care unii consideră că nu se mai citeşte poezie, aşa, ca odinioară (fără însă a se preciza, cel mai adesea, care ar fi fiind acea vârstă de aur a poeziei la care se face referinţă – epoca în care se iveau miturile?, anii în care un Homer mixa evenimente ce prindeau a da lumii contur cu întâmplări plasmuite într-un cer din care picioarele zeilor atârnau desculţe spre pământ?, poate un timp mult mai apropiat nouă, în care limba în care încă mai scriem acum se creştea pe sine însăşi, modelată sub condeiele părinţilor literaturii noastre?, poate chiar cel care pare a se fi încheiat, istoriceşte, în urmă cu mai puţin de 20 de ani, timp în care devoram biblioteci despre care năzuiam a crede c-ar păstra nesufocate scânteile unei libertăţi abia întrevăzute?), exact aceeaşi vreme în care alţii spun că se scrie prea mult – în urmă cu vreo 2 ani, revenit la Suceava, criticul Alex. Ştefănescu opina că în România ar fi fost, atunci, mai mult de 5000 de autori de poezie („atestaţi" într-un fel sau altul: fie că au obţinut meritate recunoaşteri editoriale şi publice, fie că s-au înregimentat în diverse asocieri literare sau, pur şi simplu, au reuşit să publice o plachetă sau măcar câteva versuri într-un colţ de revistă literară), tot aceeaşi vreme în care se spune că scriitorii scriu mai ales pentru scriitori, dar şi că nici măcar scriitorii nu se prea cunosc între ei (iar uneori nici nu vor să audă unul de celălalt), iată, cam în astă vreme, apare şi volumul „Mirajele vieţii". Cel care l-a plăsmuit se numeşte Mihai Leonte, iar despre domnia sa s-ar putea spune că are deja experienţă în generarea unor astfel de proiecte colective. După cum aţi aflat deja (presupunând că aţi parcurs deja volumul de faţă), „Mirajele vieţii" nu constituie prima alcătuire de acest fel şi avem toate motivele să credem că nici ultima. Din câte am aflat, cei mai mulţi semnatari din interiorul acestor pagini s-au cunoscut mai întâi alunecând pe firele Internetului: pe diverse site-uri literare, forumuri etc. Au scris şi (s-)au citit. Au răspuns (unii, din nou) invitaţiei domnului Mihai Leonte şi s-au înfăţişat cititorilor (şi) astfel, pe hârtie, în cartea care, potrivit unei tradiţii (ce pare a fi însă din ce în ce mai serios clătinată; chiar şi de cei care se intitulează „poeţii de pe Internet"), ar conferi mai multă concreteţe, mai multă materialitate şi chiar durabilitate cuvântului scris. Unii se află chiar la debutul „pe hârtie" şi trebuie să le înţelegem emoţiile, este frumos să le susţinem speranţele.

Citindu-i pe fiecare în parte (dar şi privindu-i ca grup; chiar ca grupare – dacă îmi daţi voie să risc –, deşi „manifestul" lor e mai mult implicit, insinuant, decât explicit; şi nicidecum „revoluţionar"), cred că putem vorbi despre un (anume) fel de a trăi poezia. Într-o libertate a inocenţei netrucate, cu onestitate faţă de sine şi faţă de ceilalţi (*nota bene*: iată, autori cu o anume rutină, cu vers format, bine tăiat şi încărcat cu substanţă, nu s-au ferit de a publica, aici, alături de debutanţi). Probabil că, într-un fel sau altul, fiecare dintre cei aproape 20 de autori (de vârste diferite, de la juniori la seniori, cu profesii şi ocupaţii dintre cele mai diverse; nu în ultimul rând cu experienţe de viaţă şi de lectură diferite; şi, chiar mai mult decât atât, din zone diferite ale ţării şi chiar lumii!), fără a se confrunta cu oarece complexe insuflate de definiţii rigide şi teorii, consideră că poezia există în stare naturală, trăieşte, se află în ei şi dincolo de ei. Se observă că aceşti autori nu-şi propun să intre în pas cu o anume modă, nu fac apel – explicit, cel puţin – la modele, nu caută să instituie ierarhii sau să clatine ierarhii; dacă pentru ei ele vor fi existând, totuşi, credem că, mai curând, le ignoră sau şi le asumă ca atare, fără ca acestea să constituie, în ce-i priveşte, handicapuri sau imbolduri suplimentare.

Poate că cel mai important aspect este acesta: poezia face parte din viaţa lor, ca o constantă – mai întâi individuală, dar şi de grup – a timpului prezent şi ca o perspectivă. Va fi fiind ea un liant microcomunitar, un element de inserţie a individului în cosmosul pe care îl percepe, un program terapeutic asumat într-un climat resimţit ca agresiv şi angoasant, o simplă descriere a universului, cu chei de zăvorât taine şi chei de descuiat sipete cu nestemate sclipitoare? Doar citindu-i, fiecare dintre ei vă poate răspunde...

Valeriu CERCEL

Născut la 4 mai 1950 în Bucureşti, am copilărit prin munţii Vrancei, de unde-mi erau parinţii, in jurul Panciului şi în Bucureşti. Şcoala elementară şi liceul le-am terminat tot în în Bucureşti, iar în 1976 m-am căsătorit cu Paulina, împlinind anul acesta 32 de ani de căsnicie. Avem două fete, Eleonora şi Mirela. In 1979, am început viaţa din nou, peste Ocean, în Statele Unite. Am locuit la Cleveland – Ohio, unde am absolvit şi cursurile unui institut tehnic (Hicok Technical Institute) specializat in interior design şi în architectural & structural design. Din anul 1989 locuim în Hamilton, Ontario, Canada. În anul 1982 am inceput sa sculptez în lemn şi până astăzi aceasta mi-a rămas profesiunea de bază. În decursul anilor, am participat la multe competiţii în sculptură în lemn, la care am câştigat peste o sută de premii. Am început să scriu satire şi poezii umoristice tot din anul 1982 şi am publicat în ziarele româneşti din America şi Canada: Micro-magazin românesc, Libertatea şi revista Mioriţa din New York, ziarul America din Cleveland-Ohio, Curierul internaţional din Detroit-Michigan şi in Cuvântul românesc, Faptul divers, Observatorul şi Agenda românească din Canada. O altă realizare este volumul de poezii "Durere românească", publicat de editura Anamarol din Bucureşti în anul 2006. La aceeaşi editură, în acest an, "Satire... şi nu prea". Satirele mele au apărut şi în volumele "Spiralele vieţii" 2006 şi "Drumurile vieţii" 2007, publicate de asemenea de editura Anamarol. Departe de ţara mea, sunt mândru că sunt roman şi aşa voi muri.

Dor

Mă doare lutul prispei de acasă,
Îl simt departe, coşcovit, crăpat,
Mă doare gura lacomă de coasă
Şi lanul când se-alintă legănat,

Mă doare naiul, codrii verzi de brad,
Mă dor Carpaţii-ncovoiaţi de trudă,
Mă doare maiul cum bătea pe vad
Şi zeama aguridei, verde, crudă,

Mă doare şi troiţa din răscruce
Şi mielul fără vină-n primăvară,
Iar piatra, ce pe apă se tot duce,
Mă doare ca şi roata de la moară;

Mă doare brazda, lama de la plug
Şi poarta ce prin daltă se ridică,
Mă doare carul, boii de la jug
Şi hora-n fiecare dumunică;

Mai fă o dată, Doamne, ce-ai făcut,
Înalţă-mi Soarele din nou peste colină
Şi prispa casei, unde m-am născut,
Prin flori de zarzăr umple-o de lumină,

O zi mai dă-mi să scap de greul dor,
Cu iz de tei s-o cerni şi iasomie,
Iar pâinea caldă, scoasă din cuptor,
Să pot mânca din ea o veşnicie.

Sonet pentru infinit

Când Soarele uşor, peste colină,
Sub orizont se lasă-n întuneric,
Apar, ascunse-n ziuă de lumină,
Pe boltă licărind stele feeric,

A ta, a mea, o stea e fiecare,
În Capricorn, Fecioară sau Balanţă,
Pulsează una nouă-n Ursa mare,
O alta căzătoare se înalţă;

Atât de-aproape suntem, n-am găsit,
Oricât am căutat pe cer de bine
Un loc al nimănui, sau părăsit
Fără speranţe, visuri şi destine,
De parcă infinitul e sfârşit
Sub coviltirul nopţilor senine!

Azi-noapte m-am trezit în paradis

Azi-noapte m-am trezit în paradis,
Eu ortodox convins şi botezat,
Că stând mereu departe de păcat,
S-ajung în locu-acela ca de vis
N-am fost surprins şi nici nu m-am mirat;

Ajuns în faţa "marelui altar",
Un înger milostiv m-a aşezat
La masă şi umil m-a întrebat
Cam ce-aş dori să pună la grătar…

Eu şapte mici, pe loc am comandat;

Până atunci, mi-aduse una mică,
Iar un ţambal bătrân şi o vioară
Mă alintau la ciorba de burtică,
Dar apăru şi nea Petrescu Gică...
L-am auzit prin fumul de ţigară;

Babani, zemoşi, condimentaţi perfect,
Simţeam în mici o nouă înviere,
Cu guler, înălţam halbe de bere
(De la Azuga, să fiu mai corect)
Fără suspin şi fără de durere...

Nevastă-mea făcu o tevaturăăă...
Mă luă de dimineaţă foarte tare,
Nu mă credea că-n rai făcui o tură(!?)...
Noroc că miroseam a băutură
Şi-n gură tot sugeam o scobitoare!

Spovedanie

-Părinte, am venit să fiu iertat,
Cum sunt eu bun şi plin de nenoroc,
Făcui fără să vreau un mic păcat
Cu-n braţ de lemne bune pentru foc...

-Da' spune fără teamă, măi Vasile,
Ai doborât în sat vr'un pom uscat (?!)
Că eu te ştiu de-atâţia ani de zile
Şi altul nu-i ca tine mai curat...

-Părinte, ştiţi, eu anul ce-a trecut
Tot la pădure lemne am tăiat,
Având şi car şi boi şi priceput
Le-am şi cărat la oamenii din sat,

-Cumva te-a pus satana ca să furi
Vreo buturugă sau niscai surcele ?!...
Ferească Dumnezeu de ce-ai să-nduri,
Nici dracu' nu te scapă de belele!

-Da' nici prin gând părinte de furat(!)
Eu lemne am grămadă sub pridvor,
Dar iubitor şi milostiv am dat
Unei personae fără ajutor,

-Păi ăsta nu-i păcat, e creştineşte!
Tu vii la mine ca un păcătos !?
Mai bine du-te şi te răcoreşte
Cu un rachiu la cârciuma din dos!...

-Da' stai părinte, că n-am terminat(!)
Am pus în car un braţ de lemne bune
Şi, mai apoi, să vezi ce s-a-ntâmplat
Că n-ai să mai găseşti nimic a spune,

Le-am descărcat din car, le-am şi crăpat,
La văduva lu' Ion de lângă moară,
Era un ger, gândind la răposat,
Fie-i ţărâna grea, cât mai uşoară...

-Şi-apoi, şi-apoi (?) că m-ai înfierbântat,
(Întreabă popa mort de curios)
Spre casă înţeleg că ai plecat
Da' nu pe lângă boi, cumva pe jos!?

-Nu vă grăbiţi aşa tare, părinte!
Că i-am aprins şi focu', m-a cinstit
Cu vin d-ăl vechi şi câteva plăcinte
Pân-ce odaia bine s-a-ncălzit

Şi tot băgând pe foc, o văd, părinte
Că-mi dă cămaşa jos, sub ochii mei(!)
Iţarii îi dădui eu mai 'nainte,
Mă cam strângeau, ce o fi fost cu ei(!?)

Şi-apoi s-a întâmplat...ce s-a-ntâmplat
În faţa sobei, goală ea şi eu,
Da' a fost bineee(!), n-o zic cu păcat,
L-aş supăra cumplit pe Dumnezeu...

-O Doamne iartă-l, n-a ştiut ce face
Şi-o fi pierdut chiar minţile pesemne(!)
De a ajuns iţarii să-i dezbrace
Făcând risipă de atâtea lemne(!)

Da' spune-mi tu cinstit, bade Vasile,
S-a întâmplat cumva să fie-n post?!
Că le ardea în două sau trei zile
Femeia şi cu grijă şi cu rost...

-Precis să zic, nu îmi mai amintesc,
Însă mata' de crezi că este bai,
Pe deşte iaca stau şi socotesc:

...Din august ce-a trecut... până prin mai!

De ce-ai murit...
(Poezie tristă)

Am fost la tata, cum vă spun,
Dădea să plouă, era vânt,
Cu nişte flori ca să le pun
Şi-o lumâmare pe mormânt;

Alăturea, ingenuncheat,
La alt mormânt, un ins rănit
Se văicărea înlăcrimat:
"De ce-ai murit, de ce-ai murit"

Se închina la cer cu jind,
Gesticula parcă lovit,
Din buze tot mişca bocind:
"De ce-ai murit, de ce-ai murit"

O lumânare pâlpâia
Lângă săracu' prăpădit,
De milî se topea şi ea,
"De ce-ai murit, de ce-ai murit"

L-am ridicat de subţiori,
Privindu-mă dezamăgit
Mă întrebă de două ori:
"De ce-a murit, de ce-a murit"

"În viaţă dacă mai şedea,
Eram atât de fericit"
Îndurerat din cap dădea:
"De ce-a murit, de ce-a murit"

"Te înţeleg", i-am zis pios,
"E cineva foarte iubit,
Însă, de plângi, e de prisos,
Căci a murit, căci a murit"

"De unde dom'le(?), nici nu-l ştiu
Şi plâng că am dat de belea,
E fostul soţ, un şantaliu,
Ce l-a avut...nevastă-mea!

Şah

Pe tabla de şah mai erau doi pioni,
Reginele-n turnuri de lucru-şi făceau,
Regii priveau plictisiţi la bufoni,
Iar caii pe marginea tablei păşteau;

Era timp de pace, fusese remiză
Şi pierderi de ambele părţi existau,
Speranţe erau într-o nouă repriză,
Nebunii-ntr-un colţ adunaţi se gândeau:

Au tot numărat şi au tot socotit,
Pătratele toate la număr erau
Egale, în schimb foarte greu de-mpărţit...
Pătratele albe mai mari arătau(!)

Aşa ca nebunii, cătând la gâlceavă,
(Cu toate că pacea demult s-a semnat)
Îi tot injectau pe regi cu otravă,
Dar nu a zis unu' că-s buni de legat(?!)

Pe tabla de şah, numai timpul trecea
Pe faţa-i lucioasă de lupte făcută,
O altă-ncleştare de forţe-aducea,
Mai mare, mai crâncenă şi mai temută,

Din nou i-aduna pe regi, cavaleri,
Pionii în frunte spre marea cetate,
Spre turnuri şi flamuri pierdute mai ieri,
O nouă revanşă pe viaţă, pe moarte,
Pe albe, pe negre... pătrate.

Morala viciilor

Un cerşetor, la colţ de stradă,
Cu-o faţă-amară şi zbârcită,
Tot aştepta un ban să cadă
În pălăria-i terfelită;

Dar trecătorii, cam grăbiţi,
Mânaţi de treburile lor,
Se arătau a fi zgârciţi
Cu amărâtul cerşetor,

Căci dup-un timp, n-a mai răbdat,

Şi a oprit un cetăţean,
(Pe-un ins la ţol, cu diplomat)
Cerând şi el un ban,

Dar individual, tulburat,
Tot scotocind prin buzunare,
Pe cerşetor l-a suspectat
Venind cu-o întrebare :

-Ce faci cu banii? Poţi să-mi spui?
Îi dai cumva pe băutură?
-Nu domnule ! Că eu nu pui
Alcool de loc în gură...

-Îţi iei ţigări să le fumezi?
(Din nou omul presează)
-Nu domnule ! Poate nu crezi,
Tutunul dăunează...

-Şi nici la cărţi nu-i pui la joc
Diseară cu amicii?
-Nu domnule ! Eu cărţi nu joc...
Nu am aceste vicii...

-Atunci, eu îţi propun ceva
Şi-ţi dau o sută, nu cinci Lei,
Că vezi cum e ,nevastă-mea...
Morală-mi face...dumneaei!...

Vino, te rog, cu mine-acasă,
Să vadă şi ea cum arată,
Un individ ce nu fumează,
Nu-i cartofor şi nu se-mbată!

Povestea unui fost emigrant

Plecai şi io prin lume de nebun,
Sperând cumva să îmi găsesc norocul,
Că-n ţara mea văzui că nu sunt bun
Nici să-mi umbresc în zi cu soare locul;

Ajuns peste ocean, aşa cum zic,
În ţara aia plină de arţari,
Eu Gheorghe, ce să mai, un venetic,
Visam deja la sacii de dolari;

Cum viza nici măcar n-a apucat
Să se usuce pe-al meu paşaport,
A doua zi pe loc m-am angajat
Ca specialist, cu braţele în port,

Dar pe la unş'pe, să fi fost trecut,
Lucrând cu mult elan şi dăruire,
Pe nişte inşi am vrut să îi ajut,
Că io sunt săritor foarte, din fire:

Fac iooo! strigai, fac io! de vreo cinci ori,
Da' nu-nţeleg de ce s-au şifonat,
M-au luat pe sus, cu toţi, de subţiori
Şi peste gard, frumos, m-au aruncat;

M-am angajat din nou, că-s inimos,
Însă problemă din nou am avut,
Că nu mă las nicicând eu mai prejos,
Am zis "fac io !" şi jobul l-am pierdut

Şi tot sărind să fac în stânga-n dreapta,
Dorind ca să fac io, că-s muncitor,
Mi se-arăta cu-n deget unde-i poarta
Şi-n spate mă tratau cu un picior;

Umblând pe străzi dezamăgit, hai-hui,
O babă-n faţa casei se căznea,
Cu un ciocan vroia să bat-un cui,
Şi-n cap pe cui nicicum nu-l nimerea,

Fac io! cu mult respect m-am adresat,
Iar baba foarte galeş mi-a zâmbit
Şi ce să vezi, pe loc m-a angajat,
Chiar plata-n mână "cash" mi-a oferit;

Pe brânci la babă frate am lucrat
Trei nopţi întregi şi pline patru zile,
De am pierdut, căci le-am înumărat,
Exact, fără mişto, vreo şapte kile ;

Ce lume dom-le şi-n această ţară (!?)
Că unii nu mă lasă să muncesc,
Iar alţii-mi fac capacele să-mi sară,
Mă abuzează până mă topesc(!)...

Văzând cum şade treaba pe aici,
M-am reântors în sat, la Leana mea
Şi-aveam o poftă mamăăă!...de urzici

Cu mămăligă să le fac saftea,

Da' numa' ce pusei de mămăligă,
Pentru urzici pisam la usturoi,
Că o aud pe Leana că mă strigă :
Fac io mă' Gheorghe!...
...şi-om mânca apoi!

Sora prietenului meu

Amicul meu are o soră
Frumoasăăă, da' frumoasă foc(!)
În pat cu ea, cam de vreo oră,
C-am început-o dintr-un joc...

Şi cum spusei, sufăr de-o boală
Precis să fiu, chiar la mijloc,
Da' nu ştiu cum, c-avea o şcoală,
M-a lecuit de ea pe loc(!)

Păi ce vorbeşti, m-a luat frumos
La pipăit şi frecţionat,
Puţin în sus, puţin în jos,
Cu alifie, delicat

Şi când s-a-ncins, m-a luat vârtos
Că nu vă mint, m-a-ncălicat
Pe cât eram eu de băţos,
De scârţâia şi bietul pat.

Vreo două zile, parcă trei,
Frate, am fost ca nou născut
Şi asta din pricina ei
C-atât de bine mi-a făcut,

Dar mai apoi, avui iar pană,
Ceva din nou mă deranja
Exact în zona mediană,
Chiar foarte tare... mă jena,

De am rugat-o insistent
Pe sora prietenului meu,
Să-mi facă-acelaşi tratament

Dacă se poate, mai mereu;

Da' nici prin gând să mă refuze!
(Treaba fiind şi contra cost)
Sau cel puţin să mi se scuze,
Ori să mă ia cumva la rost.
....

Îi mulţumesc lui Dumnezeu,
Fi'nd lecuit acum de boală,
Căci sora prietenului meu,
De dimineaţă când se scoală,
Masaj îmi face tot mereu
Că ea e soră... medicală!
....

Scăparăm noi de lepră, ciumă,
Dar cu sciatica... nu-i glumă!

Timpul perelor

În fiecare toamnă retrăiesc,
Aceleaşi amintiri cu nostalgie,
Când perele în pomi se rumenesc,
Mă aflu în a mea copilărie:

La noi în sat, pe-atunci, aveam de toate,
Gutui şi prune şi atâtea mere,
Toţi pomii erau plini de fructe coapte,
Ce nu aveam, mi-aduc aminte, pere,

Că ne-adunam târziu, pe înoptat,
Băieţii toţi, că-n sat nu erau fete
Şi-apoi plecam la pere, la furat
În satul dinspre luncă-n două cete;

Ştiam cu toţii foarte bine locul,
Ogrăzile cu perii cei de soi,
Că-n fiecare toamnă făceam jocul,
Dar şi sătenii ne ştiau pe noi (!)...

Şi câte garduri am sărit, măi frate(!)
Prin mărăcini cu sânul plin de pere,
Cucuie-n cap si muşcături de... spate,
Căci câinii n-aveau pic de maniere;

Dar anii au trecut, eram flăcăi
Şi cine mai era ca noi in sat(?!)
De perele din satul dintre văi,
Aproape că de ele-am şi uitat,

Da-n toamna aia,-n zi de sărbătoare,
La horă, unde toţi ne-am adunat,
S-a auzit venit din depărtare
Un zvon de care noi ne-am şi mirat,

Şi nu ştiu cum, fără să bag de seamă
Aud şi eu, că-mi zise o muiere,
Să mergem toţi flăcăii fără teamă,
În satul dinspre luncă să luăm pere,

Că am plecat cu toţii, pe lumină,
Măcar să revedem pe unde-am fost,
Când ne-alergau dulăii-n vreo grădină
Şi perii, că-i ştiam chiar pe de rost;

Da' ce să vezi(!) nici n-am ajuns în sat,
Că ne-aşteptau cu pere în cărare,
Atâtea mândre de nici n-am visat(!)
Şi toate-aveau în păr câte o floare,

Am luat şi eu o pară şi-am muşcat
Din poala ei, ce-apoi mi-a fost mireasă,
Că n-am găsit din câte am furat,
O alta mult mai dulce şi frumoasă;

De-atunci privim la perii din ogradă,
Ce i-am sădit chiar după nuntă-n zori
Şi i-am păzit să nu ajungă pradă,
Celor ce noaptea jefuiesc comori;

În toamna asta-avem pere de dat,
Că perii-s plini de rod şi bucurie,
Iar fetele ni-s mari, de măritat...
Da' zic şi eu aşa... ca să se ştie.

Poezioală de Clăciun

Copiii lăi, m-au supălat
La glădiniţă cu o veste,
Că Mos Clăciun, e o poveste,
Nu e, si nu a ezigstat,

Că nu ale nici sănioală,
Nici balbă albă, nasu' loşu,
Chial au si lâs, că noaptea Moşu'
Pe cosu casei nu coboală;

Am fost atât de indispus
Si-am plâns cu laclimi suspinând,
Pe Mos Clăciun îl stiu decând
Pe mine balza m-a adus,

Da' ca să mă conving, am stat
Cu ochii mici sub plăpumioală,
Făcându-mă că dolm de-aseală
Să-l văd si io măcal odat';

Întl-un tâlziu, palcă plin vis,
L-am auzit plin dolmitol
Pe la pălinţi, venind în zbol,
Că ei aveau geamul deschis,

Tiptil apoi, în pas glăbit,
Tlecu plin hol cu sacu-i plin,
Că i-am văzut umbla puţin,
La pomu' male-mpodobit,

Sub cale-a pus Moşu', galant
Si giucălii si ciocolată....
Vă povestesc io altădată
Că alţeva-i mai impoltant,

Că după ţe a fost el gata
Şi cum pe toate el le stie,
A tlas din sticla de lachie
Pitită în balcon de tata,

Şi-a fost si în bucătălie,
Şi-a tot cătat plin fligidel,
(Că nu i-e flică lui de gel)
Mâncând cu poftă din piftie,

Şi tot tiptil a si plecat,
Mai vesel palcă si vioi,
Da' milosea a ustuloi
Pe flunte când m-a sălutat,

Aşa că io aş vlea să stie
Copiii lăi, că Moş Clăciun
Ezigstă şi e tale bun...

Si fălă să fac băscălie,
Îi plaţe ţuică şi piftie...
Cledeţi-mă când io v-o spun!

P.S.

Am povestit ţe s-a-ntâmplat
Şi lu tăticu' şi mămica,
şi flate, toată ziulica
Atât de mult s-au minunat!

Gata.

Vis de emigrant

Căţeluş cu păru' creţ
Şi-a lăsat al lui coteţ,
Puse coada pe spinare
Şi plecă în lumea mare,
Cu o diplomă, măi frate,
(Că dormea la Facultate)
Vreo trei fire de verdeaţă,
Neavând decât mătreaţă,
Limba o lătra la şcoală
Fiind internaţională,
O valiză mititică,
O boccea, o sacoşică,
Agăţată-i sta de toartă
Să nu uit, a lui consoartă
Într-un mini-jup-parol,
De scăpă şi de control,
Frate, la aeroport
Bun tocmai pentru export;

Căţeluş cu păr buclat,
Stând la umbră a visat
Covrigei cu mac, cu sare,
Peste mări, peste hotare,
Mulţi şi calzi, aşa grămadă
De se-nghesuiau pe coadă
Şi ciolane, da' babane
Şi volane, de merţane,
Din cer că picau frumos,
Doar să le ia de pe jos,

Pe alese, pe culese,

Fără jenă între fese…
Dar să nu o mai lungesc,
Ce să vă mai povestesc!?…

Căţeluş cu păru' creţ,
Căzu chiar de nătăfleţ,
Ajungând peste ocean,
Visul lui de-acu' un an
A-nţeles c-a fost, măi frate,
Din "desene animate":
Câini cu covrigei în coadă
Nu gaseşti pe nici o stradă,
Iară ploaia nu coboară
Din cer, decât apă chioară,
Nu merţane, nu ciolane,
Da' nici vorbă de babane,
Nici măcar un osuleţ,
Ori chiştoc mai lunguieţ!…
Văzând el cum şade treaba,
Că nici umbra nu-i degeaba,
Pentru oase din băncuţe
Trebuia dat din lăbuţe
Şi nu îi şedea frumos
Să dea la munca de jos,
Iar cu meseria lui
În cap nu lovea un cui,
A fost pus în faţa sorţii
De-i pică toţi cârlionţii;

Căţeluş cu permanent
Deveni mai insistent,
Că, cerând un sfat lui Zdreanţă
(Văr primar…prin alianţă)
Şi el om cu facultate,
(Doi ani pentru fals în acte)
Care nu demult şi-a luat
Pe ouă un doctorat,
Iar acum, din găinar
Taie frunze de arţar,
Se simţi cam luat din oală
Auzind din nou de şcoală (!)
Căci sub dud la el în sat,
Era prea calificat,
Iar aicea sub arţari,
Guvernanţii ăştia mari
Nu îi permiteau, să mor,
Să ridice un picior ;

Şi-ncepu să studieze
Ca să se reprofileze:
Făcu şcoli de coafeze,
Făcu şcoli de stewardeze,
Făcu (şi-asta pentru teze!)
La seral si pekineze
Şi dizeoze şi stripteoze,
Mamăăă... viaţă ca pe roze...
Şi-atât s-a specializat
Şi supra... calificat,
Căţeluşa lui buclată,
Partenera lui, de fată,
Cu care-mpărţea odată
Pîine neagră şi uscată,
Albă şi imaculată,
Neavând măcar o pată,
Gospodină şi curată,
Harnică, manierată,
Nu lătra neîntrebată,
Nici la Lună, nici la poartă...
În lumea...civilizată
Arătând chiar demodată,
Piesă veche şi uzată,
Se trezi... abandonată;

Căţeluş cu păr tapat
Dup-un vis cam agitat,
Se trezi ca să constate
O crudă realitate:

Anii, se scurgeau, se pare,
Fără vreo discriminare
Şi tot dând din coalţe-n coalţe,
(Cum mai ricoşează gloanţe)
Cu probleme, cu belele,
Nu mai menţionez, căţele,
Alerga, mă-nţelegeţi,
După cai verzi pe pereţi,
Căci, plecat parcă mai ieri
Ajunsese... nicăieri;

Prea mult nu vă mai reţin,
Mă iertaţi, mai am puţin
Că revin din nou la el :
Năpârlit şi singurel
Se visa, cu nostalgie,
Ca în vremuri vechi, bădie,
Tolănit la umbra deasă

Sub bătrânul dud de-acasă,
Tot lingându-se de zor,
Pe lăbuţe şi cosor!

Cuţitul de argint...
Şi un bulgăre de aur

Nu am uitat nicicând, era o sfoară
Ce atârna-ntr-un cui, lângă sărar,
Pe un perete coşcovit de var
În casa bătrânescă de la ţară;

Am regăsit-o în acelaşi loc
De ani uitată, părea plictisită,
În cuiul strâmb cu floarea ruginită
De un mănunchi uscat de busuioc;

În plita sobei, rece, prins-zăcea
Vechiul ceaun ce-n vremuri n-avea pace,
Săreau copii ca să îl dezbrace
De crusta care încă strălucea,

Iar într-un colţ, sub un ştergar, o ramă,
O poză-ngălbenită contura....
Au coborât de dor ce le era
Şi mama şi bunica şi-a ei mamă;

Parcă în sobă văd un pic de jar
Şi din ceaun un bulgăre de aur,
Bunicu' împărţind acel tezaur,
Cu sfoara ce-atârna lângă sărar.

Poveste din satul meu

Fusei şi io, duminica trecută
La liturghie, că n-am fost în veci
Şi lume bă(!) atât fuse de multă,

Cu mine, Leana, Sucă... vreo cin'zeci;

Şi-aproape de sfârşit s-a dat pomană,
Dîn neamu' lu' Florica, un bunic,
Covrigi uscaţi şi zaibăr vechi dîn toamnă,
Da' al'ceva vrusei ca să vă zîc:

Ne zîse popa,-acasă să citim,
Ce-a scris Ion, capitolu' tri'zăci,
Că vrea despre prostie să vorbim
Duminica ce vine, că nu-i meci;

Mă scărpinai în cap lovit de streche,
Cum dracu' de a scris văru' Ion,
Când toţi îl ştim că-i prost fără pereche,
N-are habar s-ascută un creion(?!)

Am dat de el atunci, că-s norocos,
La crâşmă, unde zilnic ne-ntâlnim
Şi l-am cinstit cu gându' să-l dăscos,
Că popa ştie tot iar noi nu ştim(!)

Şi-l întrebai , mai rău ca şi pe hoţi,
Că-mi spuse tot, (eu mai dădui un rand!)
Chiar se jură, să-i sară ochii toţi !
De scris n-a scris, să nu am nici un gând ;

La slujbă iar fusei, de curios
Şi de Ion, când popa a-ntrebat,
Au răspuns toţi, cu glas aşa voios,
Zicând că au citit, ce li s-a dat!

Părinteee-iartă-i (!) că nu ştiu ce fac!
Strigai din spate, că ştiam precis,
Ăştia au mintea pusă pe arac,
Capitolu' tri-zăci, Ion n-a scris!...

De-atuncea, de la popă am respect
Că-mi strânge mâna când la crâşmă vine,
Da' eu consider că este corect...
Îl stiu pe Ion... mai bine ca pe mine!

Poezie de Paşti

Când Paştile se-apropie mereu
Sunt luat de amintiri şi dus agale,
Copil mă regăsesc în satul meu

La casa bătrânească de pe vale;

Simt şi acum, pe prispă, dimineaţa,
Cernându-şi fluturaşii de ninsoare,
Cum îmi ating cu gingăşie faţa
Cireşii alintându-se în floare,

Şi-aud la fel, venind peste câmpie
Spre deal zorit, urându-mi "ziua bună",
Un soare îngânat de-o ciocârlie
Cu-o veste la clopotniţa bătrână;

Se anunţa o mare sărbătoare,
Iar martoră era şi Luna plină :
Va coborî din morţi, spre Înălţare
Isus, a lui Maria, cu lumină!

Că începea aşa o primeneală,
Miresmele de flori de liliac,
Şi lutul proaspăt, iz de văruială,
Se vânturau prin uşa din cerdac,

Ne uşuram şi trupul de povară
Şi sufletul cumva de-am suduit,
(Scăpam şi eu atuncea de ocară,
În ziua când mergeam la spovedit!)

Fiind copii, mâncam în Postul mare
Nu doar urzici, că ne rodea burtica,
Ne mai spurcam şi noi, deh, la mâncare,
Că popa nu ştia, zicea bunica,

Dar totul se făcea cu rânduială
Şi toate le-aşezau la locul lor,
Ştiau bătrânii bine, fără şcoală,
Cum să-L primim pe-al lumii Salvator...

În miez de noapte, satu-n aşteptare,
Biserica-ntr-o horă o strângea,
Lumini se arătau pe la altare,
Isus, Cristosul nostru, învia,

Ne întorceam cu paşte şi lumină,
Bunica ne dădea miel din cuptor,
Iar ouăle-aşteptau pe masa plină
Sfinţite în al nostru tricolor,

Iar la amiezi, pe luncă ne-ntâlneam

Gătit în straie noi, cum altul nu-i,
Căci noi copii-atunci, ne înnoiam
Când Se năştea şi la-nvierea Lui,

Şi câtă bucurie, 'ntregul sat,
Ouă ciocnind cu mare şi cu mic,
"Cristos a înviat! Adevărat!"
Pe pajiştea cusută-n borangic,

Iar mai apoi, crescusem eu fecior,
Aceeaşi luncă mândră ca o ie,
Mi-a dat ca să le sorb licoarea lor,
Doi ochi de vis cu nume de Mărie...

Aş vrea să vin din nou în satul meu,
În zi de Paşti, în zi de sărbătoare,
Poate-mi va spune bunul Dumnezeu
Cam cât mai am de ars din lumânare...

Justiţie

Căţeluş cu părul creţ,
Fură raţa din coteţ,
El se jură că nu fură,
Dar să vezi ce-ncurcătură!
Că fusei la judecată,
Reclamând javra netoată,
Care avea şi recidivă
Şi dosar mare-n arhivă,
Vechi client pe la hingheri
De unde-a scăpat mai ieri
Si-unde fuse condamnat
Tot pentru acest păcat ;
Cunoscând deci, inculpatul,
Nici nu mi-am mai bătut capul,
Eram sigur de succes...
Şi-am pornit dar, la proces,
Fără să-mi pun avocat
Sau să cer cuiva vreun sfat,
Socotind că treaba-i oablă,
Având martoră şi-o babă,
Plus vreo trei-patru vecini,
Chiar şi Ion, a lu' Mărin...
Toţi văzând potaia hoaţă,
Împreună şi cu Zdreanţă,
(Alt borfaş, un găinar,
Hoţ de ouă din cuibar)

Care cu neruşinare,
Ziua în amiaza mare,
A intrat ca un tâlhar,
Zdreanţă stând la colţ pândar,
Si-mi luă raţa, fără milă,
Ce-o ţineam pentru prăsilă;

Dar buclucu' ăl mai mare
Fu în ziua următoare,
Când în faţa curţii 'nalte
Furăm toţi, pentru dreptate :
Eu, de raţă păgubit,
Inculpatul sus numit,
Zdreanţă, martor şi complice,
Procurorul şi un vice,
Lume multă, gălăgie,
Toţi şedeam ca'ntr-o cutie,
În sala de tribunal
Mai ceva ca la un bal ;
Şi-ncepu dansul, măi frate,
Procurorul pus pe fapte,
Luă dosarul şi-l deschise,
Parcă dracu' îl lovise
Şi cu întrebări ghiulea,
Mă ţinti pe... dumnea-mea:
Că, de unde-avui eu raţă(?)
Dac-a fost, sau nu in viaţă(?!)
Am avut-o declarată
Sau era ne-nregistrată(?!)
Am avut-o pe contract?
Pot să le prezint vreun act(?!)
Ce-i dădeam eu de mâncare,
Dac-a fost la vaccinare,
Câte ouă a ouat
Şi de-am dat cotă la stat(?!)
Ori, dacă a fost răţoi,
Să le spun din care soi,
Fiind unii care ouă,
Că s-a dat o lege nouă,
Iar în caz c-a şi clocit,
Câţi boboci am dobândit (?!)
..Nu cumva să-i fi mâncat,
Sau... vândut la alţii-n sat,
Că aveam belea mai mare,
Neavând act de vânzare...
Că de unde, că de cum,
Nu ştiam ce să mai spun,
Şi uite-aşa m-a tot sucit,

M-a întors şi învârtit,
Că din om cinstit, prădat,
Am ajuns eu, inculpat,
Iar potaia, stai să vezi,
Că, din lipsă de dovezi
Pe loc a fost achitată
Şi fiind calomniată,
Ceru şi ceva parale
Pentru leziuni morale...
Am plătit şi-am terminat,
Dar ce , crezi că am scăpat?
Mi-au făcut şi-o percheziţie,
M-au chemat şi la Poliţie,
Să declare cum s-a-ntâmplat,
De-am avut... raţă în sat?!

Dor

De-aş fi eu cumpănă-n răscruce,
I-aş iscodi pe trecători,
De unde vin şi-unde s-or duce,
De au văzut dorul în zori;

De-aş fi troiţă în cărare,
Pe babe, pân' s-or închina,
Le-aş pune-aceeaşi întrebare:
Văzut-aţi dorul pe-undeva?

De-aş fi eu pod, pe râu, în vale,
I-aş strânge apele ce-i curg,
Să-mi spună albiile-i goale
Unde e dorul, în amurg,

Iar pe-noptat, ca şi o fată,
Aş întreba Luna mereu,
Sub care boltă înstelată
Visează-acuma dorul meu(?);

De-aş fi clopotniţa bătrână,
Aş întreba întregul sat,
De sus, din deal, până la stână,
Cu dorul, ce s-a întâmplat?

Căci...parcă s-a înstrăinat,
În uliţă, când rar apare,
E-atât de trist, şi-nlăcrimat,
Pe-o filă numai de scrisoare.

Chiloţii din Paşcani

Iera parcî-o zî di sărbătoari,
Că-n şientru la Paşcani or apărut,
Prin prăvălii şî pi Uliţa mari,
Chiloţi atât di mulţi şi n-am văzut,

Şî ni miram cu toţi privind la iei,
Fi'ndcî la noi, pi străzi, nu vezi chiloţi,
Ierau şî mari şî mişi şî mititiei
Iar di frumoşi, pot zâşi, ierau toţi,

Că n-am găsât, vă zâc, doi că-s urâţi
Şi nişi suşiţi, cum poati sî mai hii,
Or sî hi fost olec-aşa boţîţi...
Da' şi vorghieşti!... ierau şcoşi din cutii,

Iar fietili, cum s-ieli ruşânoasi,
Au cam roşât, vorghind tot cu păcat,
Ş-or înghiţât în săc, fiind sfioasi,
Că dintr-aşei chiloţi nişi n-or probat,

C-a doua zî, or dispărut cu toţi,
(Că dupî confierinţî or plecat)
C-un avion plin tot doar cu chiloţi,
Da' numa' doi chiloţi... or chilotat!

Anunţ matrimonial

"Tânăr, nicicând căsătorit,
Cu calităţi şi cu situaţie,
Un caracter deosebit
Şi fără nici o obligaţie,
Nici viciu, nici nărav măcar,
Nefumător chiar pasionat,
Duşman de moarte pe pahar,
Cu maniere, delicat,
Doresc relaţie serioasă,
Cu-o parteneră tot la fel"
(Adicătelea drăgăstoasă
Şi cu ceva la portofel!).

Sună convingător, real
Şi de-o fi vr'una ce-a decis

Să îşi ia soţul ideal,
Tentată va fi-n mod precis;

După doi ani de tribunale,
Bani cheltuiţi la avocat
Şi multe alte angarale,
Divorţul eu l-am câştigat:
Cinstit fiind de când mă ştiu,
Nu m-am mirat că în instanţă
M-au scos beţiv, scandalagiu,
Dar asta n-are importanţă;

Am împărţit tot, (bat-o vina!)
De a rămas ea cu mălaiul,
A luat în schimb casa, maşina,
Iar eu valiza şi tramvaiul;

E drept că nu ne-am cunoscut
Când ne-am luat şi-i un mister,
Cum ne-am iubit de la-nceput
Nepotriviţi la caracter(?!)
Dar astăzi, în ziarul local
Am dat mai sus, ca să mă ştie
(Anunţul matrimonial)
Cea care îmi va fi soţie...

Mai jos, ceva interesant:
Tânără, bine educată,
(Să ştii, mi-am zis, e chiar tentant!)
Cu ochi căprui, la păr roşcată,
Salariu bun, plus beneficii,
Un metru şaij'doi... şi kile...
Manierată, fără vicii,
(Mă face ca să mor cu zile!)
Tacută (cum îmi place mie!!)
Şi gospodină, (ce noroc!!!)
Gândindu-mă la căsnicie
Un telefon i-am dat pe loc.

Ne-am întâlnit la o terasă
Ce-o frecventam eu, ca burlac,
Mă aştepta deja la masă,
Din parc i-am dus chiar... liliac;

Doar din priviri ne-am înţeles,
Atât de mult ne potriveam
Şi asta fi'n'că mai ales

Din ziar perfect ne cunoşteam;

Facem acum “luna de miere”
Din nou romantici, amoraţi...
(Căci prima dragoste nu piere)
La fosta-mi soacră..., la Ghimpaţi!

Sonet de cartier

Te-am re-ntâlnit, luai apă la cişmea,
Erai tot în capotul ăla şic,
Din ochi te-am dezbrăcat, că se vedea,
Pe dedesubt nu mai aveai nimic,

Iar între sâni şi-un nasture-ţi lipsea,
Rebeli, se înălţau să mă doboare,
Cordonul înnodat mă sictirea,
Dar ce popo', ce şolduri, ce picioare(!)...

Sunt ani de-atunci, te văd iar la cişmea
Tot în capotul ăla, foarte şic,
La piept, acelaşi nasture-ţi lipsea...

Am vrut să te dezbrac, aveam un tic,
Dar ce să mai(!) şi-aşa tot se vedea:
Pe dedesubt, nu mai aveai nimic!

Luminiţa CIURARU

M-am născut la data de 28 iulie 1972, în municipiul Roman, judeţul Neamţ. Sunt de profesie asistent medical generalist. Romanul este un oraşel micuţ şi cochet din nordul Moldovei,. nu departe de muntele Pietricica, Ceahlău, Cheile Bicazului, Lacul Roşu, zone unde evadez de câte ori îmi permite timpul, să-mi umplu ochii şi căuşul sufletului mereu avid după natura pură daruită de Creator. Am terminat liceul în anul 1990 în oraşul natal, apoi în anul 1995 am absolvit Şcoala Postliceala Sanitară din Bacău, oraşul poetului George Bacovia, care şi-a lăsat amprentele poeziilor plutind în inimile parcurilor şi a pecetluit fiecare anotimp cu litere magnifice. Sunt căsătorită şi m-a binecuvântat Dumnezeu cu un fiu – David.

În prezent urmez cursurile Facultăţii de Psihologie la Universitatea “Spiru Haret” din Bacău.

Iubesc Biblia, oamenii, literatura, baletul şi tot ce-i zămislit din artă.

M-am regăsit în poezie şi în slovele vărsate pe coala de hârtie de mult timp, însă era doar un vis ascuns să dau viaţă strofelor către lumina tiparului.

Îi datorez bunicii mele iubirea pentru literatură, de unde am desluşit mistere de viaţă şi de timp, ea mi-a netezit copilăria şi adolescenţa cu puritatea poeziilor şi a cântecelor fără apus. Tot ea mi-a pus în mâini cartea de căpătâi, Biblia, pe care o consider un izvor nesecat de înţelepciune divină.

Cu nostalgie îmi amintesc de vacanţele petrecute la ea, într-un sat aproapiat oraşului natal, unde-mi alergam copilaria pe malul Siretului şi în gradina plină cu stupi de albine, flori şi zmeură. Stupii semănau cu o uzină secretă, de unde bunica scotea faguri încărcaţi cu miere aurie, pe care-i gustam prima. Tabloul cu mâna ei sfântă întinsă spre mine, vorbele cu tâlc şi ochii ei calzi, l-am pictat veşnic cu pensonul sufletului meu.

De la mama şi bunica mea mi s-a cuibărit în fire puterea de-a lupta cu marea vieţii spre care ne avântăm vapoarele zilnice.

Poezia îmi este muzica cernelii, poezia înseamnă acorduri din gânduri şi crâmpeie din existenţa mea.

Mi-am scris multe dintre creaţii pe diferite site-uri literare. Începând cu anul 2008, am publicat poezii în revista literară "Visul", revista ce a fost fondată în 2005 de Editura Emma din Orăştie sub egida Asociaţiei Culturale "Florema Design" Orăştie.

Fiecare slovă se naşte şi trăieşte pentru tine, cititorule!

Cuvântul

Cuvântul ţi-aşez la picioare,
Iar inima-n fructe de fildeş
Ţi-aşez coroane de slove
Seminţe de vorbe în palme,
Sărutul cernelii pe frunte
Prelins pe buze crispate,
Îti dărui cuvântul ca leagăn,
În timpul războiului mut.

Cuvântul se naşte în noi,
Al graiului sunet pe corzi
Dar moare pe buze trădate
Desprinde speranţa din colţuri,
Lipind-o pe bolţi ucigaşe.

În talerul pur al balanţei,
Măsor al literei sens
Ţi-l dau pe ape de calcar,
Izvoare ascunse de măguri
Timbrate cu pulberi de văi.

Nu-s singură, prieten mi-e tocul,
Cerneala-mi hrăneste virtutea
Mă-nvie cu rânduri şi strofe,
Ce altfel nu pot să le cânt
Doar gestul baletului sacru
Dansat pe ritm de miracol
Şi pana ce-aleargă pe coală,
Rămâne cu mine şi mâine,
Cu cartea cea sfântă de mână.

Lutul de aur

Năvalnice zile-ntr-o viaţă trucată,

Cu minţi încleştate pe fruntea brăzdată
Gâlgâie timpul, muşcând iar din noi
Lăsând un apus cu gust de noroi.

Cu paşi apăsaţi mă-ndrept către mine,

Văd câmpuri de luptă, război pe coline
Ridic vălul greu disecând nemurirea
Răzbesc prin hăţişuri, aflându-mi menirea.

Mă privesc scrutător în ochiul fidel,
Mănunchiuri de vremi le-adună doar El,

Rugând Creatorul să-mi cearnă gândirea
Din ere deşarte lăsând doar iubirea.

Tu om muritor ca iarba-ncolţită,
Azi zbori sper lumină cu haina-nverzită
Dar mâine te-ntorci în pamânt unde-i gol,
Nu-i dor, nici durere, doar vid si nămol.

Fii demn, ia aminte, eşti lutul de aur,
În mâna de Sculptor cu ochii de faur
Păstrează ce-i sfânt, un scop definit,
Cadoul e Viaţa, azi eşti înflorit.

Am adunat

Am adunat în mâini ochi de lună,
Să te veghez tăcuta când
O lacrimă de stea îşi face cuib,
În livada sufletului tău
Împovarat
De greutatea tăcerii de buncar şi dor
În menghina neputinţei de-a striga.

Am adunat pe buze praf de stele,
Să-ţi pot alunga cu fiecare suflu
Ploaia ce-ţi bate în geamul vieţii,
Dorind să-ţi acopere fără remuşcări
Şi ultimul vis de crisalidă
Ascuns sub umbra aripilor răsfirate
În toate gândurile mele fugare,
Ce-şi iau zborul spre genuni însângerate
Poposind cu visele frânte
La porţile fântânilor tale.

Am adunat un univers de linişte,
Să-ţi mângâi cioburile anilor
Şi chiar dacă mi-am rănit degetele,
Din fiecare boboc de durere
Îmi încolţesc tulpini secerate prea devreme.

Am adunat oceane de surâsuri,
Să-ţi gonesc tristeţea din ochi
Pe corăbii ce nu se mai întorc,
Chiar dacă eu,
Mânată de vârtejul nebunesc
Am rămas în mijlocul vâltorii.

Am adunat scări de lumină,
Să te înalţi când viaţa te coboară
Chiar dacă eu... m-am prabuşit în genunchi.

Cântecul nufărului

Răsfiră-ţi gingăşia în fiinţa mea,
Gravează-mi însufleţirea cu mântuire
Floare sfântă cu făclia de biruinţă,
Atinge-mi sufletul cu fiecare petală
Vreau să-ţi fiu apa în care renaşti
Aerul pe care-ţi sprijini fruntea la apus,
Îţi sunt picătura rubinie ce-o porţi
În braţele de aureole pudrate cu dor.
Pluteşti blând pe apele vieţii mele tulburi
Dar line când îţi simt unduirea frunzelor
Explodând în pâlcuri de linişte,
În poezii de tăceri,
Traduse doar de tulpinile noastre
Crescute în adâncuri nevăzute şi sacre.
Rădăcinele-ţi mi-au risipit deznădejdea,
Colorând tabloul pictat de mâinile inimii
În evantaie de miresme şi refrene.

Cu fiecare culoare îmi ţeşi anotimpuri
Ce le-am trăit fără tine,
Scurgându-se zi după zi în clepsidra orfană de noi.
Clapele umbrelor tale îmi mângâie ochii şi lacrima
Pecetluind legende nerostite.
Mărturie ne sunt aştrii şi marea
Cerul şi atingerea fibrelor de opal
Că ne-a înflorit fiinţa în lacuri de nuferi
Pe poteci cu spini şi lacăte grele.

Vor curge izvoare de lotuşi argintii,
Ce vindecă tălpile pământului unde vom iubi
Cu poeme de zăpadă,
Cu rostogoliri de tandreţe
Culeasă de pe fiecare treaptă de aşteptare,
Înflorită pe catargul timpului dintre noi
Ce-l vom învinge cu portrete de adevăruri.
Trecutul va fi doar un pumn de nisip
Spulberat pe stâlpii focului de durere
Ostoită de altarul luminii ce-ţi cântă sonete,
Descifrate în lanţuri de licurici pe marginea corolei,
De ape ce nasc nuanţe de lebede.
Un psalm îţi aşez în mijloc de floare,
Respiră-l prin concerte de speranţe
Să-ţi fie semnul magic la fiecare poartă închisă
Şi slova emoţiilor semnată de CEL SFÂNT.

Ninsori de gânduri

Ninge prin ochiul nopţii
cu fulgi de amintiri şi crâmpeie,
moare în noi fiecare fulg din trecut
plângându-şi cerul iubirii de ieri,
cerşind încă o zi din nectarul azuriu
dar sticlosul adevăr îl topeşte sub raze,
de vorbe-ngheţate sub streşini
ce zguduie avalanşe de timpuri,
de vieţi şi mâini împreunate.

Murim încet dar acceptăm,
plângând zăpezi pe creste de suflet
zdrobit cu ceaţa privirii
pierdute-n speranţe mute, ucise
de gerul cu suflul de doruri
uitate pe crengi atârnate
între noi...
din ziua cu braţe întinse
mâcinate sub ierni muritoare.

Nu ştii...

...Că ai ochii două boabe de cafea,
pe care-i sorb dimineaţa într-o ceaşcă de cuvinte
iar porii fiinţei mele îi caută,
Să-mi dilueze nonsensul nopţilor vâscoase.

Nu ştii că rochia vieţii mele este sfâşiată,
de hienele anilor în care,
mlădiţele viselor şi-au uitat numele.
Nu ştii că obrajii îmi sunt răniţi,
de viscolul neputinţei avar
ce acum stăpâneşte peste toate,
cotloanele sufletului meu unde,
mă căznesc să întorc spatele trădării
ce-mi pălmuieşte rânjind,
şi ultimul strop de miere scurs
din pocalul nădejdii unde-am urlat,
să-mi zidesc inima chircită
sub cimentul uitării.

Văruiţi cu veselie sunt,
pereţii sufletului meu,
dar ai scrijelit vreodată să descoperi
ce ascund sub pojghiţa culorii?

Mi-au obosit mâinile,

plămădind lutul speranţei
ce-ar vrea să-mi ofere oglinzi
în care văd doar chipuri mascate
văd cuburi şi dimensiuni de timp
întoarse pe laturi schimonosite.

Nu deschide uşa tărâmului meu,
dacă nu te ridici pe aripa răbdării
să-mi împleteşti cu migală,
toate firele nisipului scurs
prin sita temerilor de-a mai iubi.

Nu-mi sparge bulgărele de peştera
în care mi-am răstignit toţi nuferii inimii
ce zburdau de încântare odinioară.
Încerci să te joci cu hazardul
care astăzi mi-e prieten şi-mi spune,
...că nu ştii...

Şoapta mărului

Mereu tăcută-ntre livezi,
Ascult ce-mi cântă toamna rece
Sperând că totuşi tu mă vezi
Fiorul spaimei nu va trece.
Un măr muşcat între frunzişuri,
Îmi spune-n şoaptă temător
Că-ţi simte paşii grei pe ramuri,
Şi vuietul privirilor
Ce-mi căutau doar amintirea
Mireasma, roua şi iubirea.
Dar vuietul din ochii tăi
Într-un ecou de clopot unic
Străpunge zarea şi amurgul
Învăluit într-o baladă
Suflat de vânt în fum de şoapte,
Alunecă încet pe corzi,
Se unduieşte-n dansul ierbii
În sufletu-mi ce aştepta
Blândeţea din privirea ta.
Într-o tăcere de bazalt

La granţa de ireal
Sub gene grele de cortină,
Imagini zeci învălmaşite
Doar tu cu ochii de cristal,
Desprinzi oglinzi ce-au fost lipite
Pe scoarţa mărului din suflet
Rostogolit între tăceri
Între cuvinte nerostite
Rămase-n ram de azi....de ieri.

Să poţi

Să poţi smulge zâmbete de sub vălul statuilor,
să vezi paradisul şi din mijlocul iadului
să poţi simţi căldura chiar şi a hainelor reci de oţel,
să-ţi odihneşti trupul pe câmpul verde
chiar şi atunci când ai furtuna pe umeri,
să-ti treci palmele peste trandafiri
chiar dacă te vor răni,
să admiri cerul albastru
chiar dacă durerea se cuibareşte la poarta ta,
să iubeşti ploaia
chiar dacă se prelinge din ochii tăi,
să ţii luna pe frunte
chiar dacă eşti obosit de viaţă,
să poţi privi licărul inocent al unui copil
chiar dacă-ti zici că viaţa e fără rost,
să poţi simţi mirosul mării şi de alge
chiar dacă plaja e pustie,
să poţi picta pe stele
chiar dacă inimii tale i s-au tăiat mâinile,
să poţi zbura cu gânduri pure
chiar dacă cei care te-au iubit au încetat s-o facă,
să poţi întinde o mână caldă unui om
chiar dacă cei mai buni prieteni te-au vândut,
să poţi ierta oricând
chiar dacă dezamăgirea ţi-a infierat puterea de-a o face,
şi toate astea pentru că...
alţii care au fost ieri şi nu mai sunt ..
ar da o lume întreagă pentru un grăunte din ceea ce ai tu azi.

Rază de copil

dedicată fiului meu, David

Mânuţe calde mă cuprind,
Îmi dai speranţe şi alint
Eşti îngerul din viata mea,
Când viata-i zgură şi e grea.

Eşti crinul sacru al tinereţii,
O boare blândă a dimineţii
Eşti vrăbiuţa de la geam,
Şi picurul curat din ram.

Eşti raza blândă aurie,
În tinereţea ta zglobie
Eşti tot ce am visat şi-aş vrea,
Să porţi credinţa-n viaţa ta.

Eşti pana caldă si usoară,
Ai glasul lin ca o vioară
Eşti susurul unui izvor,
Cu vocea dulce şi de dor.

În inimioara ta micuţă,
Eu am un loc ca şi măicuţă
Îti simt obrazul roz şi cald,
Cu inocenţa de smarald.

Umbra unui răsărit

Umbra din mine se varsă în ape,

odată cu ea cuprinde apusuri
lăsând urme albe-n nisipul de ieri,
mă soarbe iar marea, sunt sare si valuri
vuiesc printre stânci, adun vânturi aspre
cu braţe ce-ntreabă; e noapte sau zi.

Desenez traiectorii de lanţuri,
cu zale ce-mi strâng glezna minţii
le simt răceala pe pleoape,
le aud zăngănitul din umbră
izbite-n podeaua de mâine.
Sunt pianul cu note abstracte,
nu-s aievea, sunt doar o fereastră
desenată-n pereţii de timp.

Ţin viaţa în palme de lotus,
trecutul pe umeri de beznă,
modelez nopţi de ceară cu gânduri,
rupte din şiraguri omeneşti
ce-au lăsat la graniţa existenţei,
doar faldurii visurilor tale,
din care încerc să renasc
când viata mă îngenunchează.
Îmi sting setea cu ploi de stele,
când cerul mă doboară
privesc răsăritul din mine
când ochii şi-au umbrit lumina.

Şi dacă

Şi dacă viaţa-i o columnă
De ce n-o trăim?
Si dacă viata e blestem
De ce nu murim?
Şi dacă ieri nu-l vrem si mâine
De ce nu ne-oprim?
Şi dacă mâine se dărâmă
De ce nu-l zidim?
Cu lut şi schele de lumină,
Cu braţe verzi, călite-n munţi
Nu suntem doar ecou de clopot,
Căzut pe ochii fără mâine
Nu suntem doar o stea pierdută,
La margini de statui aride

Nu suntem pagini arse-n foc,
Cenuşă caldă si argilă
Suntem cetăţi cu turnuri vii,
Suntem azi mare, mâine cer
Ieri vânt răzleţ, azi ape line
Suntem... noi oamenii.

Priviri murind

Poţi spune ploii să nu cadă?
Poţi porunci iubirii nu veni?
Am vrea, dar totu-i o şaradă,
Nici cerul nu te-opreşte a iubi.

Şi dacă luna are dreptul să iubească,
Fiind mireasa cerului mereu
De ce eu doar   privesc de la fereastră,
Râvnind în locul lunii să fiu eu.

Mi-e teamă însă buncărul să-l sparg,
Să-mi văd iubirea fluture-ndrăzneţ
Mă nasc o melodie pe-un catarg,
Între talazuri viaţa n-are preţ.

Cu inima sărată printre vânturi,
Nu vreau, nu pot să mai iubesc
Văd cheia aruncată în adâncuri,
Sub tălpi privirea moare, o strivesc.

Doar noi şi luna

Dansăm doar noi pe-această lună plină,
Plutim râzând pe stele căzătoare
În valsuri tandre de mică balerină,
Îmbrăţişaţi în aburi şi fuioare.

Nu-i mit sau vis, iubirea noastră-i vie,
Sculptând speranţe-n munţii de granit
Suntem legaţi de-o rază aurie,
Uitată-n timp la ceas de asfinţit.

Din şevaletul nopţii cade dorul,
Având culori regale de mister
Ne bate-n geam sclipirea şi fiorul,

Născând în noi un bob de giuvaer.

Îmi prinzi cercei de aştri la urechi,
Ne cântă simfonia din priviri
Valsăm vrăjiţi în vârf de turn străvechi,
Ajunşi în pragul magicei iubiri.

Îti cad pe frunte cascade de scântei,
Pe umeri duci coroana nopţii calde
Eu sunt prinţesa   cu ochii de camei,
Iar tu un prinţ cu braţe de smaralde.

Puterea ei

Ceva   mă înalţă mai presus de banal,
îmi spală   rădăcinile sufletului
Ceva îmi dă aripi să zbor peste lespezile
mormintelor sub care am îngropat obida
dezamăgirilor şi visele subjugate.
Ceva îmi diluează stâlpii   spaimelor,
Care odinioară-mi frângeau   bucuria
Şi inocenţa din zâmbetul unui copil.

Ceva îmi smulge vălul ce-mi umbreşte
razele lunii şi spendoarea cerului când
viaţa-i un castel ruinat.
Ceva îmi dă puterea de-a ierta trecutul
ce mi-a zdrelit genunchii copilăriei.
Ceva îmi şterge   ţipătul în care-am
adus pe lume o nouă viată.
Ceva îmi dă culoare obrajilor palizi
îmi dă sclipirea si seninătatea
ochilor mei de jad
Ceva îmi cântă muzica vieţii,
Ceva mă opreşte să strivesc lacrima
unui prieten când greşeşte,
Ceva mă îndeamnă să adun sub aripi
prietenii care mi-au redat
perla încrederii în mine şi în ei totodată,
Ceva îmi spune cu regret
că holocaustul nu ar fi existat dacă,
am fi avut darul omenesc   în noi.
Ceva mă trezeşte din himera alergării
după un mâine pentru a fi eu însămi
şi-mi spune că eu însămi trebuie să fiu oricând
Ceva care nu este decât... IUBIREA!

Vise

Nu există copac
să nu-şi ţese frunzele cu diamante,
Nu există petec de pământ
să nu-i fie sete după picurii de rouă,
Nu există pasăre
să nu scruteze zarea,
Nu există mare
să nu-şi unduiască valul cântând odă stâncilor,
Nu există mâini
să nu plămădească stele ce curg
printre degete şi palmele mereu deschise,
Nu există copil
să nu-şi brodeze crinii copilăriei,
Nu există albină
să nu-şi adulmece culoarea mierii,
Nu există obraz
să nu tânjească după mângâiere
când este brăzdat cu lacrimi de metal,
Nu există suflet
să nu-şi caute împlinirea,
Nu există lună
să nu-şi încropească şevaletul nopţii
ca o rochie de mătase pierdută la porţile soarelui,
Nu există om
să nu-şi hrănească sufletul cu vise,
iar când visele se împlinesc...
DOAR atunci trăim.

Femeia din vis

Iubita mea din valea ploii
Ai buze roşii, două rodii
Flamând de dor te chem, te caut
Ai ochi de lună şi de flaut.

Cu vocea minţii m-ai străpuns,
Dar mii de braţe nu-s de-ajuns

Să te oprească o clipă-n loc,
Tu nufăr alb micuţ, boboc.

În apa sufletului meu,
Te-ai aciuat tu curcubeu
Nu pot, nu vreau să te mai şterg,
Căci eu cu tine-n braţe-n alerg.

În toate visele târzii,
În pragul vieţii mele vii
Tu orhidee colorată,
Floare de lotus nepatată.

Ai rădăcinile adânci,
Eu te-am sădit, dar oare plângi?
Cum pot s-ajung până la tine
Pe drumuri strâmte şi străine?

Basmul speranţei

Azi viaţa mă-ndeamnă să joc,
Îmi cântă viori în cerdac
Nu ştiu de-i vis sau aievea
Dar vreau s-alerg pe câmpii
Să mă pierd în unghiuri albastre
De mână cu tine ca-n basmul
În care suntem prizonieri
Uitând de-anotimpuri în codrul
Cu foşnet şi ţipăt de păsări.

Ne cheamă stejarii şi brazii,
Cu glasul legendei de foc
La sânul pământului vesel
Ne umplem fiinţa de rouă
Pluteşte iubirea-n mesteacăn
Pădurea e plină de noi
Stă gata să-şi verse preaplinul
În fluviul c-o inimă nouă.

Ţi-e teamă că cerul dispare
Ştergând privirea-mi din nori
Ea cade odată cu ploaia
Pe trupul ce creşte sub iarbă
Ţi-e teamă că luna trădează
Şi ziua se naşte să moară
Dar sceptrul speranţei ţi-l dărui
Ca sprijin pe căi rătăcite

Si-o mână micuţă pe suflet
Ţi-o las să-ţi cânte din clape
Refrenul stiut doar de mine
Pe valsul dansat ieri cu tine.

Am învăţat

Am învăţat să-mi ascund întrebările din priviri,
Îndreptate către universul părtaş,
La amăgiri şi anotimpuri apuse.
Am învâţat să trăiesc fără mare,
Căci în ea mi-am îngropat amintirea,
Am învăţat să fiu focul din apă,
Să culeg măreţia din înjosire,
Să smulg rădăcinile tale crescute
În cele mai îndepărtate câmpii din mine
Am învăţat să închid ferestre după tine,
Să le zidesc cu cremene şi crivăţ,
Am învăţat să nu te mai privesc
În fiecare ciob de oglindă,
Cu reflexii trădate pe cristaluri.
Am învăţat să trăiesc fără cuvântul – noi,
Să-mi târăsc trupul ciopârţit pe latura vieţii.
Am învăţat să-ţi întorc paşii,
Ce-au strivit aleile visurilor de harfe,
Am învăţat cum să beau din cupa,
Ciobită la margini cu lut,
Să beau cu buza sângerândă,
Şi gustul de fals să nu-l simt
Am învăţat să nu exist deşi respir,
Să nu am lumină sub globuri de raze.
Am învăţat să mă nasc sub pământ
Din huilă cu gust de nimic,
Să nu simt, să nu cer, căci ce rost?
Iar mâine voi învăţa să trăiesc fără mine.

Aripile

Am întrebat fiecare râu
pe care l-am iubit cu ochii,
am întrebat fiecare nor
pe care l-am atins în zbor
cu mâini şi paloare de basm,
am întrebat fiecare val învolburat

ce-şi sparge valurile de malurile mele,
am întrebat palmierii cu plete lungi
ce-mi şopteau balade-ndepărtate,
am întrebat răsăritul şi zarea
în care mi-am lăsat vălul minţii să zboare,
am întrebat măslinii necopţi de iubire
cu miros de crud şi de mare,
am întrebat crestele munţilor
cu braţe de pini şi uitare,
am întrebat liniştea şi timpul
ce-şi ia tribut fără vină,
am întrebat... unde-mi sunt aripile mele?
şi toate... mi-au răspuns la fel.

Toamna sufletului

Toamna aurie a sufletului meu,
Mă-ndeamnă să-ţi respir culoarea
Pe şerpi de crengi mă urc cu greu,
Să-ţi simt iubirea şi paloarea.

Copacii tăi îmi spun pe nume,
Cu lacrimi moi de frunze grele
Prin dansul mistic de cadâne,
Chemând sub salcii turturele.

Mă doare când te-aud clipind,
Sub foşnetul a mii de frunze
Iubeşti încet şi-apoi plângând,
Îmi laşi un strugure pe buze.

Sub scoarţa trunchiului de nuc,
Alergi cu paşii mari de rouă
La fânul ud mieii se duc,
Sub pleoape de trifoi iar plouă.

Amurgul unei ape

Ca un amurg dispar în râuri ce mă-ngheaţă,
Nisipuri mişcătoare, haine mă înghit
Învinsă de prundişuri, avaluri şi de viată
Privesc în mine mută, la sufletul ciobit.

Ecouri îmi reflectă spre porţile dublate,

Rostogolite-n valuri din vocea ta bizară
Aş vrea să uit tandreţea iubirii ferecate,
Să smulg pecetea noastră, ce-a fost odinioară.

Îti simt suflarea caldă în firele de iarbă,
Privirea dulce- tristă în mugurii de măr
Mă chemi să mă alinţi cu frunzele de nalbă,
Să-mi dai săruturi vii pe frunte şi pe păr.

Alerg printre poteci cu rochie de vânt,
Te caut între zări cu braţele flămânde
Iubesc tot ce-i al tău; liane şi pământ,
Născute din simţiri şi rezonanţe blânde.

Micuţa balerină

Pe marea vieţii vii încet,
Cu paşi micuţi ca de balet
Ce pot uita sau dilua?
Nimic sau totul draga mea.

Aş vrea o lacrimă să-ţi sorb,
Să-ţi gust iubirea ca un orb
Şi mii de funii să topesc,
În inimă să te zidesc.

Oceanul neputinţei luptă,
Deşarte vise stau în criptă
Speranţele se zbat murind,
Dar totuşi eu te văd plutind.

Totu-i iubire şi stigmat,
Cuvinte mute într-un oftat
Şirag de dor încătuşat,
Mărgele dulci de neuitat.

Miroşi a struguri verzi, iubito
A ploaie şi a fân cosit
Nimic nu-i veşted sau arid,
Nimic nu-i gol, pustiu, stupid.

Şi ştii de ce, iubita mea?
Luna-mi clipeşte la fereastră
Îmi povesteşte despre tine,
Ai chipul blând şi buze fine.

Petale îngheţate

Mi-am ţintuit liniştea în pionezele trecutului,
şi o privesc din depărtare cu teama viitorului,
aleargă fire de amintiri prin ţesătura minţii
căutând răspuns la haosul jocului numit viaţă,
cu reguli blindate de faţărnicie metalică,
transpusă pe feţe teatrale, fardate cu cărbuni.

Mă-ntreb unde-am rămas,
încotro se învârte fusul speranţei
pe cadranul lumii mele pline de fuioare tulburi.
Zboară mărgele în văzduhul timpului numite zile,
se topesc cristale unice numiţi ani,
mă alătur firelor de nisip din clepsidra timpului,
îmi abandonez petalele pe vârful munţilor de gheată,
fac legământ cu peşteri întunecate unde-mi las aripile,
doar aşa voi şti că nu vor mai fi frânte.

Visul scurt

Viaţă, nu-mi călca visul cu talpa de plumb
nici aripa nu-mi rupe, cu mâinile vitregi
nu cer nici lumină, nici soare, nici nori
căci umbra mi-e caldă când aripi întind,
şi zbor pe eşarfe brodate în mine,
când râd, când plâng, când eşti doar o punte
mă 'nalţi, mă cobori în ţărână şi pulberi
tu viaţă de iarbă, cu gust trecător,
cu firul crescut pe zidul meu rece,
te vreau doar o clipă pierdută in vise.

-

Drumul către tine

S-ajung până la tine calc pe cioburi,
Pe sare-ncinsă şi ghimpi de ochi străini
Stejarul vieţii nu e neted, are noduri
Din ochii   tăi străfulgeră rubini.

Mă ţii în braţe de cuvinte calde,
Eu mă preling pe margine de nori
Pe buze-mi laşi mănunchiuri de smaralde,
Iar eu le gust de seară   până-n zori.

Doar tu îmi mângâi tălpile rănite,

Lipind bucăţi de lună pe călcâi
Mi-aşezi în palme stele împletite,
Când doru-i arşiţă cu gustul de gutui.

Aş vrea să muşc floarea de colţ din stâncă,
De-aş bănui că rădăcina ei te cheamă
Vultur măreţ cu-aripa vieţii frântă,
Mă-nvălui strâns în pânză de năframă.

Cenuşa luminii

Fiorul de vulcan din craterul gigant,
Se zbate în adâncuri, emoţii plăsmuind
Iubeşte prin tăcerea prelinsă pe versant,
Vuind de indoieli şi temeri ce-l cuprind.

Prin ploi torenţiale te vindec de iubire,
Oceanul meu de braţe îţi stăvileşte dorul
Dar clocotul de lavă emană despărţire,
În umbra de cenuşă dispar luându-mi zborul.

Privim la cicatrici de parca-m fi actori,
Sperând că-i doar un film, de noapte regizat
Cu personaje arse şi suflet de viori,
Mimând o veselie ca într-un bal mascat.

Aripa unui vis renaşte şi învinge,
Un fum de zgură dens ce m-a lăsat golită
Un braţ de catifea mă-nvie şi mă strânge,
Şoptindu-mi cu tandreţe că lui îi sunt menită.

Ploaia iubirii

Zburând culegi mărgele de pe vânturi,
Bobiţe fine ce-mi picură în suflet
Un colier de crini cu multe gânduri,
Ce-mi prinzi la gât cu fiecare vuiet.

Te simt în fiecare strop de ploaie,
Căzând abrupt în ropote nebune
Aduci iubiri şi doruri în şiroaie,
Cu iz de depărtare şi de dune.

Doar tu îmi picuri în fagurele vieţii,
Ecoul tău îmi zguduie tăcerea

Cu avalanşa din privirea dimineţii,
Mă duci în braţe vii şi dulci ca mierea.

Mă cauţi în torente şi furtuni,
Zdrobit sub norii cenuşii ai serii
Cu tinereţea sfâşiată mă aduni,
Sub aripa-ţi divină a primaverii.

Rămân la pieptu-ţi cald sub pini,
Un ceas etern încremenit în zori
Cu ochi de mure coapte mă alini,
Iar mugurii de fragi îmi dau fiori.

Aş vrea...

Aş vrea o imbrăţişare,
...dar nu pe trup,
Pe sufletul tăcut ascuns între scoici.
Aş vrea o sărutare,
...dar nu pe buze,
Pe inima rătăcită ca o hartă oarbă
Ce-si caută geografia şi rostul.
Aş vrea o mângâiere
...dar nu pe braţe,
ci o adiere roditoare
a privirii ce tresaltă-n încredere
cu visul abandonării de temeri.
Aş vrea sa fiu purtată pe braţe,
...dar nu braţe din lutul pieritor
Ci braţe de gânduri şi poeme evadate
Din spaţii astrale,
Cu forme de parfumuri veşnice
Ce ne umplu nările în zorii vieţii.
Aş vrea să fiu iubită,
...dar nu prin cuvinte cernute de vid,
Ci prin atingerea corzilor de îngeri
Cu harpe de vibraţii fără umbre.
Aş vrea să ascult bătaia unei inimi,
având aceleaşi culori de petale
peste sferele timpului ce-şi hrăneşte ţesutul
cu amintiri şi clipe rupte din noi.

Cadoul divin

dedicată fiului meu, David

Copile drag şi fără preţ
Privesc spre cer şi iar îmi zic:
Tu eşti speranţa şi cristalul
Când plin şi-amar îmi e pocalul.

Eşti frunza verde de pe ramuri,
Eşti floarea roză dintre lanuri.
Steluţă mică din neant
Eşti universul meu gigant.

Eşti galaxia de pe cer
Prin tine eu trăiesc şi sper.
Mlădiţă vie şi curată
În lumea crudă şi pătată.

Eşti bobul meu de chihlimbar
Iubirea ta nu-i în zadar.
Când tu mânuţa o strecori,
În mâna mea, îmi dă candori.

Când ochii tăi copile drag,
Mă urmăresc şi vii în prag
Durere-ai stearpă şi sfârşită,
Tu o alungi, ea-i prăbuşită.

Columna mării

Columnă vie înălţată,
Pe-altarul nostru de iubiri
Parfum de briză-nmiresmată,
Cu scoici pictate în priviri.

Cu paşii uzi plutesc agale,
Pe aripi de vartej şi fum
Miroşi a sare şi migdale,
A stropi de dor rămaşi în drum.

Tu eşti un ţărm iar eu sunt marea,
Voioasă-n pragul stâncii tale,
Tu eşti nisipul, eu sunt sarea
Te văd în alge şi spirale.

Picuri sărati pe buze arse,
Au gustul vântului de dor
Spre orizonturi de mătase,
Dansa un pescaruş în zbor.

Rochia mării ne cuprinde,
În valuri calde de metal
Cu falduri verzi în ritm de unde,
Ce şerpuiesc în joc fatal.

Ascult ecoul dinspre mare,
Ce-mi căuta paşii desculţi
Ştia că vocea ta mă doare,
Uitată-n ape între munţi.

Urme de peniţă

Peniţa cuvintelor tale îmi străbate noaptea,
sapă şanţuri adânci,tranşee de război
pe frontul vieţii noastre.
năluci de litere îmi dansează-n crâmpeie,
adulmecă liniştea cu care-mi amăgesc glasul,
slovele se sparg de peretele minţii
le adun, le măsor pe cântarul viclean
le-aş vinde în piaţa uitării
dar ce-mi rămâne apoi?

Rămâne urma cernelii scurse
din cuvinte încremenite
într-un lagăr de suflete amorţite
pe-o pojghiţă de timp.

Peniţă! Smulge-ţi vârful din palmele mele
din gânduri şi oglinzi răsturnate,
coala ochilor nu mi-o semna fără sensuri,
trase la sorţi fără drum
vreau cupa întreagă din viaţă
vreau braţe întregi către mine

jumătăţi de măsură le vând.

Suflet regăsit

Ascunzi durerea prin surâsuri,
Sub lespezi grele şi obscure
Te zbaţi cu aripi de oţel,
În freamătul de ani pierduţi
Plângând la malul de-amintire,
Cu lacrimi grele din gheţari
Curbate dens pe-obrazul dur.

Îţi biciui tâmpla cu-ntrebări,
Fără răspuns şi totuşi cauţi,
Nimic din sens nu ţi-e de-ajuns
S-acoperi nopţile de plumb
Şi ziua despicată-n zări.

Aruncă masca şi acceptă,
Iertarea ce te-a înălţat
Pe culmi de zgură dar curate
Priveşte-ţi ochii şi te-ntreabă;
De ce-ai plătit moneda urii
Şi inima ţi-ai întinat-o?

Suflet hoinar de anotimpuri,
Izvorul cald ţi l-ai curmat
Dar azi împacă-te cu tine,
Înnobilează iar trecutul
Şi tot ce-n urmă ai mocnit,
Îngroapă-ti setea sub fântâni
Dezleagă lanţul indignării.

Îţi văd floarea de colţ din suflet,
Şi licărul schimbat din ochi
Ştiam că vei putea învinge
Gheţarii ce te-au rătăcit,
Ai inima cât universul
Şi stele blânde prinzi în mâini
Cu ele-ţi semeni iarăşi viaţa
Că-ţi este dat doar să iubeşti.

Lacrima trandafirului

Trandafirul lăsat pe lespedea udă,
Îmi muşcă din viaţă cu nopţile albe
Petale brăzdate de-o lacrimă nudă,
Sub pleoape se scaldă în şoapte de salbe.

Din braţe îmi picură boabe de spini,
Crestând orice vis în timp de tăcere
În palme de rouă porţi vers de măslini,
Cu rimă de fildeş în freamăt de sfere.

Pe buze se ţes fântâni de cuvinte,
Ce n-au fost rostite la poarta din noi
Încet răscoleşti azi file din cripte,
Uitate de vreme şi anii cu ploi.

Cu teama de ziduri trăiesc şi acum,
Ce-atârnă din vremi pe fruntea rănită
Nu uit trandafirul cu falduri de scrum,
Ce-l port ca brăţară din seara jertfită.

Pădurea iubirii

Te-aud cum taci şi totuşi strigi,
Cu glas de cerb rămâi sub pini
Mă vezi dormind între ferigi,
Din ochii lunii curg suspini.

Ai dat poruncă grea pădurii,
Să cânte lin din frunze moi
Mi-aduni în braţe glasul ierbii,
Sub cap o pernă de trifoi.

Îmi mângâi părul cu privirea,
Cuminte-aştepţi să mă trezesc
Te temi să mă alinţi aievea,
Gândind că zbor sau mă topesc.

Doi ochi verzui de căprioară,
Te cercetau cuprinşi de dor
Auzi bătăi ca de fanfară,
Din pieptu-i cald nemuritor.

Priviri adânci se-ncrucişează,
O clipă-ngheaţă pentr-un veac
Din ochi iubirea le vibrează,
Purtând culori de liliac.

Picătura de rouă

Ne desparte doar o mână de timp,
Ce-şi aleargă caii peste vremurile surde
Însă vom ţese fire de maci
Călcând meterezele ce-acum stau dârze.
Vei plăsmui o picătură de rouă,
Ce va fi leagănul nostru stelar
Pictat cu perdele de nori,
Unde valsul fără început
Ne va coborâ până în inima pământului,
Vom culege frânturile vieţii noastre în care,
Am pribegit căutându-ne.

Nu ne-ar ajunge eternitatea,
Să ne pictăm nuanţele iubirii
Pe toate pânzele cereşti,
Ce-atârnă sprinţare şi glorioase,
Peste vârtejul timpului
Învingând clopotele uitării.

Aripile şoaptelor

Aş putea respira odiseea răsăritului
fără tine?
Marea şi-ar mai cânta baladele,
dacă tu nu păşeşti pe nisipul plajelor mele?
Urmele tălpilor tale pe malul ud,
hoinăresc în livada gândurilor înmugurite
lăsând amprente rubinii pe fiecare ramură.

Şoapte desprinse din simfonia brizei,
îmi inundă insula născută între stânci
iar gongul lor răsună din piatră-n piatră
căzând sclave la picioarele mele.
Mi-e teamă să le culeg,
bănuind că mâinile mele le-ar frânge,
aripile plăpânde ce se zbat
la graniţa şuvoiului de speranţe,
ce-ar vrea să reclădească sublim,
turnurile surpate de pârghia anilor
sub cutremurul aşteptărilor ucise.

Ploaia ta

Ai trimis ploaia ca mesager,
în călătoria nopţilor mele,
străfulgeră zorită potecile abrupte,
cu stropii cuvintelor tale neînţelese
ce cad ritmic pe geamuri şi unghere
se scurg ca plumbul topit
până la picioarele baldachinului ofilit,
urcă spre obrajii mei albiţi,
prin pânzele străvezii ce m-acoperă.

Picăturile grele îmi sărută mâinile,
le adun în căuşul palmei
şi sorb cu nesaţ din dulceaţa lor.

Aleargă nebune spre odăile inimii,
unde praful neputinţei pluteşte ca rege
se izbesc de stavile ce stau la porţi
dar războiul ploii tale răsună,
dărâmă grilajele veacurilor apuse,
adulmecă şi dezrădăcinează lianele
ce-au supt seva orhideelor inocente,
împrăştiate la răscrucea deşertului
sub pământul nepăsării.

Atât de puţine

Şi dacă dorul n-are margini
unde-i infinitul culorilor?
Sunt atât de puţine cuvinte,
încât n-ar fi de-ajuns să-ţi spun
cât te iubesc.
Mi-e teamă că vântul le absoarbe
sau le suflă spre ţărmul oceanelor
unde valurile le-acoperă aripile
fără ca tu să le fi gustat.

Sunt atât de puţine flori,
încât nu-s de-ajuns
să ţes covoare de iubire
în urma paşilor tăi pierduţi
în templul iubirii noastre
unde şi-acum pluteşte mireasma de noi.

Sunt atât de puţine raze pe boltă,

încât nu-s deajuns
să-ţi împletesc în părul auriu
ce-mi scaldă ochii şi fruntea,
în pragul zorilor de crini.

Sunt atât de puţine lebede
încât dansul lor,
nu ar putea traduce
graţia braţelor tale diafane,
ce-au redefinit conturul universului pierdut.

Teama culorilor

Mi-e teamă de adâncimea ochilor tăi,
Ce ascund mări agitate şi reci
Unde stâncile se desfată tăcut,
Măsurând iureşul timpului dintre noi.

Din călimara lumii se varsă,
Doar culoarea ochilor tăi de mister
Ce-mi pictează migălos pânzele vieţii ,
Atârnată de marginile curcubeului ciobit.

Curg culorile din ciocul păsărilor,
Ce-şi scutură aripile de chemările tale
Picură din ramurile ce le ating,
Umplând cămările fagurelui
Cu polenul unei iubiri nerostite
De graiul nuanţelor ce-l respir,
La fiecare clipă pierdută
În care mi-e teamă să strig că-mi lipseşti.

Pot învăţa să trăiesc fără apă,
Lăsându-mi veşmintele tinereţii sub cactuşi
Pot încerca să pictez fără braţe,
De-aş şti că mâinile te vor găsi în beznă
Pot îndura biciuirea şi setea,
Dar nu pot învăţa să trăiesc
Fără culoarea sufletului tău.

Firul de mătase

Firul mătăsii s-a rupt,
mătase de viaţă cu voaluri

lăsând doar pelin si-amăgire
lumina şi jarul s-au stins,
în bezna nimicului lacom,
nefastul pândeşte la colţuri,
cruzimea se scaldă în noi
striviţi-o sub flori de blândeţe
nu-i timp să trăim, să iubim
de ura ce-mpunge văzduhul
să iertăm, să luptăm chiar de astăzi
cu arma iubirii sublime
căci mâine-i tardiv pentru toţi.

Tăcerea

Îşi suflă cenuşa pe străzi
Pluteşte cu paşi nevăzuţi
În zdrenţe,coboară desculţă
La geam mă pândeşte vicleană
Cu ochi de tâciune aprins
Să-mi intre-n odaie stăpână.

Mi-e teamă de ea, mă ascund
La umbra copacilor veseli
Le cânt ode noi adunate
Din cercul cu flori de-amintire,
Sperând la izbânda   mirată
Dar ea nu mă uită, cuminte,
Sub prag mă aşteaptă şi intră
Cu braţul vioi ca de sfredel
Pătrunde în valuri sticloase,
Pe tâmplele ude-ncordate,
În sufletul gol de-adâncimea
Ecoului ei din pereţii,
Ce cad peste mine cu sete,
Lăsându-mi ruine pe umeri.
Cu praful greoi ea-mi sugrumă
Lăstare de mare şi nimfe.
Arcade de triluri predate,
La marginea zilei surâde
Triumfă spre mine-n emfază
Tăcerea... cu ochi de cărbune.

Timpul

Călătorul îmi bate în poartă,
Zăbovirea nu-i soră cu el
Cu fruntea semeaţă păşeşte
Sfidând amintiri din regate,
Îi întind un pahar de odihnă
Să-mi vegheze suflarea o clipă,
Dar paharul e ţăndări deja
În suspansul mişcării rotate,
Caldarâmul e plin de minute
Prigonite de ani şi-anotimpuri.

Se perindă crâmpeie cu chipuri
Conturate-n clepsidra de viaţă
Imagini bizare mă-ntreabă;
Cu uitarea când fac legământ?
Aş răspunde râzând, dar minutul
Cu braţele frânte se scurge
În ochiul fântânii de TIMP
Din care se-adapă în grabă,
Tinereţea cu straie de nuntă
E regină doar azi, însă mâine
O măsor într-un pumn de ţărână
Cântărit pe un taler nedrept
De străinul pribeag fără ceas
Peste umăr îmi spune: priveşte!
Pe fundul de vas printre cioburi
N-au rămas nici orgolii, nici faimă
Nici averi strânse-n palme avare,
Cu uimire întind iarăşi mâna
Să descoper ceva mai de preţ
E credinţa, iubirea, speranţa
Loiale rămân în pocalul
Care-l beau fără teama secundei.

Nu-mi spune

Nu-mi spune că ceru-i ruină,
Nu-mi spune că îngerii mor
Îţi caut privirea senină,
Cu zbateri de teamă şi dor.

Mă vezi după gratii de norme,
Cu inel de-mplinire ce-l flutur
Dar uiţi că ce simt n-are forme,
Şi floarea din tine n-o scutur.

Nu dau ultimatum nicicând,

Nu iau înapoi râuri curse,
Iau marea cu mine sperând,
Că incertul şi golul sunt smulse.

Nici dungă nu trag, nu-s în stare
Sa-mi hrănesc vanitatea cu vânt
Nici nu mint că un ieri astăzi moare,
Şi nici că te las sub pământ.

N-am cerut închinare sau aur,
Nici soclu de zână pe stele
Ci doar c-o aripă de faur,
Să-mi aduni visul mort din zăbrele.

Nu vrei să-mi mai cânţi niciodată,
Aşa voi plăti înzecit
La tăcere sunt iar condamnată,
Un preţ ce de mult mi-e sortit.

Mă compari spunând că-s la fel,
Ca oricare din plaja cea plină
Răsuceşti în culoare penel,
Mă pătezi cu amor de felină.

M-ai fi vrut o oră alături,
Dar am fost şi încă voi fi
Deşi nu ai ochi, ci doar scuturi
Să vezi clar şi să-nveţi a iubi.

Război de lumină

Ecoul îmi zgârie tulpina uitată,
Pe creasta mâhnită a glasului mut
Mirajul despoaie ghirlande de piatră,
Ce-şi varsă haotic un ultim minut.

Prizonieri în cazarme cu flori de metal,
Duelul de zaruri învârte pecetea
Vom şti de-i iubire sau vorbe-n aval,
Adusă pe văi când oarbă e setea.

Cristale de ganduri le simt pe-nserat,
Se sparg disperate de zidul sticlos
Barajul luminii învins a cedat
Surpat de furtuni şi malul scorţos.

Noroiul musteşte cu jind nemilos,

Sleită zăresc o punte senină
Încerc să-mi ridic tulpina de jos,
Cutremuri neantul c-o voce străină.

Mă smulgi hotărât din rocile seci
Cu mâinile calde îmi vindeci durerea
Alungi pâcla deasă a zilelor reci,
Dar nu pot iubi, aleg iar tăcerea.

Columna argintie

Am redat lumii întregi
Zâmbetul tău prin cuvinte
M-am încumetat să-ntrerup visul clepsidrei
Pentru un grăunte de eternitate.
Sunt în fiecare literă
Ce-ţi atinge ochiul furtunii,
Sunt în fiecare lacrimă cursă din cer,
Pe drumurile aride din sufletul tău.
Sunt tălpile balerinei cu trup trecător
dar graţie eternă
Sunt un refren frânt pe-o amintire oarbă,
Sunt zborul unui fluture catifelat,
Cu aripi de libertate
Sunt ropotul ploii de tăcere
Tivită la ferestrele întunericului.
Sunt eu...
Distanţele au dispărut
În fântânile primăverii de sticlă,
Abisul se umple cu perdele de linişte
Ce-s numai a nostre.
Ne-am hrănit oglinzile viselor
Cu salcii înverzite cât să ne ajungă şi mâine.
Cuvintele ar fi de prisos când,
Cerul tău îmi şopteşte numele
Purtând gongul din stea în stea
Ajungând mereu prea târziu
La poarta minţii tale care deja
Îi învăţase demult limbajul de lumină.

Am coborât în inima pământului,
să aflu de ce nu mai iubim
Am întrebat fiecare pumn de ţărână rece,
Şi fiecare cub de lavă fierbinte,
Fiecare unghi de piatră
Din columna gândurilor argintii

Ce-şi leapădă hainele de calcar
În tumultul neînţeles al vieţii
Am întrebat, dar toate mi-au spus
Că răspunsul... sunt eu.

Adelina Georgeta DOZESCU

Adelina Georgeta Dozescu s-a născut în 9.06.1990, la Lugoj, judeţul Timiş. Domiciliată la Chizătău, sat situat în “inima Banatului”, urmează studiile primare şi gimnaziale în localitatea de baştină, actualmente fiind elevă în clasa a XII-a ŞS (ştiinţe sociale) la “Liceul Teoretic Vlad Tepeş “ din Timişoara. Primii paşi în poezie îi face la vârsta de 11 ani, adoptând un lirism ludic. Încurajată de profesori şi părinţi, participă în 2005 la Festivalul de poezie «Lucian Blaga», Lugoj, acest fapt deschizândui-i calea spre minunata lume a poeziei. Participarea la concursurile literare i-a adus în principal satisfacţii sufleteşti, dar şi bucuria de a câştiga diverse premii:
- menţiunea I în cadrul Festivalului “Lucian Blaga”, Lugoj, 2005;
- menţiune în cadrul Festivalului “Lucian Blaga” Lugoj, 2006;
- menţiune la Concursul Naţional de Creaţie literară “Tinere Condeie”, secţiunea poezie, etapa judeţeană, 2007;
- premiul I la Concursul naţional de literatură şi jurnalism sportiv “Un Condei Numit Fair Play”, secţiunea poezie, etapa judeţeană, 2007;
- premiul II în cadrul Festivalului “Lucian Blaga” Lugoj, 2007 (ediţie internaţională);
- premiul II la Concursul naţional de literatură şi jurnalism sportiv “Un Condei Numit Fair Play”, secţiunea poezie, etapa naţională, Piteşti, noiembrie 2007;
- menţiune la Concursul naţional de poezie “Sub semn de taină – George Suru”, februarie 2008;
- menţiune la Concursul naţional de poezie “Copiii României creeaza”, etapa naţională, iunie 2008;
- premiul I, ”Un condei numit fair play”, etapa judeţeană, 2008;
- premiul I la Festivalul de poezie “Lucian Blaga”, Lugoj, 2008 (ediţie internaţională);
- premiul special al Fundaţiei Academia Civica – Lugoj, în cadrul Festivalului “Lucian Blaga” Lugoj, 2008

Crez poetic: Poezia e partea ascunsă a sufletului, în care fiecare dintre noi ne regăsim. La mine, setea de poezie e echivalentă cu setea de autocunoaştere, de autodefinire a unui “eu”marcat de realitatea externă, pe care încerc să o transpun arătând implicaţiile ce le manifestă asupra inconştientului. Din prisma faptului că scriu poezie, pot fi percepută ca naivă, dar, oricum, eu scriu ceea ce simt. Nu sunt genul de persoană care susţine idealizarea poeziei, prezentarea acesteia ca o soluţie salvatoare la toate mizeriile morale şi sociale în care se zbate omenirea, din contra, creaţia literară, poezia are meritul de a releva partea frumoasă din orice lucru, nu în ultimul rând de a semnala deformarea şi degradarea lumii, oferind, prin puterea sentimentelor, soluţii de redresare, pe care le sugerează, nu le impune. Poezia este şi va rămâne muzica sufletelor sensibile.

Poeziile Adelinei Georgeta Dozescu pot fi citite de pe siturile literare www.agonia.ro, www.vulcanuldepoezie.ro, www.hermeneia.com, www.poezii bizz.ro.

Motto: Dincolo de mine stau eu

Jocul de-a viaţa

Îm fac inimi de carton – numai bune de aruncat la coş

Construiesc oameni din puzzle

Mama plânge, lângă aragaz, după tata,

Care a murit la level 10

Eu adun cămăşile pe care mi-am imprimat buzele,

în speranţa că pot duce la reciclat iubirea

În lume totul e banal, un joc de-a hoţii cu vardiştii

Castele de nisip se dărâmă în fiecare zi – un World Trade

Center + alte păpuşi rămase fără baterii

Copiii de bani gata schimbă monopoly pe celebrele barbie

şi viceversa

E noapte, se sting luminile în camera cu jucării...

Suflet androgin

Sub masca de femeie ascund barba,

Lacrimile-mi protejează ochii, să nu îmbrac o fericire

gratuită, uitată de boschetarul din colţ

Mi-e ruşine numai când aud cuvântul tânără –

inima mea are riduri, dansează un jazz jalnic,

Aproape c-a uitat ce înseamnă iubirea...

În fiecare dimineaţă mă trezesc cu faţa lipită de oglindă – acelaşi "eu",

o farsă pasată de la suflet la trup...

Risipă de rai

Pe cerul albastru se observă urma păsărilor ucise de finitul

lumii

În colţul bisericii aerul e expirat

Dau mâna cu aurolacul, avem acelaşi scop: nemurirea

Cerşetorul îmi dă din pâinea lui amară

Iubirea e pusă pe card în funcţie de fluctuaţiile pieţei

Preoţii, pe scutere, merg aleluia la case îmbâcsite de

aroma capitalismului

La secţia de votare, aurolacul şi cerşetorul sunt

poftiţi înăuntru, serviţi cu gogoşi....

Dumnezeu deschide cu mouse-ul ferestrele virusate

ale sufletului

Copiii străzii spun: sărut mâna

Când aud de Coca (a lu) Cola.

Ce rost mai au cuvintele?

Stelele au ajuns pe mâini telurice.

Ce rost mai au cuvintele?

Caracterele suferinţei sunt taxate cu hârtii pătate,

care asigură o fericire improvizată,

Şi raiul e sinonim cu un bar periferic, Heaven.

***

Îmi cumpăr zilnic din colţul bisericii porţia de divinitate,

chircită într-o icoană,

O aşez pe un perete găurit, în speranţa că-mi va acoperi

inima la fel de găurită

Vorbesc cu Dumnezeu despre fluctuaţiile bursiere – îmi cască

plictisit...

Deschid televizorul: foamete, trafic cu inima păpuşii

barbie, oameni-tancuri...

Dumnezeu îşi întoarce faţa spre mine

În tăcere, amândoi plângem

Alter ego

Îmi uit numele printre pruncii avortaţi verbal

Sunt liberă, fără etichetă – aici moartea

se vinde mai bine decât pâinea caldă

N-am nevoie de îngeri – inflaţia e prea mare...

Vreau doar să cad în pântecele mamei,

Unde inima bate intermitent...

Dumnezeu, văzut din zgârie-nori

Ce aproape de cer, dar totuşi departe

Bei ceaiul matinal cam la revărsarea zorilor,
Când îngerii îşi schimbă tura.
Porţi în portofel o iconiţă de aur,
Deguşti croissantul, uitând de cerşetorul din colţ
şi de iconiţa lui murdară,
Că dee... faci indigestie
Îngerul lui e prea obosit să se lupte zilnic
cu deşeurile aruncate de tine,
Prea mare inflaţie, multă umezeală...
De unde alte aripi?
Spui: Doamne ajută, pe când sărmanul are îngerul mut,
ştirbit de cojile de pâine prea tari.
El îşi poartă durerea mândru,
kilometri până la mănăstirile din periferie
Pe tine te doare benzina, eşti obosit,
Că doar nu-i uşor să ai lumea la picioare.
Mătănile tale se rezumă la hârtii sfinţite de popi
Cerşetorului cine să-i îngrijească rănile?
Feţele luminate?
Nu, sunt prea ocupate să-ţi binecuvânteze afacerea,
El nu are altceva de făcut decât să-ţi spele parbrizul,
Poate Dumnezeu i se va reflecta în oglinda retrovizoare.

Vis...

Sunt doar un vis al mâinilor – izvorât din dorinţa de-a

atinge propria neputinţă

Inima – ladă de gunoi, face parte din decor

Aştept momentul când degetele mele vor atinge alte degete –

voi deveni atât de reală de nu o să-mi mai încap

în piept...

Înger netrebnic

(experiment)

În care cer din mine te ascunzi, înaripatule?
Îmi simt sufletul mai uşor ca un fulg
Înger nenorocit! nu-ţi pasă că afară plouă -
aripile tale ar fi mai bune ca pelerina
Arată-te, laşule! vreau să te jumulesc,
Mi-o promis Kati, ţigăncuşa, că-mi dă un cazan pe
5 kg de puf...
Sau mai bine te vând la abator,
Oricum snobii ăştia se mănâncă între ei
Râzi, îmi râzi în vene
În ziua de azi şi-o găină e mai utilă decât un înger...

Femeia Cratiţă se căsătoreşte cu domnul Card

Iubirea lor stă în sticle de bulion,

Curge în pahare de 100 ml.

Lipsită de picanterii, madam se desenează cu frunze de pătrunjel,

Are o privire piperată şi buzele sărate

Domnul Card dă ordine în funcţie de cotaţiile bursiere,

Îşi lasă haina în coş,

Aşteaptă prânzul după un ceas elveţian...

Pe buze poartă doar love(le)

Îşi îndreaptă programat privirea...

Copiii lor pendulează între mângâieri delicate şi inimi triunghiulare

Îşi fac mustăţi din pătrunjel

Se joacă de-a şefii

E noapte, femeia Cratiţă trage perdeaua...

***

Acelaşi cer fără spectatori

"Romance" se poartă la tv – domnul momentan e prea ocupat să-şi negocieze porţia de sentimente,

iar madam exersează: diete, dulcegării şi alte tertipuri, pentru a menţine flacăra iubirii

Propun o dragoste a la noră pentru mama

Vă rog... nu mai faceţi contrabandă cu inima păpuşii

"barbie"!

Stop poveştilor cu happy-end – nu mai am lacrimi pentru

cojile de ceapă ale gospodinei de la doi,

Timp să trag cu urechea la iubirea autohtonă – întreţinută

la ochiul aragazului pe 400 roni

Pe scena periferiei, orice aurolac e un Jose Armando....

Colaj

Timpul îşi schimbă şosetele pe muzica lui The Rasmus

Îngerii de împrumut vând aripi

Cerul e cortul celor ce se refugiază de viaţă

Prin sângele meu curge acelaşi sânge

Ploi acide ucid visele

Între mine şi el – un deşert

Inima ascultă afoană melodia...

Şi iarăşi timpul îşi schimbă şosetele pe muzica lui

The Rasmus...

Fără perdea

Iubirea, prea pretenţioasă:

statut social, frumuseţe şi alte mizilicuri

Sentimentele, în funcţie de cursul valutar

În loc de miocard, un card ce-şi minte trupul

Eu fără perdea, într-o lume în care măştile

se cred stăpâne.

Poezie

Mă simt goală – inima e prea subţire

să acopere distanţa dintre două păcate

Dumnezeu îmi scapă printre degete

Mă simt atât de goală,

încât mâna mea desenează lumină...

***

Pline de 800 roni sunt maternităţile

E la modă să iubeşti pe o bancnotă ce se devalorizează

Dacă s-ar subvenţiona credinţa, mii de dumnezei ar

împânzi România

În parcuri, dumnezeii aurolacilor s-ar întelege cu cei ai

baştanilor – într-o horă a (mio)cardurilor

Zilnic este omorâtă sintagma "sufletul n-are preţ" – pe o

pungă de lapte praf şi un bax de pampers

La şoseaua ce duce spre pierzanie, pruncii

mai mari aşteaptă să le fie pus preţul...

Ipoteză

Ce-ar fi să ne ciocnim sufletele ca pe doua ouă roşii

Joia ce-o porţi pe buze s-o prefacem în mântuire

- sub privirea unui Hristos

crucificat în podul pălmii tale...

Eu

Păsărelele scobesc pământul – un eu alterat, anticipat,

pregătit de timp,

Tăcerea e mormântul în care sunt livrate părţile din mine.

Eu, intoxicată de mai multe eu(ri), înghit bucăţi de iluzii,

Mă îngân cu spinii din ochii tăi,

În loc de săruturi primesc perfuzii.

Subsemnata, amprenta unui suflet artificializat,

dau cu capul în poezie, izbesc gândurile, topesc versurile

într-un pahar – Redbullul zilei de mâine

Gata, la culcare!

Daţi-mi un brânci în caz că vine iubirea!

Viaţa

(colaj poetic)

Haină strâmtă pentru suflet,

Cu nasturii în mii de culori,

Coş cu rufe murdare,

Zâmbetul unui copil,

Inima păsării Phoenix,

Paharul în care scuipa Dumnezeu,

Labirintul viselor mele,

Un fir de praf în ochii timpului...

Dumnezeu cool

Poartă plete

Are angel@yahoo.com

Lumea Îl salută: hello big brother

Priveşte, în loc de cer, de la un home-cinema,

minunându-se de horror-ul din lume

Important! Dumnezeu cool acceptă să obţii mântuirea în leasing,

fără a percepe vreo dobândă...

Poem cu mult balast

Scriu despre pietricelele înmugurite-n fierea lu` bunicu

Gândindu-mă la îngerii apocaliptici din Heavenul periferiei –

ce-şi unduiesc aripioarele sub privirile pofticioase ale

doamnelor durdulii

Acum, iubirea se îmbracă într-un alt cer –

loc propice al întâlnirii zmeului cu paraşuta

Am atâta balast în mine, încât poemul va ajunge-n maşina Retim-ului...

Jocul de-a iubirea

Decupăm inimi şi le lipim în piepturi

Sub privirea îngăduitoare a mamei,

Ce găteşte bezele cu gust de iubire

Construim suflete din pluş –

numai bune de aruncat la coş...

Păpuşa barbie se căsătoreşte c-un papiţoi,

Căruia "îi dă papucii" pentru Superman

În timp ce ne ascundem unul de altul,

Viaţa ne fură jucăriile...

Aneta GEORGESCU

Într-o zi frumoasă de toamnă, 25 sptembrie 1953, apărea pe lume o fetiţă cu ochii albaştri, vioi, într-o familie de ţărani, din satul Lunca Banului, judeţul Vaslui, botezată Aneta.

Am avut o copilărie fericită, alături de doi fraţi, Marcel şi Costel, şi de nişte părinţi iubitori: Nicolae şi Niculina Spătariu. Şcoala primară am urmat-o în satul natal, apoi am urmat, la zi, cursurile Liceului ,,Mihail Kogălniceanu" din Huşi. Am lucrat la Combinatul de fire sintetice din Vaslui.

M-am căsătorit în anul 1979 cu Georgescu Costică, din acelaşi sat, absolvent al Facultăţii de Hidrotehnică a Institutului de Construcţii din Bucureşti, în anul 1977. După o grea suferinţă, soţul meu a decedat în februarie 2002. Din căsătoria noastră au rezultat trei

copii, cărora le-am dedicat toată dragostea noastră: Cristina, căsătorită Mitrofan, a terminat Facultatea de Chimie de la Universitatea din Iaşi şi este la doctorat în Germania; Alexandra este necăsătorită, a terminat Politehnica, tot în Iaşi, iar... mezinul, Andrei, este student în anul II la Facultatea de İnformatică, la Universitatea din Iaşi.
Am fost şi sunt o persoană modestă, plină de respect, valenţe morale pe care le-am inspirat şi copiilor mei.
Pasiuni: poezia, pictura, apicultura.
Dedic aceste versuri İUBİRİİ..., care mi-a spus:
„Vrei să-mi încerci sufletul pentru a-l vedea cum va muri dorindu-te ?”.

Voi zbura...

(acrostih)

Amarul din suflet,
Noianul de gânduri,
Ecoul de strigăt,
Tristeţea din timpuri
Au vrut să mă-ngroape!

Gândeau... că se poate!

Eu sunt un vlăstar!
O clipă din vis!
Rodul gândului hoinar,
Greu de învins!

Eu ştiu să mă lupt
Să cad, să mă ridic,
Cu visul zburând
Uitând că am plâns!

24 martie 2007, Vaslui

Sunt ca o pasăre închisă în colivie...

Sunt ca pasărea închisă în colivie
Şi simt tristeţea cum mă apasă!
Ca să respir, n-am aerul de-acasă,
Şi îmi lipseşte a ta prietenie!

Când stau pe mal întinsă,
Aş vrea să pot să zbor!
Apoi, din neputinţă,

Răsare mai mult dor!

De trag, în piept, puternic
Acest aer străin,
Îl simt cum mă pătrunde...
Apoi... din nou suspin!

Trapani – Sicilia

Aerul mării de acasă

Văd valuri cum vin. Întind o mână.
Le ating. Când ajung la mine, pe mal,
Se sparg în zgomot, o clipa răsună,
Precum durerea ce am...

Ascult în tăcere un zbucium continuu,
Regăsind, în zbatere-i, sufletu-mi trist
Şi aştept alte valuri să vină,
Să le văd, să le-aud şi persist!

Respir cu nesaţ aerul marin
Să simt că, din lungi depărtări,
De-mi intra în suflet aer străin
E-o parte şi-a mării din zări...!

04 noiembrie 2007
Trapani, pe malul mării

De vreau să plâng...

As vrea s-ascund...
Nimic din frãmântãri sã nu se ştie,
Când nopţile pierdute şi un gând
Mã poartã des spre reverie...!

De pot sã tac!
Iar de privesc, în noapte, visãtoare,
Sã nu-mi dezvãlui dorul ce-a sosit în prag
Şi nici iubirea care nu e trecãtoare...!

De vreau să plâng...
Coboare luna si cerul plin de stele
Ca sa-mi aducã rând pe rând,

Nu doar visâri, ci clipe efemere!

10 august 2007
Lunca Banului - Vaslui

Nostalgii

Când toamna covorul îsi asterne,
Pãsesc gânditoare si simt...
În fosnet: durerea iubirii eterne!
În culoare: nuante ce nu mint!

Pe fiecare frunzã ce cade
Citesc cuvinte nescrise care dor,
Iar petalele ofilite, de pe floare,
Poartã, tãcut, dorinte ce mor...!

Privesc cu tristete pădurea golasã
Si oftez impreunã cu ea,
Gândind la iubirea ce nu mã lasã
Nici sã trãiesc, dar nici nu mã vrea...!

Joi, 16 august 2007
Lunca Banului – Vaslui

Ţi-e greu să crezi...

Ecouri de gând şi dureri care plâng
Răsună în versu-mi de dor.
De-aş putea, aş vrea ca să strig:
Să ştii, te iubesc şi mai sper!

Dar azi... prea departe soarta m-a dus
Şi oricât aş încerca să iti spun...
Ţi-e greu să crezi cuvântu-mi spus
Şi atunci... tot mai tristă rămân!

07 decembrie 2007
Trapani – Sicilia

Să-ţi vină luna în prag, iubite!

Sã-ti vinã luna-n prag, iubite,
Ca sã-ti presare, când tu dormi,
Dorinţele-mi nemãrginite
Şi-apoi sã simti numai fiori...!

De te trezesti, sã-ti spunã soapte
Ce pot fi spuse pânã-n zori,
Iar tu sã-i pui, în plete blonde,
Doar sărutãri...!

18 august 2007,
Lunca Banului – Vaslui

De calc pe flori de gheaţă

Destinule, ia-mã si du-mã
Cât mai sus, pe culmi de vis,
Sã las tristetile în urmã,
Sã simt ca sunt in Paradis!

În drum, de calc pe flori de gheaţã,
Tu sã presari, deasupra lor,
Dorinta ce mereu m-apasã,
Sã le transformi în pat de dor!

În asternut... sã pui din stele,
Sã simt mereu acel fior...!
Raze de lunã, printre ele,
Apoi... s-aduci pe cin' mi-e dor!

Speranţe?!

Va mai veni ziua în care
Se va putea să fim doar noi,
Să nu ne pese de nimic şi fiecare
Să spuna şoapte până-n zori?!

Ne vom mai întâlni vreodată
Să căutăm privirea în ochii iubitori
Şi să simţim cum inima tresaltă

Când, din atingere, ne trec fiori ?!

Vom aştepta clipele pe rând...
Iar zilele şi anii trecători
Ne vor purta dorinţele plângând
În fiecare noapte, pâna-n zori...!

19 septembrie 2007
Lunca Banului – Vaslui

Cerul...

Cerul e o floare imensă,
Pe care o privesc gânditoare!
În el regăsesc iubirea intensă,
Şi clipa cea zâmbitoare!

Stelele-i sunt petale curate!
Sclipirile?! – Mii de fiori!
Iar luna, în braţe, le ţine pe toate
Până în zori!

20 septembrie 2007, Vaslui

Când eşti singur...

E atâta tăcere în jur
Şi-atâta durere în clipă!
Mă întreb: cât mai pot să îndur?
(Sau fac de lacrimi risipă...!)

Încerc să ridic, uneori,
Privirea spre zări mai înalte!
Mă întorc! Ah! Ochii mă dor!
Nu pot privi mai departe!

Apoi..., visătoare îmi spun:
Frumos mai era altădată!
Iar azi..., tristeţi mă răpun
Şi rămân îngândurată!

25 septembrie 2006, Vaslui

În taină să vii!

Iubite, în taină să vii
Ca nimeni să nu afle secretul!
Pe uşă, când intri, să-mi spui
Dorinţa-ţi nebună... caci restul...

Vom rosti, în şoaptă, cuvinte de-alint
Şi în ochi ne vom privi în tăcere!
Vom trăi clipe care nu mint
Iar lacrimi vor curge fără vrere!

La despărţire, mă strânge la piept
Şi mă sărută încă o dată!
Atunci vei simţi că plecarea-ţi regret
Şi ce mult te-am iubit, nevinovată!

Duminică, 24 februarie 2008, Vaslui

Le voi da speranţă

Petalele de crin de vor cădea,
Le voi prinde-n poala mea!
Cu drag le voi mângâia
Şi o clipă de speranţă, le voi da!

Le voi lua şi voi sufla asupra lor
Cuvinte dragi, de dor!
Vor prinde aripi şi vor zbura
Spre ţara de vis unde, cândva,
S-a întâlnit iubirea ta cu a mea...

Lacrimi de vor curge din petale,
Le voi opri şi, în visare,
Am să le sărut, să se transforme
În iubiri eterne...!

Tu eşti izvorul

Tu eşti izvorul ce îmi adapă
Speranţa sufletului îngropată
În neguri de timp, în tristeţe,
În singurătatea din tinereţe!

Potoleste-mi setea, dorinţa de viaţa
Şi-alungă-mi tristeţea ce nu ma lasă
Ca sa-ti sorb apa cu gura plină,

Ci doar din când în când o picătură...!

Doar paşii gândurilor mele

Doar paşii gândurilor mele
Te vor găsi în căutarea lor!
Eu nu te ştiu şi nu voi da de tine
Căci sunt mereu în depărtări...!

Dorinţele, din vis, te vor aduce-ndată
Ca să mă-mbrăţişezi, precum ai fi ...
Şi îmi vor şterge lacrimi de pe faţă
Spunându-mi că, totuşi, vei veni!

Voi şti, atunci, să sper la clipe efemere,
Să-mi imaginez că mă vei iubi oricum
Şi nu vei face, din „vorbe răsucite",
Cuvinte ce m-alungă şi...mister!

12 februarie 2007

Din clipă curg lacrimi

Din vise, nasc doruri,
Din doruri, fiori,
Fiorii aduc şoapte,
Şoaptele, dureri...!

Din nori, curg picuri,
Din picuri, răsar flori,
In flori se adună,
Iubirile in zori!

Din clipă, curg lacrimi,
Din lacrimi, răsar stele,
În stele sclipesc,
İubirile eterne!

13 februarie 2007

De-aş fi ca steaua călătoare

De-aş fi ca steaua călătoare,
Ţi-aş veni în prag pe înserat
Şi m-aş aşeza pe floarea care
Tu o priveşti adeseori cu drag...!

Aş vrea ca să sclipesc în miez de noapte
Şi-n tresărirea mea să te trezesti,
Să mă cuprinzi în braţe şi, în şoapte,
Să-mi spui cuvinte dragi, ce la găseşti...!

De-aş fi ca steaua călătoare,
Aş merge după tine şi-n neant
Şi ţi-aş lumina într-una calea
Să-ti fie drumul, cu sclipiri, doar presărat...!

24 februarie 2007

Întrebări fără răspuns

De ce dorinţe, care rătăcesc prin gând,
Nu îndrăznesc să iasă la lumină,
Iar visele le văd mereu plângând
Când stelele răsar şi este lună plină?!

De ce, iubiri, ascunse într-un vers,
Nu pot, calea-mplinirii, să găsească?!
Ele plutesc hoinărind prin univers
Sperând la clipa ce nu vrea să sosească...!

De ce, vibrări de cânt nu pot să răscolească
Încremeniri de timp din viaţa noastră?!
Iar noi rămânem cu amintiri ce sunt...
Dureri de vis... scrise-ntr-un cuvânt!

9 martie 2007, Iaşi

Nu am nestemate

Nu am diamante, nici pietre preţioase!
În suflet am străluciri de astre,
Veşmânt îmi sunt clipele de singurătate
Şi brâu... gânduri ce hoinăresc departe!

N-am nestemate-n păr...

Doar stelele din cer, iar colier
Dorinţele, din vis, la care sper!
La mână, o brăţară făurită
Din cărarea dorului, bătătorită!

N-am nestemate-n păr...doar stelele din cer
Care-mi alină dorul şi mă fac se sper!

Alintă-mă în fiecare noapte

Alintă-mă în fiecare noapte
Cu vorbe dulci rostite-n şoapte,
Cu mângâieri de clipe neuitate,
Cu taine ce le vreau descătuşate...!

Te-aş alinta şi eu, seară de seară,
Dar dorurile vin şi pleacă iară,
Iar visele răsar şi se destramă
Şi eu rămân... cu-o lacrimă amară!

Doar clipa ne privească

Mai stai puţin cu mine!
Sunt singură şi-mi este dor!
Tristeţea, dacă vine,
Alung-o, tu, usor!

Alintă-mă cu şoapte,
Cu mângâieri ce sunt
Noian de gânduri multe
Rostite-ntr-un cuvânt!

Ia-mă, apoi, în braţe,
Mă strânge lângă piept,
Priveşte-mă în faţă
Şi mă sărută-ncet!

Nimeni să nu mai ştie!
Doar clipa ne privească!
Şi...să nu ne pedepsească
De ce-ar urma să vie!

25 martie 2007, Vaslui

Ia-mi mâna, iubite!

Ia-mi mâna, iubite,
Şi mi-o sărută privind
În ochii ce plâng,
Dorind şi iubind!

Ia-mă în braţe, iubite,
Şi mă strânge gândind
La clipe pierdute,
La lacrimi ce curg!

Apoi..., mă alintă, iubite,
Fără prea multe cuvinte,
Cu gesturi în şoapte
Ce tainice sunt...!

Joi, 05 aprilie 2007, Lunca Banului

În fiecare zi...

În fiecare zi aştept
Cuvinte dragi, ca să îmi scrii!
Revine, doar, acel regret
Şi mă întreb dacă mai ştii...

În fiecare zi doresc
O clipă, glasul, să-ti aud!
Dar...cuvintele, care şoptesc,
Îmi spun că m-ai uitat demult!

În fiecare zi-mi rostesc
Dorinţa gândului ascuns...!
În versul meu, doar, mai găsesc
Sensul iubirii, nepătruns...!

13 mai 2007, Lunca Banului – Vaslui

Voi şti să te iubesc în tăcere

Voi şti să te iubesc în tăcere,
Visând şi dorindu-te mereu,
Lăsând a inimii vrere
Să alerge prin gândul meu!

O! Cum n-aş vrea să spun lumii întregi
Ca dorul, ce azi mă frământă,
E împotriva oricărei legi

Şi face, de visuri, risipă...!

Dar...
....
Stând pe înserat în cerdac, şi privind
La cerul cu stele şi luna tăcută,
Rămân, adesea, în visuri pierdută,
La clipe trecute, gândind...!

20 mai 2007, Lunca Banului – Vaslui

Copacul nemuririi

În copacul nemuririi,
Adiat de timp uşor,
Este leagănul iubirii
Care poartă al meu dor!

E-mpletit din vis de stele
Şi cu razele de lună,
Dacă vei privi spre ele,
Toate îţi vor fi cunună!

Pe ascuns, duce spre leagăn,
Scară albă de mătase!
Tu păşeşte-ncet pe trepte
Care sunt numai din astre!

Te vor aştepta în leagăn,
Presărate lăcrămioare
Care-ţi vor şopti, în taină,
Doruri ce mi-au fost amare...!

Marţi, 12 iunie 2007,
Lunca Banului – Vaslui

Măcar o floare

Aş vrea o floare să primesc!
Măcar o floare!
Să ştiu,
Să simt că mai trăiesc...
O clipă de visare!

Aş vrea ca lacrima să-mi şteargă

Şi să-mi vorbească-n şoaptă,
Să uit de negura din preajmă
Şi de singurătate...!

20 noiembrie 2006

Petala de trandafir

Pe o petală roşie de trandafir,
Am primit o picatură de iubire.
Privirea ţi-o visez! Şi azi mă mir:
Cum poate să trezească fiori în mine...!

Ating petala şi tresar! Mi-e dor!
O lacrimă, ce cade, o stropeşte!
Atunci simţi, cred, că mă înfior
De dorul ce azi mă înnebuneşte...!

Ascund petala de trandafir
Să ţină în taină iubirea noastră,
Iar când va fi să nu mai fim
Vor şti, de ea, doar florile din glastră...!

2 ianuarie 2007

Dacă vezi lacrimi curgând dintr-o stea...

Dacă vezi lacrimi curgând dintr-o stea
Şi simţi cum fiorii te pătrund,
Să stii că poartă dragostea mea
Şi visuri prin care te cânt...

Dacă auzi stelele strigând,
Întoarce-ţi privirea, curând...
Vei vedea că raze de soare nu sunt
Şi florile plâng pe Pământ...

Dacă Luna se apleacă şi ar vrea
O şoaptă să-ţi spună-n ureche,
Ascult-o! Primeşte-i dorinţa
Şi iubirea mea fără pereche!

ianuarie 2007

Iuliana GHIOCA

Mă numesc Ghioca Iuliana, sunt născută la 1 august 1974 în Calaraşi, un oraş situat pe cursul Dunării şi al Braţului Borcea.

Am evitat întotdeauna să vorbesc despre mine, am preferat s-o facă în locul meu versurile în care am pus suflet, lacrimi, dragoste şi dor. Dorul de bunicul meu care mi-a legănat copilăria, lacrimile primei iubiri a cărei umbră m-a urmărit până târziu, dragostea pentru oamenii prezenţi în viaţa mea, în mijlocul cărora am căpătat un sens şi m-am simţit utilă.

Am început să scriu dintr-o joacă, nu am pregătire în domeniu şi nici nu am publicat ceva până acum. Sper ca timpul să-mi îngăduie continuarea acestei pasiuni, ca să pot scrie despre tot ceea ce sufletul meu visează.

Nu mi-am făcut din scris un scop în viaţă, însă am simţit că vreau să rămână ceva în urma mea, bucăţi din inimă în fiecare vers, frânturi din mine în fiecare poezie.

Mulţumesc domnului Mihai Leonte că are încredere în mine!

Bunicului meu plecat din astă lume

Suflete bune ce-aţi părăsit pământul
În drumul vostru atât de lung şi greu
L-ati intalnit intamplator pe-acolo
Pe cel ce l-am iubit, bunicul meu?

Cum aş putea să-mi stăpânesc vreodată
Durerea grea ce-o simt acum în piept?
Când a plecat demult din asta lume
Şi niciodată n-am cum să-l mai aştept.

Aşa mi-e dor şi lacrimile-mi curg...
N-aş fi crezut că doare atât de tare
Că o fiinţă dragă să o pierd
Ce mi-aducea în suflet alinare.

Nu pot lacrimi din ochi să-mi stăpânesc!
Când a plecat de-aici de pe pământ
Cu ochii blânzi şi dureroşi mi-a zis

Că a lui înger păzitor, eu sunt.

Dar n-am putut durerea să-i alin
Şi îmi doresc ca rugăciunea mea
Măcar acum, de grelele păcate
Să-l poată ajuta şi vindeca.

Voi, suflete grăbite să părăsiţi pământul
Calea cea mai uşoară de aici eu va doresc!
Dar daca-n drumul vostru îmi întâlniţi bunicul
Îi spuneţi voi ce tare îl iubesc?

Dor de tine

La crucea ta plăpândă aduc o mângâiere
Cu lacrimi presărate din albe lacramioare
Mirosul lor divin să-ţi aline durerea...
Parfumul lor ceresc, îl poţi simţi tu oare?

Simţi ruga mea fierbinte urcată către cer?
Nu-ţi uşurează calea, plină de spini lăsată?
Vreau Tatălui ceresc, iertare să Îi cer
Să-ţi dea voie să vii în visul meu odată.

Să stăm de vorba mult aşa ca altădata
Iar eu sorbindu-ţi vorba şi neuitand nimic,
Din acest vis al meu să nu mai pleci vreodată
C-aşa mi-e dor de tine, iubitul meu bunic!

Clipa noastră

Mai lasă-mă o clipă să-ţi mângâi încet trupul
Acoperit de părul, ce-i despletit şi lung,
Sărutul tău fierbinte îl port mereu cu mine
Cât mi-am dorit de-atunci în braţe să-ţi ajung!

Eşti copleşit de doru-mi ce-mi furnică prin piele
Dorinţa mea prin vene este nestăvilită...
Săruta-mă odată! De tine sunt flămândă,
O clipă de emoţii, inimă mea-i oprită!

Simt haosul din mine cu mintea-mi amortita

Dar tu mă strângi mai tare şi-n ochi îţi văd privirea...
Eşti răvăşit de pătimi, nimic nu mai contează
Departe şi aproape, năucă ţi-e gândirea.

Ai sufletul la gură de dragostea-ţi pornită
Şi te ridici la cer pe aripi de iubire,
Ai străbătut o clipă întregul Univers
Apoi mă strângi în braţe sorbindu-mă-n privire.

Sărutul meu te lasă cu ochii-nchisi o clipă
Cuvintele n-au loc atunci când te privesc...
Mă strângi la piept acum, mai mult ca niciodată
E clipa când soptindu-ţi, afli cât te iubesc.

Viaţa-i vis

Privesc albumul meu cu poze,
Cum personaje dragi au dispărut!
Întreaga viaţă-i poveste
Cu un final şi început.

Unde sunt anii tinereţii?
Părinţii sunt aşa frumoşi...
Ei stau cuminţi azi într-o poză
Privindu-mă cu ochi duiosi.

Astăzi prezentul se grăbeşte
Iar mâine va fi doar un ieri.
Ceaţa uitării se aşterne
Şi ne va duce nicăieri.

De mă priveşti cândva copile
Şi suferind că nu mai sunt,
Să ştii şi tu că viaţa-i visul
Ce l-avem toţi pe-acest pământ!

Credeam că te-am uitat

Mi-am amintit de tine o secundă
Credeam că te-am uitat, dar eu
M-am înălţat pe vârfuri să miros
O dâra ştearsă din parfumul tău.

Credeam că te-am uitat, dar ochii
Mi-au lăcrimat că nu te pot vedea
Mi-am amintit de tine într-o clipă...
Dar cine timpul înapoi să-l dea?

M-aş fi trezit lipită de-al tău piept
Vânându-ţi lacom privirea rătăcită
Şi căutându-ţi buzele râvnite
M-aş fi lăsat la nesfârşit iubită.

Cu ce putere azi să te alung?
Credeam că te-am uitat, dar tu
Mă ravasesti şi-acum chiar de departe
Plecând, mi-ai luat cu tine sufletu`...

Înlăcrimat cu perle

M-aş naşte inc-o dată sau pentru-ntaia oară
Când visul meu rebel, l-aş aduna din stele
Cu ochii minţii te-am văzut deja
Aveai sufletul înlăcrimat cu perle.

Simţeam cum viaţa mea pustie s-a făcut
S-a-ntunecat de valuri venite din senin
Credeam că am blândeţe în inima mea mare
Însă pe lângă tine, a mea e cu venin.

Deşi nu te-am văzut, dorul rău mă sugruma
Mă strânge ca un cleşte atât de tare-n piept
De am avut ca suflet, vreodată jumătate
Să-l regăsesc, de-o viată tot aştept!

De-ţi place visul meu, rămâi în el de-a pururi!
Aş fi ca o prinţesă într-un castel blocat,
De aş ieşi din el, te-aş pierde şi pe tine
Chiar şi tu ştii, cât ar fi de păcat...

Parfum de amăgire

Un gând, o lacrimă, un vis
Efectul unei clipe de iubire
Ce s-a topit curgând în infinit
Lăsând în loc parfum de amăgire.

N-am avut glas ca să te strig
Iar mâinile mi-au fost prea moi,
Ochii nu i-am putut deschide
I-ai fi văzut cât sunt de goi.

Trupul de gumă îmi părea
Din fire nevăzute, răsucit
Doar buzele că torţa îmi ardeau
Că să le sting, cu foc te-aş fi iubit.

Dar ai plecat şi te-am lăsat
Şi să te-ntorci deloc n-am zis
Singurătatea a rămas cu mine
Şi-un gând, şi-o lacrimă, şi-un vis...

Dor de culori

Mi-ai alungat culorile preferate,
m-ai dezgolit de vise,
m-ai dezbrăcat de verdele din privire,
mi-ai alungat galbenul zâmbitor
ale cărui fâşii îmi gadilau obrajii
şi-mi accentuau pistruii,
mi-ai dat fiori prin şira spinării
simtindu-ti suflarea prin păr;
nu mă urî!
în sărutul tău rece nu simt iubirea
îmi laşi goluri de dor...
Ce să fac cu atâta alb?
Vreau culorile mele....

Nici n-am ştiut

Smulge-mă din mine
furandu-mă
şi uitând să mă înapoiezi;
durerea de tine
mi-a scrijelit inima
dar cel mai mult doare

că n-am ştiut niciodată cât sufăr...

Din gândurile unui copac

Îngândurat, înfipt mult în ţărână
Incolacindu-şi crengile pe lac
Ce îi curgea plângând la rădăcină
Se oglindea, un centenar copac.

Vântul să-l sufle, aşteaptă de-o viaţă
Dar radacinile-l ţineau nepăsătoare
Cât ar fi vrut în lume să se ducă
De-ar fi avut şi el două picioare.

Aşa oftă în lunga lui visare
Că prea demult era-nradacinat
Şi dorul şi-l spunea la cele păsări
Ce se opreau în trunchiul său bogat.

Vântule, tu, ce îmi dezmierzi coroana
Nu pot să merg, ajută-mă să zbor
Smulge-ma cu suflarea ta şi du-mă...
Vreau să văd lumea-nainte ca să mor!

Eu sunt aceeaşi

Acelaşi zambet am ce tie iti placea
Si ochii mei mirati au tot asa culoare
Sufletul mi-a ramas la fel de iubitor
Iar inima deschisa e ca o mandra floare.

Am visele cu tine la fel de indraznete
Sarutul meu aprins la fel de infocat
Iar bratele-mi cuprinse de-aceeasi voluptate
Nu sunt deloc eu cea ce s-a schimbat!

Nu eu am frant iubirea in zeci de bucatele
Si n-am strivit fiorul ce cuibarit s-a stors;
Cu mintea-ai evadat demult de langa mine
Am asteptat ranita, dar nu te-ai mai intors.

Ce om ratacitor prin patima dorintei!
Cand te privesc te vad doar un pierdut barbat;
Sa-mi spui, de-o sa gasesti la-napoiere drumul
Care din noi doi mai mult s-a schimbat?

Şoapte neconsolate

Mi-au îmbătrânit şoaptele
lângă urechea ta
s-au întors şi te-au pârât
suparate, neconsolate
m-au rugat să le întineresc
cu un lifting,
şi dacă închid ochii la rugăminţile lor
cine va fi mai crud
eu, că le las să moară
sau urechea ta surdă?

Încă te mai aştept

Lumina răspândeşti ca soarele când râde
Pari fericit mereu, chiar şi atunci când plângi
Dar lacrimi ai ascuns necontenit de mine
Să nu le văd la tine, din buze încă strângi.

Închidem ochii doar şi abisul se umple
îţi simt şi-acum o mână pe mijloc aşezată
Şi buze tremurânde pe părul meu rebel
Suflandu-mi visător şuviţa ondulata.
Un zâmbet poposit din umbre, lângă mine
Şi un sărut adus obrazului meu drept
Le port în taină, cum tu mă porţi pe mine
Sunt ale tale urme si să revii aştept!

Scrisoare către Dumnezeu

Răsfrâng în versuri aste gânduri simple
Nu ştiu cum pot mai bine să le-aşez
S-ajungă-n cer într-o secundă sau o mie –
Depinde cât de mic sau mare-i al meu crez.

Strivesc vârful peniţei cu emoţii încă
Cu umilinţă-ngenunchează pe a mea hârtie
Am rupt prea multe pagini, câte sa mai rup?

Că Dumnezeu, oricum, de mine totul ştie.

Din milioanele de rugi ce-Ţi bat la uşă,
Retrasă-ntr-un colţ, tăcută, stă a mea.
Ochi de-ar avea, ar fi orbită-ndată
De marea, nesfârşita, Împărăţia Ta.

Să-i dau curaj, nu am nici eu prea multă
Dă-i Doamne Tu, ce crezi că e mai bine!
Spăşită, ruga mea se-nchina-n a Ta faţă
Ca să-Ti îndrepţi privirea şi spre mine.

Te rog, să-mi ierţi bunicul c-a greşit
C-o viaţă n-a putut în Tine să mai creadă,
Permite-i tatălui ce este tot în cer
Pe-al meu bunic şi tatăl său, să-l vadă.

Coboara-Ti mila către toţi din a mea casă
Avem nevoie de lumina şi dragostea divină
Şi tuturor din lume speranţa pune-n suflet
Că Fiul tău, spre noi, din nou o să mai vină!

Te vreau la noapte!

Străpunge-mi inima cu vise arzătoare,
Timpanul umple-mi-l cu şoapte de amor
De lacrimi, pe obraji mă dezgoleşte
Şi-mbrăca-mă cu gura ta uşor.

Afundă-ţi mintea-n moliciunea cărnii
Şi dincolo de ea, afundă-te mai mult
Străbate-mă şi pierde-mă-n iubire,
Şoapta-ţi ravnita cu sete ţi-o ascult.

Revoltă-te ameţitor de tare
Nu-ţi fie milă de buzele-mi tăcute
Dă drumul vulcanului din tine
Ca să ne pierdem în zboruri neştiute.

Te-ai înmuiat c-o lacrimă căzută
Din ochiul meu pe obrajii tăi cuminţi
Visează-mă femeia vieţii tale
Te vreau la noapte în visele-mi fierbinţi!

Nu-mi pune dragostea în cui!

Nu-mi face dragostea să plângă
Mă-neacă lacrimile ei
De ce să nu o vezi zâmbind?
Surâsul ei, sunt ochii mei.

De ce să n-o cuprinzi în braţe?
Nu-mi alunga iar dragostea!
Te lasă inima pe tine
Să nu te-mbogăţeşti cu ea?

De ce s-o furi? Ţi se oferă!
Furat-ai inima oricui,
Însă acum mă ai pe mine.
Nu-mi pune dragostea în cui!

Puterea ochilor tăi

De-aş epuiza toate gândurile,
ochii tăi
mi-ar umple sufletul
iar mintea mea s-ar răsuci
ca o balerină cu rochie vaporoasa,
fericită că te poate simţi
aşa cum simte un boboc de floare
care tânjeşte să se înalţe
ca un fluture
ce nu vrea să piardă ecoul inimii
străpuns de dragostea mea pentru tine...

Când închid ochii

Când închid ochii
ating cerul cu mâna,
îmi afund degetele în norii pufoşi
şi formez inimi,
le suflu uşor
la oamenii buni şi în suflet frumoşi.

Când închid ochii
înşir stele pe aţă
din care formez un mare şirag,
de-aş putea
să dăruiesc una
la cel care mă aşteaptă cu drag.

Închid ochii

şi inima-mi zboară
ca pasărea lînă pe cerul senin,
sărutul ţi-l simt
când ochii-i închid
şi gânduri frumoase în minte îmi vin.

O seară romantică

O muzică suavă în seara asta pun
Te-ademenesc în vraja-mi atât de ispitoare
O lumânare rosa infipta-ntr-un săpun
Aruncă umbre vii pe finele-mi picioare.

Întinsă pe sofa, gătită-asa sumar
Cu părul mătăsos alunecând pe spate
Ce e în mintea mea tu nu prea ai habar
Sandaua la picior mă strânge şi mă roade.

Privirea-mi dureroasă te zăpăceşte rău
Nu mai gândeşti de-acum la nimeni şi nimic
Pierdut chiar că te simţi cum este capul tău,
Te am deja se pare la degetul meu mic.

Tacerea-mi te invită să speri...că vei afla
Norocul ce-ţi surâde, acum sau niciodată!
Petalele de flori conduc către sofa
Ai adormit, ce faci? Grabeste-te odată!

Ochii îţi sclipesc când umărul se-arata
Catifelat şi alb, de bluză dezgolit.
Nu voi mai încălţa sandaua niciodată!
Degetul unde te-aveam, acum e cam strivit...

Iar lumânarea s-a terminat şi ea
Totu-i în beznă, m-am dezgolit degeaba!
Oftam în cor de asta piază rea
Lăsăm pe altădata? De ce atâta grabă?

Fără tine

Eşti suflet geamăn mie printre stele,
Tu-mi cauţi ochii, eu, a ta privire;
Ne-am fi-mpletit destinul printre ele,
De nu ne-ar fi răpus o despărţire.

Frumosul vis ne macină gândirea,
Mi-aş umple trupul de-a ta sărutare,

De tine-mi este plină amintirea,
Dar nu ştiu cui pot cere îndurare.

Răsunet cald al inimii ce-mi bate,
Cu vocea ta, m-aş scufunda îndată;
Simţirea-mi să mai spere, nu mai poate...
Nu-ţi voi simţi sărutul niciodată.

Ne-am căutat parcă de-o veşnicie,
M-ai întâlnit, când era prea târziu,
Şi inima-mi va fi mereu pustie,
Căci fără tine, să iubesc nu ştiu...

Cere-mă!

Înmuguresc în noapte scaldandu-ma pe lună,
Îmi mângâie dorinţa cu stelele pe trup.
Mă cere ei cu rugă şi strânge-mă de mână
În noaptea când pe boltă şi vrăjile se rup.

Să-ţi fiu o adiere cerută nesfârşirii,
Veşmânt de raze albe ţesute dintr-un fir
De vise coborâte în tremurul iubirii
Când dormi, să-mi simţi sărutul ca unui musafir.

Luminii dintre nopţi mă cere cu un dram
De fericire prinţe, şi cu un dor în piept
Pe trupu-mi răcorit în pudră de silan
Curg flăcări de magie şi-atât de mult aştept...

Mă cere apei line ce susură-n aval
Cu unde cristaline şi magice mă nudă!
Vibrez de aşteptare, tânjind pe-al apei mal
Oricui ai să mă ceri, eu sper să te audă!

Aş vrea să scriu!

Aş vrea să scriu de toate ce-s în lume,
Să scriu de tine-n vers să te cuprind;
De ochii tăi, de buzele ce-s pline,
De sărutări ce-n taină se aprind.

Să scriu de dor, de viaţă , de iubire...
Să-mi furişez din gânduri printre ele,
S-adun idei, furând chiar fără ştire
Să mă prefac că încă-s ale mele.

Aş vrea să scriu dar nu mai am putere
Nu mă adun, iar gândul mi-e plecat,
Te-a căutat prin lume în tăcere
Când n-ai venit, eu tot te-am aşteptat.

Aş scrie de-aş putea, dar nu am forţă
Sa-ti daruiesc nu pot nici un poem
Trairile nu imi mai sunt o torta.
Tu ma iubesti,eu insa nu te chem....

Înfloreşte-mă!

Înfloreşte-mă cu braţele tale şi înaltă-mă
să-mi aleg culoarea petalelor;
înfloreşte-mă cu căldura obrajilor tăi,
cu un sărut pe lobul urechii
de unde se aude şoapta gâtuită de un cercel,
cu mângâierea genelor ce ascund priviri
în care se topeşte un univers,
iar apoi cu ce a rămas
înfloreşte-mă cu tine!

Tinereţea sufletului

Ţi-au apărut în păr şi primii ghiocei,
De ce să-i rupi? Te-mbogatesti cu ei!
Fire tăcute şi sfioase, se ivesc
Anii lăsaţi în urmă, îi împodobesc.

Mărgăritarele-s la fel de rare-n păr
Se împletesc cântând prin crengi de măr.
Şoapte curgând uşor din tinereţea lor
Aduc înţelepciune din lumea florilor.

Ascultă florile cum cântă de duios
Lăsându-ţi chipul tot tânăr şi frumos.
Că sufletul nicicând nu-mbătrâneşte
Şi peste zeci de ani, la fel de tânăr este.

Să las un semn

Să las ceva pământului, din mine
Să las un vis de-al meu nepieritor,
Dorinţa mea s-o las ca moştenire
Ce-a bântuit prin trupul muritor.

Privirea mea uitată către zare
Ce mângâie o pasăre în zbor,
Gândul în versuri, ce odihnă n-are
Purtat de al meu suflet visător.

Să las un semn că am trecut prin viaţă!
De mine, lumii să îi fie dor,
Să-mi caute iubirea printre stele
Atunci când pentr-o clipă, o să mor...

Doreşte-mă cu ură

Şopteşte-mă în noapte
pe buzele-ţi arzânde
şi mă-nfioara-n carne
pe braţe tremurânde,
înnebunit de patos
doreşte-mă cu ură
hrăneşte-te cu mine
cu sufletul la gură;
prin ochii arşi de febră
stropeşte-mă cu soare
înalţă-mă la stele,
topeşte-mă cu-ardoare,
întinde-mă la lună,
coboară-mă încet,
pierde-mă în furtună,
salvează-mă discret;
adoarme-mă pe braţe
şi lasă-mă un veac,
pluteşte-mă pe frunze
cu nuferii pe lac
şi strânge-mă cu totul
în trupu-ţi risipit
în mii de bucăţele
de mult ce te-am iubit.

Uitând de mine

Mi-am uitat
existenţa
pe aripile
unui fluture
în timp
ce curta
coloritul unei plante;
mi-am uitat
zâmbetul
în pozele cu tine
amintiri tăcute,
fără viaţă
uitând
că viaţa sunt eu...
mi-am uitat privirea
în ochii tăi
din alte timpuri
şi nu m-am văzut
uitată cu gândurile
dincolo de mine
căutând
ceea ce
n-am putut să uit...

Iubitul meu e vrăjitor

O picătură de licoare
Turnată simplu şi fugar
Te face să devii îndată
Cel mai amorezat hoinar.

Descanti cu flori de busuioc
Parcă-ntr-un tainic ritual
Să chemi iubirea pe furiş
Topindu-te furat de val.

Mă urmăreşti să îmi furi harul
De a iubi fără magie,
Dragostea mea este reală
Nu e deloc vrăjitorie.

Dar când iubesc, uitând de toate
Cu sufletul aprins de dor,

Simt cum iubitul meu devine
Cel mai năstruşnic vrăjitor.

Rămâi, muză!

Vino muză lângă mine
Şi şopteşte-mi versuri multe,
Ţine-mă sfios de mână
Ca de tine să asculte.

Prin fiinţa-mi visătoare
Să te faci de azi uitată!
Şi hrăneşte-mă cu rime
Din tolba-ţi îndestulată.

Ai văzut cum e prin lume
Chiar pe lună şi prin nori,
Prin păduri cu zmei şi zâne
Şi pe cerul plin de sori.

Ai pătruns în orice colţ
Vizitând munţi şi castele,
Florile le-ai împletit
Făcându-ţi leagăn din ele.

Fluturii i-ai strâns cu grijă
Gandacei şi buburuze,
Primăveri ai adunat
Pe-un tărâm cântat de muze.

Rămâi veşnic lângă mine!
Nu promit să-ţi dau ceva,
Poate versurile tale
Tipărite-n cărţi cândva.

Cristi IORDACHE
- montecristo -

Născut pe 16 octombrie 1970 la Târgovişte, încă din copilărie am cochetat cu poezia, călătoria si explorarea. Cu viaţa m-am jucat de când am invăţat să paşesc; am căzut rând pe rând de pe masă, de pe scară, din pod, din pomi şi de pe versanţi abrupţi. La 12 ani am participat la primul concurs de poezie şi tot atunci am traversat înot lacul Amara. Am trecut bariera de "nouă", fiindcă am fost la un pas de lumea lui Culianu, de prea multe ori. Dincolo nu m-a vrut nimeni; nici de vreo cinci ori înecat, nici în patru accidente rutiere, nici în căderi din escaladă, nici îngheţat în creierii munţilor sau naufragiat pe 21 ianuarie (brrrr). Aşa că, vrând-nevrând, m-am obişnuit aici, învăţând să iubesc tot ce mă-nconjoară.

Fără tată de la vârsta de 7 ani, mama a însemnat totul pentru mine. Ceea ce am fost până când soţia mi-a oferit cele două fete, îi datoram ei. Acum sunt influenţat de toate femeile din viaţa mea; mamă, soţie, fiice, soră, soacră, mătuşi, verişoare, Peggy, Luna, Cheeky, prietenele mele de pe net şi zecile de mii de flori. Concluzionând, sunt sub "Papucul Doamnei"!

La examenul de admitere în Liceul Agricol Nucet, am obţinut cea mai mare notă la limba şi literatura română (la matematică nu vă spun, sâc!), m-am pregătit suplimentar cu profesori de marcă din oraş, pentru facultaţile de filozofie, limbi străine, filologie, să am de unde alege şi în cele din urmă, imediat după evenimentele din 1989, am renunţat la orice studii, plecând din ţară şi explorând desculţ, colţuri din Europa şi Asia. O perioadă fructuoasă creaţiilor literare, din care mare parte s-au pierdut când m-am întors să-mi conduc mama pe drumul spre lumea care pe mine nu m-a vrut. N-am mai scris pînă în anul 2006.

În 1998 am început o afacere agricolă diversă, iar mai târziu am restrâns-o doar la dendro-floricultură şi arhitectură peisagistică. Cursurile de horticultură ale M.A.D.R. le-am absolvit în anul 2006 şi în acest moment sunt în al doilea an de studiu al arhitecturii grădinii. De doi ani public atât articole cu subiecte din agricultură şi viaţa rurală, cât şi poezii, în săptămânalul "Impact". Am debutat, în aprilie 2008, în antologia poeziei de dragoste “Freamăt de dor”.

Pasiunile mele sunt: psihologia, alpinismul, poezia, călătoriile, floricultura şi, peste toate, fetele mele, Roxana şi Lorelei.

Gata!

Motto:
“Când nu te mai accepţi ciufulit şi zdrenţăros, ai încetat să trăieşti”
(montecristo)

Jur să nu-mi fac chip cioplit

(Inspirat de Luminiţa Zaharia)

Eu nu ştiu să număr silabe.
Adică nu vreau.
Am început să urăsc poemele. Unele.
Într-o ţară de poeţi cu strunguri din cele mai performante, se fabrică prozodii pe bandă rulantă.
Dezgustător.
Cum poţi să ţii în palmă versul şi să-l priveşti ca pe-un şurub!?

Clasic sau alb, am să-l aştern aşa cum îl prind. N-am să fiu niciodată poet.
Cred!
Dar voi fi mereu oglinda sufletului meu. Las criticii să-şi zdrelească degetele numărând silabe, bătând ritmul în masă şi întrebându-se de ce albastrul meu e mai albastru. Dacă am noroc la numărătoare şi ritm poate voi rămâne în literatură, mai ştii?
Dacă un singur cuvânt stâlcit, a mângâiat, voi fi împlinit.

Dacă un poem a mângâiat până şi criticii, dintr-o întâmplare, voi fi, de asemenea, împlinit.
Dar nu voi scrie niciodată pentru literatură, pervertindu-mi trăirile cu dantele de efect, căci risc să omor versul şi nu va mai ajunge la inima cititorului.

Nu voi risipi cuvinte.
Promit!
Doar, voi trăi.

Oriunde-aş fi, mă cert cu viaţa

(violenţă domestică!!!)
-delir în versuri-

Sunt piatra unghiulară... Lumen Christi

„Iar noi ca fecioarele să cântăm Domnului,
căci cu slavă s-a preaslăvit...”

Nu mai am maşinuţa de la tata;
se strângeau copiii în jurul meu
-el ne-a părăsit de mult-

mi-e dor...
Spinarea-mi e parte din zidul mânăstirii.
„Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!"

Tânjesc după nuiaua bunicii,
când plin de noroi mă jucam, neştiind timpul.
Să adorm pipăind rănile bunicului,

doar cele lăsate de gloanţe.

Alt foc nu se acceptă;
cremenele aprinde lumânarea.

Un tunning dincolo de zidul gros
„ooooh, viaţa mea...!”,
căţiva tineri chiuind; trăiesc clipa.
Cum arată heruvimii lor?

Îl astept pe Isus asemenea îngerului nimicitor în Egipt
şi mă pierd prin vremurile pământului ars al cărămizii,

zdrenţuiesc istorii şi lumi.

Dacă trăia mai mult,
mă putea supăra mama cu ceva?

Sau eu pe ea?
"Doamne, Dumnezeul meu, cântare de petrecere şi laudă...."

Habar n-avea ce-nseamnă pizma şi mânia,
nu m-ar fi învăţat;
mi-ar fi spus că nu e bine să mă lipesc de ziduri reci.

Est enim phase id est transitus Domini

Văd ucigaşul lui Mihai...
trupul de la Turda,

capul este la doi paşi de mine.
„Veniţi de luaţi lumină!"

Cine sunt eu?
Fiicele mele vor recunoaşte cărămizile,
poate chiar se vor contopi cu ele,
întrebându-se de ce nu le-am învăţat ura.

Deo gratias

Iau lumină de la maica Andreea,
două flăcări...
ne privim de parcă noi înviasem.
Risipiţii!
O trage stareţa în spatele toacei.

Cu lumânarea la piept
mă-ntorc acasă.
Vag răsună: „ooooh, viaţa mea...!"
„Dumnezeu să-i ierte!"
Câteva lumânări lângă maşina cu tunning,
răsturnată.

Am uitat să las cărămizile,
mi-e rece şi greu;
port zidul pe umeri.

Sunt piatra unghiulară
lovită de lemnul crucii.
Lumen Christi!

N-am găsit sfârşitul dincolo de atom şi cer

Ştiu din istoria viitoare,
Istoria Noii Dimensiuni,

că am fost primul om
călător dincolo de atom,
cu desaga doldora de ştiinţe,
arhaice,
ziceau formele fosforescente
şi-mi numeau enciclopediile, abac;
îmi priveau cu milă cele cinci simţuri,
jucării pe tărâmul lumilor, în care
neputincios cum eram,
m-au aşezat într-un triunghi învârtindu-se,
haotic credeam eu
şi m-am trezit în zori tronând cei patru pereţi ai mei,
dar am fost dincolo de atom...
ştiu asta din istoria viitoare.

Ştiu din Istoria Noii Dimensiuni,
istoria viitoare,
că am fost primul om,
călător dincolo de galaxie
cu desaga doldora de ştiinţe,
lăsând în urmă cerul şi astrele,
particule de praf în vânt;
mă fereau fulgerele lumilor
să nu mă doară mângâierea lor.
Înţelesesem!
M-au plimbat ca pe o curiozitate de la o lume la alta,
apoi am descifrat semnalele colorate...
rostiseră "Pământ", când m-au pus într-o sferă rostogolindu-se
şi în zori eram nucleul celor patru pereţi ai mei,
dar am urcat dincolo de cer;
ştiu asta din istoria viitoare.

Şi mai ştiu din istoria viitoare,
Istoria Noii Dimensiuni,
că Lumile Unite de Dincolo de Atom şi Cer
neîntelegând ce se află mai departe de ele,
păstrează şi-acum o carte
despre Adam, Noe, Moise, Avraam şi Iisus
numind şi cântând în continuare
existentul necunoscut
cu semnale electrice şi luminoase,
într-o limbă a lor:
Dumnezeu – Iubire!
Cercetaţi dar nu veţi afla,
vă spune primul om călător
dincolo de lumi şi dimensiuni
şi care nedescoperind sfârşitul,
ştie toate-acestea, doar din istoria viitoare.

Popor supus, valet la curtea lumii
(poem pentru 50+1)

Plătiserăţi cu toţii pentru unii,
În care aţi crezut, dar v-au vândut;
Voi n-aţi fost sclavi la curtea lumii,
-Măreţi învinşi, în patru zări v-aţi rupt-
Doar i-aţi spălat şi le-aţi cules căpşunii,
Popor perdant, în falǎ ne'ntrecut.

Te laudă romanii, leşii, hunii,
Tătarii, turcii, cei ce te-au avut,
Popor supus, valet la curtea lumii,
Pământul meu, de mii de ani înfrânt,
Născut în zodia deşertăciunii,
Mi-eşti drag şi-mi vei rămâne veşnic sfânt!

Creduli din neam, sfioşi, pradă minciunii,
Pe-un drum cu săracia, azimut,
Şi cu nevoi, drept florile cununii,
Cu râul, ramul, prieteni, n-aţi ştiut
Că-n umbra lor veţi face umbră lumii...
Popor mereu acolo, dar pierdut.

Încornoraţi şi fiii şi străbunii,
În urma celor tari v-aţi petrecut,
Aţi înghiţit cu lacrimi colţul pâinii,
Vitejii mei cu plecăciunea scut,
Popor supus, valet la curtea lumii,
Mi-eşti drag şi plâng că n-ai putut mai mult.

Brâncuşii te lăsară goliciunii,
Cioranii-ţi dară ultimul sărut,
Pământ neroditor înţelepciunii,
Ce iude şi servili ai mai crescut!
Popor supus, valet la curtea lumii,
Doar cine nu te-a vrut, nu te-a avut.

De mă vei arde precum arzi păgânii,
Din flăcări, tot am să răzbesc un cânt,
Popor supus, valet la curtea lumii,
Pământul meu de mii de ani înfrânt,
Trezeşte-te şi-alungă-ţi toţi stăpânii...
Mi-eşti drag şi-mi vei rămâne veşnic sfânt!

Să ţinem ochii larg închişi

Cine-ncearcă să găsească existenţa nicăieri,
Oare cine vrea să intre sub cupola de dureri ?
Cu respect pentru cei care mai trăiesc din idealuri,
Îi rog să arunce versul, pentru-a nu se pierde-n valuri.

Aş lovi în mine însumi, doar să ştiu c-am deviat
Inocenta lor fiinţă de la rosturi spre neant .
Am alunecat, se pare în abisul de-ntrebări,
L-am urmat şi iată-mi viaţa...angrenată în urmări .

Trebuia să uit de unde vine 'rana de a fi',
Nu să sap la rădăcină şi să-ncep a scotoci;
Am făcut-o pe viteazul încercând s-o dezgolesc,
Să îi văd ascunsa faţă, să o cert, să o lovesc.

Suferinţa ce mi-a dat-o drept ripostă, o suport,
Împăcându-mă cu gîndul de-a trăi jumate mort,
Aruncat în ape tulburi (plata c-am ajuns aici);
De-aia e mai bine, firul, să-l ignori, nu să-l despici .

Acum urlu şi chem malul mai aproape, dar nu pot
Să-l agăţ , să-l simt sub talpă şi continui să înot ,
Rătăcit, purtat de valuri imposibil într-un cerc,
Nici nu pot să ating ţărmul , nici măcar să mă înec!

Suflet cârpit

Cu biciul vechi în dreapta, îşi mâna
Bătrânul cal, toată averea sa;
În stânga, jumătate de covrig...
Mânca din când în când, chircit de frig

Şi suspina.

Îşi îngropase fraţii toţi, pe front,
Vreo trei vecini, un văr şi un nepot,
Copiii şi nevasta-i fură luaţi,
Răpuşi de tifos, şapte, intr-o marţi,

Pierduse tot.

Sub haina de la domnu-nvăţător,

Cândva o inimă de luptător,
Mai pâlpâia şi nu ştia de ce
Îl ţine treaz, în loc să-ntunece,

Strălucitor.

De ce nu vrem?
(previziune)

Plouă torenţial,
şiroaie
spală pământul,

dar vai...
oamenii se-adăpostesc!

De la Potop, se chinuie cerul.

Am întors timpul pe dos

Am întors timpul pe dos
să-l mai port o dată,
de sus în jos.

Mă-ntâlnesc cu mine la răscruce.

Eu cu mâinile întinse spre pământ,
el spre cer, scuipând în sân,

eu fericit,
alunecând spre cuvânt,
nerostit,
el făcând cruce,

mie milă,
lui frică şi silă.

Am dezbrăcat
timpul împroşcat
pe faţă şi dos,

am eliberat
partea mea de soare,
m-am înfipt în magmă şi-n aşteptare,

curios,
dacă data viitoare...

Drumul

Visez.
E noapte şi mă plimb.
Încet.
Gândindu-mă la viaţa de "lături"
şi mi se pare drumul
că nu-i drept,
ci e potecă şerpuită prin păduri.
Potecă fără urmă de bocanc.
Este doar talpa
dură şi fierbinte,
cu degete, cu gheare
ca de drac
înfipte în noroi ca mai 'nainte.
Mergând,
mă simt un mare înţelept
şi văd cum vin fiinţe-n jurul meu.
Mulţimi.
Se-apropie ca un torent
crezând că au în faţa lor un zeu .
Le spun atunci:
"Cunoaşterea ucide",
dar ele nu-nţeleg;
nici nu aş vrea...
se pierd prin vis sărmane hominide,
iar eu mă-ntorc
ţipând
la lumea mea.

Bătrânii ştiu să plângă în tăcere

Bătrân să mă fi făcut, Doamne!

făcut, iar nu născut,
ca mai târziu,
să nici nu ştiu
când a trecut.

Să fi găsit drumul drept,
ca orice înţelept

şi mai târziu,
să nici nu ştiu...

de ce nu-mi pun întrebări, Doamne!

Dar nu cumva,
când pielea ar prinde culoare
şi carnea mi-ar fi mai tare
ar şuşoti pe la colturi, bătrânei abia făcuţi?

Şi mult, mult mai târziu,
chiar să nu mai ştiu
când aş ajunge mic,
din ce in ce mai mic,
îndreptându-mă ireversibil spre nimic.

Atunci cei ce m-ar plânge,
ar fi bătrâneii abia făcuţi.

Păi de ce, tot ei, Doamne ?

Păşesc uşor, să nu rănesc străbunii

Particule de iubiri şi nevoinţe,
îngenuncheat cern
ţărâna.

Dintr-o palmă, mâine muşeţel şi poate mai târziu, stejar...
din cealaltă, păpădie şi poate salcie,
mult mai târziu;

în dreapta, tatăl tatălui tatălui meu,
în stânga, mama mamei mamei mele.

....
Ridică-te-acum şi uită să speri...
modelează pământul, plugare,
iar mâine macină grâul de ieri,
să hrăneşti hrana lui viitoare.
....

Deşertul-
dune de hominide fără amintiri.

Glorie

Să n-o doreşti,
s-o laşi să vină,
să n-o iubeşti
când a sosit,
să nu-i oferi lumină,
să n-o prezinţi în lume,
să n-o zgorneşti,
s-o porţi smerit,
să nu o strigi pe nume

şi n-ai să fi zdrobit!

Eroul

Savurate de copilul zâmbăreţ în joaca lui,
auzite-n orice locuri,
întâmplate orişicui,
ţi-a trecut din nou prin minte o mulţime de poveşti.

Cum ai să le uiţi pe toate,
să nu poţi să-ţi aminteşti....
când....privindu-te-n oglindă
ori stând singur undeva,
eşti eroul din povestea petrecută-n viaţa ta!

Câte zile,
câte clipe
şi câţi oameni pe Pământ,
cât traieşte fiecare, tot atâtea poveşti sunt.

Dar ce te mira odată, avea farmec şi lumină
acum pare întuneric
şi doar timpul e de vină.

Viaţa îţi rezerva multe: când tristeţi, când bucurii;
nenorocul este altul...

al cui oare, ai să fi,
că ea pleacă
şi rămâne
altă viaţă... de apoi,
despre care nu-i poveste şi-i lipsită de eroi.

Când privindu-te-n oglindă
ori stând singur undeva,
te întrebi ce este viaţa,
ce înseamna lumea ta....
îţi dai seama că e
totul
ori nimic,
ce altceva...

căci tu pleci,
dar va rămâne
el şi cu povestea ta.

Brânduşă, mă cunoşti, aşa-i?

Mă-ntorc mâhnit
din luminişul vecin.
Surorile tale-au
apus în noroi,
împăienjenite
de foc şi venin,
de inimă rea,
pentru oameni ca noi.
Îndreaptă-te, brânduşă,
şi zâmbeşte,
senină visează
la Muntele Athos,
schimbă cu soarele
priviri şi trăieşte,
dansează în mustul
zăpezii, cu patos.

De dragul meu
renunţi la sărutări
şi palidă te-nclini
cu buze arse,
dar eu mai am, din zestre,
vreo zece ridicări,
apoi aştern în cufăr
ofranda mea de oase,
pământului din care

se vor naşte,
de zeci de ori,
urmaşe de-ale tale,
căci irisu-mi prin lut
va recunoaşte,
când să lucească-n
soare, cu petale.

Să părăseşti
cupola de durere,
că nu-s nemuritor,
am ceasuri mii,
aşa cum zeii
într-a lor putere,
sunt doar fiinţe
singure, dar vii
în multe zeci de
naşteri de-ale mele,
petrecători şi ei,
puţin întârziaţi.
Brânduşă, ai venit
prin lut, din stele...
şi mă cunoşti,
de-ai ochii-nlăcrimaţi!

Din cercul lumilor menirii tale

Privind la pânza de păianjen, să vezi sudoarea din zidiri,
Respectă libertatatea, truda, chiar de-i ţesută-n trandafiri
Şi de te-nspină din ei, unul, lasă broboana sângelui
Unită-n zori, cu cea de rouă, drept prinos catifelei lui.
Să nu striveşti acarianul, să nu alungi floarea din joc;
Mai mic eşti în şotronul vieţii, decât o larvă şi-un boboc!

Urcând să nu sugrumi vreo piatră din calcarul de pe cărări;
Cu cât tu crezi că e mai tare , cu-atât mai slabă e-n suflări.
Când calci, în inima-i plăpândă, laşi urme-adânci, deci te-aş ruga
S-aşezi piciorul cu sfială, să i-o aline talpa ta,
Că mai târziu veţi fi acolo, în mângâieri de ploi şi vânt,
Ea meşteră şi mamă-piatră, tu ucenic şi fiu-pământ.

În dragostea universală, împarte norul, lacrima,
Să spele împrejuru-ţi negru; uitarea, ura, patima.
Când te-nsenină cu un fulger, sunt ale sufletelor rugi;
Toţi semenii de scânteiere, la fel, te văd din cer când plângi
Şi îţi trimit lumina lumii. C-un pâlpâit umil să spui

Că vei sluji măritul fulger şi-n veci vei fii scânteia lui.

Ascultă Babele şi crede, înclină-te durerii lor,
Învaţă de la Sfinx, răbdarea şi vei pleca nemuritor.
Să nu striveşti floarea-de-colţ, cănd tu-mbraci totul în petale
Cu cercul crud şi miruit al lumilor menirii tale.
Din zestrea ta să risipeşti, iubire-n fiecare-atom;
Când te priveşti pe vârful Omu, să fie-n tine cer şi om!

Schimbă-mi, Doamne, îngerii!

Hei, Tu, Mărite,
vezi c-am descoperit în jurul meu
doar umbrele îngerilor.
Îmi lasaseră un soare în plus
şi se relaxau tolăniţi intr-un loc fără oameni,
neştiind că oricâţi sori aş avea
durerea mea îi căuta.
Închisesem ochii, Doamne,
să-i pipăi cu inima,
pe umeri-mi , pe creştet şi-n suflarea-mi,
dar ei nicăieri!

Vroiam să dorm dar nu uitam,
vroiam să uit, dar nu puteam,
vroiam să plec, dar nu muream.

Te rog, Doamne,
dacă tot nu-mi dai dezlegare,
cheamă-ţi înapoi circarii
şi trimite-mi heruvimi integrii,
să nu-i mai poată strica pământul,
că m-am săturat de respiraţii frânte;
un oftat,
o inspiraţie adâncă
şi-apoi să trec graniţa lumilor
înnobilat cu simţul şase,
penitent şi-acolo,
dar altfel.

Să uit c-am fost, să vreau să fiu,
să vreau să simt, să vreau să ştiu,
să dorm profund, plutind şi viu!

Al treilea dor

Departe, departe, albastru jos, albastru sus, imagini de vis; câte o bucată de ţărm abruptă şi maro, alta lină şi verde.
Nemurire.
Dor de maica mea, un dor nebun, nebun.
A fost al doilea mare dor. Aveam douăzeci de ani şi scriam:

"eşti atât de departe draga mea mamă,
că aici fără tine nimic nu-i frumos;
sunt liber să zbor pretutindeni sub soare,
dar mie mi-e dor de o dare de seamă
şi aş vrea să transform uriaşul Toros
in braţele tale şi-al tău suflet mare."

Coboram în camera mea, frânt de muncă (camera 21, urâtă , mică şi friguroasă), mă puneam în pat, stăteam acoperit cu pătura doar 15-20 de minute, cât să nu mă ia somnul, apoi scriam. Gânduri cu rime (nu ştiu de ce), cele mai multe, atunci le-am aşternut.
Când îmi aduceam aminte de măicuţa mea, inima-mi horcănea....răcneam!

Din caietul purtat pe la brau, pe sub cearşaf, prin genţi, pe tejghele, a rămas puţin şi doar crâmpeie de foi rupte şi murdare. N-am mai scris ani mulţi !

Primul dor nu ştiu să-l descriu. A fost cel de la 11 ani (atunci plângeam). O suferinţă aproape de agonie pe care în ultimii ani am vizualizat-o într-o dinamică inconstientă, clipă cu clipă.
Tata plecase când aveam şapte ani, câteva luni am stat la o mătuşa dragă, mama era departe, ştiu doar că plângeam, eram mititel. Mi-era dor numai de ea. Bucuria în sufletul meu de copil a reapărut când am fost din nou împreună.

Al doilea mare dor am simţit cum îmi secţionează fiecare celulă. Eram departe, nu plângeam, doar mă înecam! El a dispărut când am plecat spre casa. Trei zile de călătorie.
Mă căutau rude să merg la mama, că nu moare. O vecină înţeleaptă spunea că nu-şi dă sufletul. Era bolnăvioară, însă nu acceptam să părăsească lumea asta...vroiam s-o ştiu acolo, la casa bătrânească de la ţară, s-o strâng în braţe şi ea să mă sărute (imi plăcea că mă pupa şi mă alinta ca pe un copil mic)!
Desfigurată de plâns, sora mea (ea-mi zicea surioru' meu) îmi spune că după ce preotul... nu ştiu ce a făcut cu trei zile în urmă, ultimele ei şoapte au fost "să vină băiatu' meu", iar de-atunci, nu mişca, nu clipea, nu murea .

10 iunie ora 23... vecini, rude, zgomot, bocet... se-auzeau voci...'a venit fi-su'. Intru în cameră şi o văd întinsă pe perne (avea dureri mari) într-un fotoliu extensibil... rămăsese puţină; mă-ntorc către ceilalţi şi le spun să iasă.
Linişte.
Eram doar noi, eu şi tânăra mea mamă.
Linişte de rai.
M-aplec, o pup pe frunte, pe obraji, ii pup mâna, apoi aşez un deget în palma ei, i-o închid si-i zic aproape de ureche: 'mamă, sunt eu, băiatu' tău, dacă m-auzi strânge pumnul!'.
Am retrăit cu maica mea atunci încă o viaţă. Alta mai frumoasă. N-aveam dor, nu plângeam, nu vorbeam niciunul, însă atunci ne-am spus cele mai multe lucruri. În trei minute de tăcere ne-am spus

tot.
Momentul a fost întrerupt de vecina înţeleaptă care m-a scos afară şi a schimbat lumânarea. Am făcut şapte-opt paşi, mi-am aprins o ţigară şi dintr-odată zgomot, urlet, bocet. M-am sprijinit cu mâna stângă de masă şi-am tras adânc... adânc tare... nicotina în piept, strângând din dinţi şi ridicând capul spre cer. Murise.

Am păcălit dorul cum am ştiut, mult timp după ce S-a stins. Într-un târziu m-a învins. Al treilea dor a venit acum mulţi ani eram la casa mea, soţ si tată.
Ultimul puls , ultima bătaie de inimă le-a păstrat, să fie sigură că lasă–n urma un bărbat împăcat. Şi a reuşit. Din caietul vechi purtat prin depărtări n-a mai rămas decât:

"eşti atât de departe draga mea mamă,
că aici fără tine nimic nu-i frumos;
sunt liber să zbor pretutindeni sub soare,
dar mie mi-e dor de o dare de seamă
şi aş vrea să transform uriaşul Toros
în braţele tale şi-al tău suflet mare."

De-atunci n-am mai scris nimic despre maica mea. N-am putut .
Al treilea dor e nemărginit, durează de ani mulţi, mă sfâşie, mă-mpleticesc, dar merg! Aşa vrea Ea.

Nu pot să–mi explic nici acum, cât de tare m-a strâns de deget, pentru un om care nici nu clipea!

Al treilea dor nu se sfârşeşte. Va dura cât mine, cât va putea să stea Ea, fără mângâierea mea... atunci ne vom regăsi aşa cum s-a-ntâmplat de fiecare dată.

Iubiţi! Iubiţi tot! S-aveţi doruri multe... dar niciodată al treilea dor!

De-a dreapta ei, am învăţat tăcerea

(Prima poezie dedicată mamei, acum la aproape patruzeci de ani.
Mai există şase versuri rămase din anii nouăzeci, înainte de a pleca sfioasă -aşa cum a trăit- într-un loc de unde vede ce fac şi ce simt.)

Să iau azimutul timpului şi să tot merg...
undeva la orizont, voi atinge ca un şerpaş,
abia trei minute.

Mi-am temperat suflul de-a dreapta icoanei,
să-i ascult neclipirea în fraze,
m-am neclintit la căpătâiul ei,
să-i simt nemişcarea-poveste,
eu mă forţam să şed,
ea împietrise melodic,
tăcându-mi viaţa toată.

‘Cel mai mult te iubesc eu, copile!’
Cu forţe divine, o strângere de deget
zvâcnită din palma-i de ceară,
apoi plecă
lăsând prinos,
tăcerea unduindu-se

şi mii de vieţi s-ajung la polul timpului.

Incizie

Nu ştie nimeni cât îmi e de greu
Şi ziua cum îmi trece,
Că blestemat am fost să am mereu
Un suflet cald şi un trai rece.

Doar noaptea când visez simt că trăiesc,
Dar totul e-n zadar.
Răsare soarele şi mă trezesc
La veşnicul coşmar.

Mi-e inima de plumb şi aş striga
S-audă lumea-ntreagă:
– În alb să vă-mbrăcaţi la moartea mea,
Căci viaţa mi-a fost neagră!

Oglinda chipului meu

De ce eşti trist, de ce eşti trist,
Suna o intrebare de curând;
Eu am răspuns că sunt artist
Şi că pictez cu dragoste plângând.

Aştern cu mângâieri şi flori
Pe pânza tuturor ce-mi ies în drum,
Le-aprind lumină-n ochişori,
Iar eu preiau izvoarele de fum.

Şi nu sunt trist iubiţii mei,
Că nu e fericire pe Pământ
Mai mare ca atunci când vrei
Şi poţi pansa un spirit frânt.

Voi mă priviţi si-mi judecaţi
Doar carnea gri şi zâmbetul pierdut,
Că nu puteţi să v-aruncaţi

În sfera mea de dincolo de scut.

Acolo am şi eu o stea,
Sunt îngeri-ucenici şi e sublim,
Acolo e lumina mea,
Povaţa unui meşter-heruvim.

Ei îmi dau sfaturi într-un cerc
Cum să iubesc şi pietre şi noroi,
Să pipăi, să miros şi să petrec
Acest popas spre viaţa de apoi.

Lăsaţi deoparte chipul meu ,
Pierdeţi-vă-n tabloul pastelat,
Căci vouă vă dedic mereu
Boboci de şoapte-flori şi cer curat.

Atingeţi mir şi infinit,
O flacără nestinsă şi alt drum,
Să părăsim focul mocnit,
Că ochii-mi lăcrimează de la fum!

Mister

Fiindcă m-ai pus să fiu, acum eu lupt,
luptând am inceput
să cresc.

Cand singur m-ai lasat să zbor
(ostaş fiind) m-am apărat cu râs,
cu dragoste, cu plâns
aşa am vrut să biruiesc .

Acum că sunt, că tu m-ai pus să fiu,
am cuibul meu
şi ostenesc,

dar nu pricep şi tare vreau să ştiu,
de ce mi-ai pus in mâini iubirea?
Cu arma asta împrejur lovesc,

mă doare,
sângerez.

Mereu înving în luptă şi totuşi mă rănesc.

Ştii cum ? Spre cer privind

eu il sărut,
cu mintea îl cuprind,
mă-ntorc spre verde , mângâi frunze,

transpir, lupt,

îmbrăţişez un trunchi să-l simt pe piept,
pe mâini, pe frunte şi pe buze...

desculţ mergând, mă-ntorc
la urma din ţărână
şi îmi aplec obrazul încet
să nu o stric...

ba chiar o ud (era uscată de la vânt),
o ud cu lacrimi doar un pic

să nu o stric.

Mă vezi că lupt ?

Că doar m-ai pus să fiu!
Aşa vreau eu , e tot ce pot
şi asta ştiu .

Mă contopesc cu puii mei şi cuibul,
de dragoste exult,
sunt plin,
atrag substanţa, mă dilat.

Mă laşi să fiu profesor de iubire?

Că ştiu să lupt aşa cum tu m-ai învăţat;

am şi destule lacrimi de pierdut !

Ce mic eram când tata a plecat,
iar maica mea ai luat-o prea devreme,
şiroaie-au curs
(doar ai văzut !)
şi curg...

când ghemuit in colţ,

când lat pe-ntreg pământul,

În miez de noapte,
pe ascunsc,

că-i lupta mea.

Aşa-i că ştiu să lupt?

De ce m-ai pus să fiu
prin mii de stele
şi nu mi-ai dat o stea;

să plâng de dorul lor privind la ele
şi ameţit să cad
tânjind la steaua mea?

Să râd de bucurie că exist,

să urlu de durere că sunt viu,

răspunde-mi Doamne dacă vrei,
de ce-i destinul fericirii trist,
de ce m-ai pus aici să fiu,
când intr-o bună zi, ai să mă iei?

O rugăminte!
Dup'atâta trudă,

pe mine da,
dar nu şi.... puii mei!

Numele tău

Cristian,
aşa am fost botezat,
univers în miniatură mă simt dizolvat,
în ajun
de Crăciun.

Piroane-aş suporta,
durerea da ,
dar n-aş păstra tăcerea.

Cu dreapta –plantă urcătoare- cuprind cerul,
pământul îmi hrăneşte rădăcinile picioarelor
cu stânga-frunză de lipan- mângâi omul,
chipul meu-busola dragostei in Triunghiul Bermudelor-
nu ştie ce să iubească mai repede
din cele câte mai sunt.

Mereu Cris , scăldat în piroane , sânge şi cer,
cu toate rădăcinile şi schimbul de lumini,
cu plămânii pocnindu-mi de iubire,
dureri aş suporta , dar n-aş păstra tăcerea.

Oricât aş încerca să fiu de bun
în ajun
de Crăciun,
îmi dau seama că sunt atât de mic
şi voi rămâne veşnic
aproape nimic,
căci tot ce sunt, ce simt şi ce fac,
le fac tolănit
şi cocoloşit
în palmele Lui.

Te-ai gândit tu măicuţă, la naşterea mea să-mi spui Cristian
Şi de-atunci, mă simt un pitic fericit an de an.

În ajun
de Crăciun.

Te voi găsi, să-ţi spun măcar atât!

Când ai căzut mii de ani,
am fost acolo cu braţele, cu trupul,
nu te-am lăsat să pieri .
Cuprins de mândrie, uitasem că te port
şi-ai început să curgi,
rănită de nepăsarea-mi...
plângând prin albii secate, pe văi,
mare de lacrimi adunată undeva,
în sihăstrie,
la polul ascuns ochilor mei.
De-atunci te caut cu luna
şi-ţi pierd urma cu soarele.
'Iartă-mă, steluţă!'
Pândesc o eclipsă.

Inimă înspinată

– Dragă doamnă Alma Lotus
Îndrăznesc a te-ntreba,
Eu sunt Cactus Monstruossus,
Vrei să fii soţia mea?

– Domnule, eu sunt în apă,
Nu ne potrivim deloc,
Hidrofob cum esti, îţi scapă,
Că ai să te-neci pe loc!?

– O, frumoaso, ştii prea bine,
Te ador nepământesc,
Ori vii tu, ori eu la tine;
Lasă-mă să te iubesc!

– Nu se poate, Cactus dragă,
Ce vreau eu, tu nu-mi poţi da,
Dup-o zi floarea ţi-e bleagă
Şi rămân cu... barba ta.

....

Orbit de Lotus, nu ştia
Că-ncet şi sigur se stingea,
O Cactus Mammillaria,
Tânjind după iubirea sa,
De ani si ani, pe cand era
Elevă la Opuntia,
Matuşa lui din Al Dhurma.
Când a aflat ce se-ntâmpla
Plecă degrabă către ea ea,
Acasă în Arabia.

Dar prea târziu, că ea zăcea
Sub dunele din Al Shakra.

Din tinerete o visa
Şi delicată cum era,
Nu a crezut că-l va plăcea
De-aceea a plecat să stea
Între străini, că îl durea
Ascunsul dor ce i-l purta.
Îngenuncheat se-ncolăcea
Şi se-nspină căzând pe ea,
Îmfiptă-n ace, inima,
Plăngea pe Mammillaria.

Acolo moartea lor naştea...
Astăzi faimoasa oază Ra.

De mâine vom trăi!

Împovărat păşesc,
ulcică-mi naşte talpa,
tresar şi mă întorc,
păşesc mai apăsat
şi-n urmă must,
must izvorând.

La nord şi vest, genunchii-i cuibăresc,
la sud şi est cu palmele ating pământul,
mângâind iarba,

tulbure suc umple urma,
sub ochii-mi întineriţi cardinal.
Eram necăjit?

În cârca mea se joacă soarele,
genunchii sug neastâmpărul gravitaţiei, adânc, pe raza sferei,
capătul ei adormit,
miezul,
se arcuieşte ieşindu-mi sub piept (dornic de alint)
firicele încolţite îmi gâdilă palmele;
'hai să ne jucăm cu mingea de foc!'.

S-a limpezit în talpă, mustul,
adulmec viaţa fără de moarte,
mirul din ulcea, sucul pământului,
ud mâinile, mi-ating faţa
şi toţi cei ce suntem, zburdăm sub mingea de foc,
până când cerul o cheamă la culcare.

Mai rămân cu doamna îndrăgostiţilor,
îmi cântă,
dansez,
apoi alerg, sar, sar, sar,
sar ca un nebun,
nebun de dragoste, vreau să las urme adânci,
cât mai adânci,
milioane de tălpi.

Mâine se va întineri cardinal ,
lumea toată, va atinge sucul cristalin,
viaţa fără de moarte, izvorul de mir,

mâine, despovăraţi,
toţi cei ce sunt şi toate câte sunt,
se vor juca.

Alintaţii cerului sau cum am învăţat să râd

Un roz Atraction se juca în prima zi;

o picătură de rouă,
singură,
îşi aştepta pieirea-n vânt
pe-o petala imaculată,
ca dealtfel toate gemenele
(gemene roşii, dacă n-ar fi avut sânge alb).

O dezmăţată roşu-de foc, Passion,
de doua zile,
se legăna pe luciul apei
în mişcări latino;
'e provocatoare fata',
işi zice Uriasul Alb, îndreptat spre est,
privind unduirile pe sub ochi;
erau de-o seamă.

Undeva într-un colţ,
a treia zi,
cu petale împletindu-se,
smotocite de iubire şi timp,
Doamna în roşu şi The beautiful white
tăceau....
venea ultimul apus.

Aveau picături de rouă,
câte două,
se uneau,
apoi alunecau
printre sepale, în marea lor.

Am stat în genunchi fără să clipesc,
încercând să le găsesc gunoiul din ochi,
măcar un fir de praf,
dar nimic;

o lume imaculată.

Mii de vieţi de nuferi,
milioane de vieţi de boabe de rouă.
Omul cu toate păcatele lui.

Atunci am aflat cât l-a iubit Dumnezeu .

Mi-am lăsat mâinile-n iaz până la coate,
roua-mi zâmbea,
razele soarelui m-acopereau,
nuferii îmi hrăneau degetele-rădăcini,
oglinda apei îmi micşora pupilele
şi orbit de atâta intensitate,
scăldat în soare,
am hotărât să mă ridic.

Am respirat adânc şi m-am umplut de cer.
Eram una cu el.

Aşa am învăţat să nu mai obosesc.

A propos...
s-a-ntors acasă Teky;
o credeam moartă de-o săptămână!

Şi amorul e sacru...
(înscrisuri braille, descoperite-n lumi viitoare)

Se unduie dorul pe ritm violet

E ora nebună din mijloc de noapte,
valsează
scăldată-ntr-un ritm violet,

surâde şi-mi lasă mirobolantele şoapte,
ce nu le cosesc
când fac muguri în piept.

Cal alb şi sălbatic,
e vântul,
zâmbeşte,
tic-tac-ul pe zero îmi gâdilă dorul,
cu buze şi virgule,
cuvinte-mi
croieşte,

din floarea închisă descoase amorul.

Copacii-şi înalţă coroana spre cer,
se pierd murmurând
în flăcări de stea

şi bântui prin crengi, din vârf să-ţi ofer,
vâlvătăi de steluţe,
ţie, dragostea mea !

Parfumam pentru fluturi, străluceai să-i primeşti

– Ultimele petale ni le-a lipit un limax.
Oriunde, în vânt, împreună.
Eu cred în viaţa de apoi;
undeva, Burgundy si Purple vom fi noi.
Nu mi-e frică de vânt, draga mea!
Mi-a smuls ieri două frunze,
acum tace...
m-a pregătit.

– Soarele, iubitule, ne-a sărutat, elegant,
din ce în ce mai rar,
să nu doară.

– După apocaliptica ninsoare,
de la Facere,
din mii de flori, doar tu...
mai presus de toate ale Doamnei Monet!
Ţi-aminteşti, Bright Red, ce fluturi mătăsoşi alegeam?
Parfumam pentru ei,
îi purtam pentru tine.

– Petalele arse ne cad lângă rădăcinile cenuşii,
iar tu mă faci să roşesc, negând deshidratarea.
Îmi văd pistilul în iaz.
Matusalemice răsărituri, Blue Eye Star.
Dacă ai şti cât străluceam să-i primesc!?
Acum fotosintetizăm în baston
şi-aşteptăm ultimul sărut.

– Dragostea noastră a obosit bondarii.

– Nu râde!

Femeie, primăvara mea

În noaptea asta voi dărui stelelor
dor
şi Selenei amor;

mâine în zori,
firelor de iarbă, boabe de rouă;
razelor de soare, fire de iarbă cu boabe de rouă;
doamnelor lepidoptere, raze de soare
cu boabe de rouă pe fire de iarbă;
florilor, fluturi zburând în raze de soare
cu boabe de rouă pe fire de iarbă,

iar vouă,
femei,
florile...

înainte de-a înnoda iedera,
se strecoară-n eden
atomi din sufletul meu.
De-o veşnicie împart pământul în colţuri de rai
şi-i număr primăverile,
de la Eva, din ce în ce mai multe...

....
N-ar avea rost să rămână în mine,
bucata de inimă, ce nu-mi aparţine!

Ne-am regăsit, iubito!

Lasă-mă să te privesc, să te privesc, privesc
În noapte la un pâlpâit de lumânare
Să-ţi sorb conturul, Venus, şi să ţi-l dăltuiesc
Cu ochi născuţi perechi- oglinzi scânteietoare.

Lasă-mă să te respir, să te respir, respir
Prin fum şi iz de jumătăţi de beţişoare,
Să tremurăm, iubito, ţâşninind din trupuri mir
Şi sacadat să ne-mbătăm de-nmiresmare .

Lasă-mă să te ating, să te ating, ating
Dogoare focu-n sobă, la fel noi suntem jar.

Când piepturile noastre pe palme se preling
Ne plânge pielea crudă şi îngerii tresar.

Lasă-mă să te iubesc, să te iubesc, iubesc.
Topiţi în încleştări, Eros să ne cunune.
Pe pântece de lotus buzele moi şoptesc,
În unduiri de nimfă-ţi curg lacrimi nebune.

....
-S-a luminat de ziuă, ţi-e frică de ceva?
-Să nu te pierd, iubite, ne vom mai revedea?

Ţi-au crescut rădăcini în mine

Mi-am abandonat sufletul în ghearele durerii,
trupul l-am îmbălsămat cu sângele dulce al nevoinţei,
şi-am învăţat dragostea, în penitenţă,
ucenic suferinţei,
toate,
să merit să-ţi respir la tâmple,

toate, ca să te port.

Cu prelungirile înnodate în juru-mi,
din braţe, tălpi, degete şi genunchi,
îţi cresc firicele albe, pivotându-mi adânc
pieptul, spatele, coapsele şi obrajii,
apoi alte fire adventive,
împânzindu-mi carnea,
pământ necălcat,
inima ta se deschide, înmiresmând,
buze polenizez până la apus,
când începi tu să te hrăneşti.

Te-ai născut să te înrădăcinezi.

Deschid o fereastră prin şuviţele tale
şi lumina în lumină spune tot.

Am dobândit privilegiul de-a te purta.

Captivi iubirii

În hainele negre, Andreea,
Ţi-e trupul ferit de priviri;
Doar Domnul şi eu, avem cheia.
Smintită, înfrântă-n iubiri,

Arunci către cer o scânteie,
Mă-nvălui în flăcări de mir...
Fecioara din tine-i femeie
Cu ochii pribegi, în delir.

Sihastră în Tată şi-n mine,
Se-nfruptă păcatul din noi,
Trăi-vom cât cerul ne ţine,
Întâia chilie de doi.

Eşti liberă să zbori prin mine

Te potriveşti
cavităţii
din pieptu-mi,
dăltuită
lăcaş, ţie!

Pe furiş, mă muşcai
şi-am dezmoştenit norii,
să scrii risipită între mine şi cer,
cu ochii, zbor
de-mplinire.

Dincolo de noi, nu cazi!
Muşcă-ne,
femeie,

să poată ploua, ochii tăi,
din senin!

(de la Eros, pergament, las generaţiilor viitoare)

Daniel LĂCĂTUŞ

M-am născut la data de 4 ianuarie 1988, am crescut şi copilărit în localitatea Călan, Hunedoara.

Am absolvit cursurile gimanaziale şi liceale în oraşul natal (Călan).

Cursurile liceale au încetat anul acesta (2008), rămân "cei mai frumoşi ani", trecuţi în zbor ca fumul de ţigară. Aceştia au fost anii când poezia din mine a trăit în extaz şi agonie. Am trăit clipe siderale, într-o lume doar a mea.

În lumea scrisului am păşit timid, la vârstă de 10 ani. La început am luat-o ca pe-o joacă, cu timpul a devenit un joc serios.

Am debutat publicistic la finele anului 2006 în revista "Eminescu, luceafărul românilor de pretutindeni".

Texte publicate în revistele: "Arcada", "Noi Nu!", "Visul", "Oglinda literară", "Dor de Dor", "Cuvântul", "Argos", "Agero", "Tânărul scriitor", "Argeş", "Nova Provincia Corvina", "Convorbiri literare", "Cetatea culturală", "Semne", "Clipa siderală".

Articole de atitudine în ziarul "Călăuza noastră".

Apariţie în antologia "Romeo şi Julieta la Mizil".

Autor al volumului de poezii "La templul poeziei"- Editura Lumen, 2008.

Tradus în limbile engleză, franceză, italiană şi spaniolă.

Despre mine şi activitatea mea au scris: George Roca, Corneliu Leu, Petre Flueraşu, Mihnea Voicu.

Am semnat cronici literare şi recenzii autorilor: Cornel Cerb Lazăr, Eric Carle, Paulo Coelho.

În curs de apariţie, volumul de poeme Haiku "Preţ de o clipă".

Dureri nevindecate

Îmi scald privirea
în aerul curat
ca lacrima lui Zeus.

Toate păsările
ard în bătaia soarelui –
...în urma lor cenuşă

Mă caut de păcate
Şi-mi curăţ rănile
Nevindecate.

Toate au murit în mine,
doar inima-mi mai cântă
din strunele durerii.

O lume nebună

Am plâns
cu lacrimi de sânge,
maltratat de conştiinţă.
Mi-era inima topită,
a uitat să mai bată câteva minute –
Am renăscut parcă
precum pasărea Phoenix,
din propria cenuşă.
În jur –
o lume nebună,
oriunde priveam –
agitaţie

La templul poeziei

La templul poeziei
am învăţat să scriu şi
să recit poeme!

Dascăl de nădejde –
cuvântul.

La umbra zidului odihneşte poezia!

Inima pădurii

Spre inima pădurii
o linişte arsă
creşte câte o magnolie.

Meleaguri însorite
de îngerul meu păzitor

la marginea prăpastiei

În şoaptele amorfe
Cuvintele au putrezit

Un fluture-mi
culege lacrimile

Poezia

toată ziua stă ascunsă
între coperţi,
pare de multe ori ruşinoasă,
rar când îşi scoate capul în lume.
Nu se plânge că i-ar fi foame,
nu se vaită când o doare ceva,
tace şi înghite totul

în piaţa agroalimentară

M-am săturat de melancolie,
stări maladive...
prea mult negru au văzut ochii mei.
Astăzi,
în piaţa agroalimentară
din oraşul Călan
o ţărancă m-a întrebat:
"nu cumperi fericire?"
N-am stat prea mult pe gânduri,
m-a costat doar zece lei

Sărmana mea Dacie

Sărmana mea Dacie
şi-a dat ultima suflare
pe autostrada soarelui
în seara zilei de treisprezece Martie,
o zi înnorată de marţi.
Am internat-o în spital,

dar în zadar,
medicii nu i-au mai dat nicio şansă.
Am insistat să fie operată.
sufletul îi decedase în scurt timp....
A murit sărmana Dacie.
Surioara ei
grav bolnavă,
în urmă unui transplant de rinichi şi plămâni
de la sora ei
plecată printre sfinţi
a fost readusă la viaţă

Piaţa cu vechituri

în piaţa cu vechituri,
metamorfozat
în compot de oase –
un schelet de poet

întâlnire cu nemurirea

Am întâlnire
cu nemurirea
în cer şi
pe pământ –
se preface
într-un cântec

Privighetoarea

Inima-mi plânge
în tăcere.
Pe-o cracă
Privighetoarea –
îşi dă
ultima suflare

întâmplător

Am auzit
întâmplător
lacrimi zornăind
pe asfalt –

ferestrele dormeau –
lume străină
indiferentă

Conştiinţa despărţirii

Desenez pe albul zăpezii
cele două imagini
ale singurătăţii mele
îngropate de albul fulgilor.

Totul e pulbere!

viaţa... o dungă de cretă!

La periferia gândului
doar un strigăt surd.

Timpul, ca lama unui cuţit,
îmi macină conştiinţa,
o conştiinţă a despărţirii!

Aseară

Eram într-o stare de dezinteres total
prea puţin îmi păsa ce se întâmplă în jurul meu
puteau să cadă turnurile gemene peste mine
nu s-ar fi întâmplat nimic grav
în plus nu mureau atâţia oameni

Pădurea nemuririi

Ca o pădure bizară
m-aplec şi mă-nalţ,
mă frâng şi mă sfarm

puzderie de inimi vegetale

se topesc în pământ negru
vântul uneori le mai ridică,
plutire a renaşterii,
cădere a neputinţei,
ape le prind în putrezire.

Bolnav caut vindecare în cer,
plutesc în derivă,
suflat parcă de respiraţia
lui Dumnezeu.

Cuvântul

Fără el, lumea mi-ar părea mai goală,
poate nici eu nu aş fi existat,
e comunicarea de zi cu zi,
miracolul pe care şi tu îl grăieşti.
Cuvinte fulgi,
cuvinte metal,
cuvinte aer,
cuvinte ce apun,
cuvinte ce răsar,
ca o zână din poveste.
E simbolul ce-l rostim
şi crează lumea

Marele Cititor De Gânduri

Îl recunoşti după
hainele negre,
mersul legănat,
uşor aplecat,
cu o privire grabnică
care literalmente te arde
şi care cată prin tine,
prin maică-ta
şi... prin
peretele din spatele tău!

Înţeleptul
care cizelează
dobitoacele întunericului,
gardianul cel mai temut al moralităţii,

ultimul avanpost
al justiţiei
pe o lume flămândă de corupţie,
ultima persoană
care ar accepta vreodată mita.

Criminali

Nişte besmetici
au ucis poezia,
au lăsat-o să zacă
aruncată într-un şanţ
la marginea oraşului,
în lumina farurilor

Se vede clar tăietura
Din zona jugularei,
îmbrăcămintea
scăldată în sânge!

Litere bolnave

Literele cad leşinate
pe caldarâm,
zornăie pe asfaltul crăpat.

Le voi lua acasă,
le hrănesc şi le vindec
de dureri crâncene.

Mă gândesc chiar
să le pun cap la cap
poate iese un volum de poezii!

Corigenţa la iubire

Mii de fiori
îmi măcinau corpul,
cu ea m-am simtit fantastic,
la un moment dat
se apleacă către mine,
am luat-o în braţe
şi i-am sărutat tâmpla.
Un sărut lung,
fierbinte, pasional...
Pe nesimţite
patima mea a crescut,
spre marea năzuinţă a mea
mi-am luat corigenţa la iubire.

Bibeloul de sticlă

Bibeloul de sticlă
primit în dar de la iubită
de ziua mea în iunie întâi,
s-a spart de durere
la auzul unui plâns
chinuit de copil.
S-au împrăştiat ciobori o mie
pe asfaltul ud de lacrimi
şi pătat de suferinţă.
Un înger cu mainile pătate
de sângele curs din bibelou
s-a arătat în visul meu
de mână cu un copilaş
rănit de cioburi

Suflet secat

Vreau să plouă,
să mă spăl de păcate,
sufletu-mi ascunde
patimi vechi ce ard.

Mi-e sufletul secat,
n-a mai plouat de mult în mine,

nici lacrimi nu mai am
să mă spăl în ele.

Fluturi de nisip

Fluturi de nisip
cotropesc edenul
surprins de flăcări
ce izbucnesc din privirea
unui înger bezmetic

Lacrima metamorfozei

Trag în piept
aerul respirat de tine,
văd prin ochii tăi
o lume a inocenţei,
aud şi ascult prin urechile tale
un ciripit răpit de chin
imitând parcă
un cântec la vioară.
Te simt în orice mişcare
în propriul eu.
Te aud în fiecare seară
şoptindu-mi noapte buna!
Picurii de ploaie
plâng că nu eşti lângă mine

Cântecul nopţii

Cum dorm statui
în trupul alb
din munte
se auzi plângând
la templul poeziei
cântecul nopţii

Literatură, tu!

Literatură tu
cu poeziile
tale hidoase
mi-ai distrus
copilăria
în loc să bat
mingea pe maidan
am stat închis
în casă şi
cochetat versuri
tot nu eşti mulţumtă!
Am cerşit metafore
în Gara de Nord
să te fardez cu
figuri de stil
iar tu neruşinată
îmi întorci obrazul.

Tărâm imaculat

Cu frica în sân
temător şi speriat
calc în cadenţă
un tărâm imaculat
dincolo de propriul trup

Dincolo de cuvânt

Joc divin
sub pomii înfloriţi
în lumina lui Iisus
dincolo de cuvânt,
ce poate să însemne?

îndurare

Fierbe-n mine sângele
şi-mi arde inima
Ce cântă îndoliată o doină.
În mine simt un om cum moare
în locul lui o fiară stă să nască

Gândul ucide în mine un om
Ce-a trăit în viaţă ca un câine.

De ce să plâng acuma
şi pentru cine să trăiesc?
unde eşti tu Dumnezeu,
unde-i fiul tău?
nu-mi lăsa speranţele să moară
nici pe mine îndurerat.

Felicia Niculina LĂMĂŞANU

Locuiesc în satul Mihăieşti, comuna Horodniceni, judeţul Suceava. M-am născut în satul Petia, comuna Buneşti, judeţul Suceava, fiind al şaselea copil din cei şapte ai familiei Iordăchescu. Părinţii mei, Mihai şi Mădălina, sunt nişte ţărani foarte muncitori şi curaţi la suflet. De când mă ştiu îmi place poezia, îmi iubesc foarte mult părinţii şi aşa am început să compun şi eu versuri.

În poeziile mele m-am inspirat din viaţa de zi cu zi, din relaţiile mele cu oamenii apropiaţi mie. In anul 2007, datorita unui om cu suflet mare, domnul Mihai Leonte, am debutat în volumul antologic “Drumurile vieţii”, alături de alţi iubitori de poezie ca şi mine.

Pe această cale îi multumesc înca o dată domnului Mihai Leonte şi îl asigur de toata recunoştinţa mea.

Dacă vă regăsiţi în versurile mele, vă rog sa le citiţi cu plăcere.

Sunt învingătoare

Am căzut din nou,
Dar o să mă ridic.
Simt că am putere
Şi nu vreau ca să strig.

Niciodată nu m-am plâns
Atunci când mi-a fost greu,
Am muncit, m-am ridicat
Şi am mers pe drumul meu.

Voi acei ce nu mă ştiţi
Şi acum aflaţi de mine,
M-am născut în zi de toamnă,
O învingătoare în lume.

Dedicaţie

domnului Mihai Leonte

S-au dus anii, aţi plecat
Din satul unde m-am născut şi eu,
Dar aţi rămas cu gândul apropiat
La Ciofu, celebrul pârău.

Să ştiţi că toate au rămas
Aşa cum le-aţi lăsat
Atunci când copil fiind,
Din sat aţi plecat.

Vă aşteaptă să reveniţi
Şi dealul, şi câmpia,
Să beţi apa din izvor
La Ciofu, în Petia.

Eşti comoara vieţii mele

Eşti comoara vieţii mele
Singura alinare a mea,
Tu-mi faci cerul plin cu stele
Şi lumină în viaţa mea.

M-am rugat la Dumnezeu
Zi şi noapte să te am.
Când am simţit că vii pe lume,
De bucurie eu plângeam.

Cât mi-o fi viaţa de grea,
Eu am pentru ce trăi
Şi pentru tine, scumpa mea,
Zi şi noapte voi munci.

Am să muncesc să ajungi mare
Aşa cum îţi doreşti mereu,
Iar eu să stau pe lânga tine
Să te sprijini de umărul meu.

Iar când voi avea eu nevoie
De ajutorul tău,
Să recunoşti ca mama
Ţi-a vrut binele mereu.

Te iubesc fetiţo
Din toata inima mea,
Eşti cea mai mare bucurie
Ce o am în viaţa mea.

(poezie dedicată fetiţei mele dragi,
Lămăşanu Alina Andreea)

Sfat către fetiţa mea

Am intrat în casă ostenită
Fetiţa mea îmi pune masa,
Mă uit la ea şi-s fericită
Că-mi luminează casă.

Este o vorba mai aparte
Cont să ţii te rog de ea.
De ai carte, ai şi parte,
Deci să-nveţi fetiţa mea.

Să ajungi în viaţă ceva mare,
Să nu duci greul ca mine,
Aştept ziua aceea în care
Să mă inviţi la tine.

Să-mi spui că m-ai ascultat
Şi acum eşti ce mi-am dorit,
În primul rând om şi apoi savant
Şi că degeaba n-am muncit.

8 Martie

E ziua în care
Femeia o sărbătorim
Cu zâmbete şi flori
În această zi să o primim.

De este mamă sau bunică
Femeie întâi s-o numim.
Soră, soţie ori fiică
Pe toate să le iubim.

De nu era femeia
Nu ne-am fi născut,
De nu era femeia
Nu am fi iubit.

Femeia este darul
Lăsat de Dumnezeu
Să facă cursul vieţii
Să meargă tot mereu.

Muza

O, femeie coborâtă din cer
Ce flori astăzi să-ţi ofer?
Că eşti muza sufletului meu
Eşti femeia pe care o vreau eu.

Eşti steaua ce m-a luminat
Desprinsă din cerul înstelat.
Când toţi de aici m-au părăsit
Cu lumina ta m-ai încălzit.

Te simt aproape, te simt în piept,
În fiecare noapte te aştept
Să te strecori în patul meu,
Să mă striveşti cu trupul tău.

Ţi-am presărat în pat lalele
În locul meu să-ţi spună ele
Că pentru tine eu trăiesc
Şi-o veşnicie vreau să te iubesc.

Drumul vieţii

Fiecare-n lumea asta mare
Are drumul său sub soare
Dat de Dumnezeu cel Sfânt
Cât trăieşti pe acest pământ.

La unii drumu-i uşor
La alţii e plin de dor,
La unii e numai bine,
La alţii numai suspine.

La unii drumu-i mai blând
Trec uşor pe acest pământ,
Iar alţii trag numai rău
Că aşa le-a dat Dumnezeu.

Dumnezeu e cel mai mare
Împarte la fiecare
Şi mai rău, dar şi mai bine
Asta depinde şi de tine.

Dacă ai sănătate
Poţi ca să le duci pe toate,
Dar de eşti puţin mai slab,
De rele tu nu mai scapi.

Dumnezeu în lume a dat
Şi dragoste, şi păcat,
Ce ţi-e dat, toate le tragi
Şi nimic nu poţi să faci.

Drumul vieţii e minunat
De ştii să-l parcurgi cu drag.
Cand e greu să nu disperi,
Ce e azi nu a fost ieri.

Dupa nori vine cer senin,
Bucurii dupa suspin,
După greu vine uşor
Şi le treci toate cu dor.

Vântule, tu, om sărac

Vântule, tu, om sărac
Nu mai bate neîncetat
Opreşte-te, te rog, un pic
Să răzbat şi eu, că-s mic.

Îndură-te te rog de flori
Opreşte-te că le omori
Copacii de frunze îi goleşti
Dacă nu te potoleşti.

Ce necaz ai dragul meu
De te zbaţi aşa mereu?
La Dumnezeu să te rogi, îţi spun
Să te scape, ca El e bun.

Aşa plângea un greieraş
Mititel şi drăgălaş,
Ce stătea lângă o floare
Şi cânta nevoie mare.

Iar când a vrut ca să se ducă,
La vecina lui furnică
Vântul tare mai bătea
Şi el la pământ cădea.

Florile tot se rupeau
Peste el toate cădeau,
Şi nu putea înainta,
Iar vântul nici că se oprea.

(Am compus această poezie cu gândul la o legendă auzită în copilărie, de la mama mea, care spunea că vântul este un om bolnav, iar atunci când avea crize se trântea de toţi copacii, făcându-şi mult rau.)

Într-o zi

Într-o zi mergând pe drum
Am ajuns din urmă un bătrân.
Era tare necăjit,
Pe drum el a pornit
Să ajunga la oraş
Să-i vadă pe ai lui copilaşi.

Măi, băiete, am să-ţi spun
Că am pornit aşa la drum
Că doi ani s-au împlinit
Pe la mine n-au venit.
Şi înainte de a muri
Vreau ca să le pot vorbi.

Eu vă las căsuţa mea
Unde aţi crescut în ea.
Să faceţi cum veţi putea

Să n-o daţi la nimenea
Toată agoniseala mea
Să vă bucuraţi de ea.

La oraş voi aţi plecat
Şi în şcoli aţi învăţat.
Dar să nu uitaţi nicicând
Şcolile eu le-am plătit.
Am muncit zi şi noapte
Ca voi să învăţaţi carte.

Acum copilaşii mei
Am ajuns la anii grei.
Şi voi sunteţi ocupaţi
Pe la mine să mai daţi.
Aţi uitat acele nopţi
Când eraţi acasă toţi.

Când maică-ta vă punea masa
De râsete îmi umpleaţi casa.
De când ea s-a prăpădit
Pe acasă n-aţi mai venit.
Vă rog cu lacrimi fierbinţi
Să nu uitaţi de părinţi.

Uitare, te lupţi cu mine

Uitare, te lupţi cu mine
Nu ştiu daca ai putea să învingi?
Că toate le retrăiesc în minte
Exact cum au fost atunci.

Au fost multe, şi revin
În sufletul şi în mintea mea,
Şi nu pot uita de ele
Oricât de mult aşi încerca.

De se va aşterne uitarea
Peste mintea şi sufletul meu,
Ştiu ca îmi va fi în viaţă
Mult mai urât şi mai greu.

Ştiu că o parte din viaţa mea
Se va şterge ca şi cum n-a fost.
Când am avut dragostea ta
Şi am pierdut-o fără rost.

Dar măcar voi avea curajul

Să iau totul de la început
Şi nu îmi voi aduce aminte
Că de fapt toate le-am trăit.

Drag mi-e cerul plin de stele

Drag mi-e cerul plin de stele
Şi ochii măicuţei mele.
Iubesc cerul înstelat,
Chipul mamei minunat.

Drag mi-e câmpul plin cu flori
Şi ai mamei ochişori.
Cât pe lume voi trăi
Ochii mamei voi iubi.

Cât cu treaba m-aş lua
Ochii ei nu-i pot uita,
Ochii ei frumoşi si dulci,
Iubitori, blânzi şi adânci.

Mama scumpă, mamă dragă,
Nu te uit viaţa întreagă.
Tu eşti fiinţa cea mai bună,
Care m-a ţinut de mână.

M-ai crescut, m-ai legănat,
În şcoală tu m-ai purtat,
Zi şi noapte ai muncit,
Pânâ mare m-am făcut.

Ai muncit zi şi noapte,
Mama, pentru ai tăi copii.
Nopţi şi zile n-ai dormit,
Până mari tu ne-ai crescut.

Astăzi te rog să mă ierţi
Că nu pot veni mai des,
Dar din suflet te-oi iubi
Cât pe lume voi trai.

Ziua mamei

Tu măicuţă, draga mea,
Astăzi este ziua ta
Şi atat de scumpa eşti,
Ca o zână din poveşti.

M-am trezit mamă în zori
Şi m-am dus să caut flori
În dar să ţi le aduc
Şi mâna să ţi-o sărut.

Toate florile din lume
Le-aş culege pentru tine,
Azi să ţi le dăruiesc
Că-i ziua ta şi te iubesc.

Şi tu mamă eşti o floare
Ce străluceşti frumos sub soare.
Dintre flori îmi eşti mai dragă,
Şi te voi iubi o viaţă întreagă.

Tu eşti mamă pentru mine
Tot ce-i mai scump pe lume.
Şi vreau astăzi să îţi spun
Că îţi doresc tot ce-i mai bun.

Când eram mică mă legănai
Şi din gură îmi cântai.
Azi sunt mare şi mă gândesc
Cum oare să-ţi mulţumesc?

Ţi-aş da inima din piept
Căci te iubesc, şi te respect.
Dar cum asta nu se poate
Îţi dăruiesc florile toate.

De-ar fi viaţa numai soare

Ce frumoasa este viaţa
Când eşti tânăr şi voinic
Şi cu gândul la iubire
Nu ai grijă de nimic.

Atunci eşti prea fericit
Să ai teamă de ceva,
Nu te gândeşti nici o clipă
Că nu va fi mereu aşa.

Ai uitat că viaţa trce,
Zi de zi îmbătrâneşti
Şi curând această lume
Trebuie s-o părăseşti.

De-ar fi viaţa numai soare
Şi tânăr să fi mereu,
Ai trăi cu fericire,
N-ai simţi ce-nseamnă greu.

În seara asta

În seara asta dragă
Vreau să te iubesc,
Căci cine ştie mâine
Pe unde rătăcesc.

Să facem amor
La fel ca-n prima zi,
Să vibrezi de fericire
Atunci cand îţi vei aminti.

Am dat tot ce am avut
Pentru aceasta iubire
Şi sper să fie pentru tine
O dulce amintire.

Nu-ţi fie frică

Pot să jur că ai iubit cândva
Şi acea persoană ţi-a rupt inima.
O simt în ochii şi în privirea ta
Că te temi să te mai dărui cuiva.

Nu-ţi fie frică, vino când te chem
Vreau să te dezleg de acest blestem,
Vreau să-ţi arăt că pe acest pământ
Meriţi şi tu să fii iubit.

Ai iubit odată, nu ai avut noroc,
Nu dispera că mai este loc
Pentru o altă iubire mai curată,
O iubire pură şi adevărată.

Lasă-mă să intru în sufletul tău,
Să-ţi arăt cum te iubesc eu,
Căci n-am iubit în viaţă pe nimeni
Cum te iubesc acum pe tine.

Am aşteptat o viaţă să te întâlnesc
Şi vreau să ştii că te iubesc,
Ca eşti singurul bărbat din viaţa mea
Şi numai ţie îti dăruiesc inima.

La moartea mamei

Ne-am adunat cu toţii
Şi copiii, şi nepoţii,
Am plâns mult şi ne uitam
La ochii închişi ce nu mai vedeau.

Deschide ochii, mamă mea,
Şi te rog spune-ne ceva!
Cum o să ne descurcăm noi,
Căci tu nu mai vii înapoi.

Acasă când vom veni,
Pe tine nu te vom găsi,
Vom găsi pe uşă lacătă,
Dar pe mama niciodată.

Dumnezeu să te odihnească
Şi îngerii să te iubească,
Ai fost în lume cea mai bună,
Şi ne-ai crescut cu mare milă.

În inimi te vom purta mereu,
Iar atunci când ne va fi greu
Ne vom gândi că tu în cer,
Ne veghezi, şi ne duci doru'.

(În amintirea scumpei noastre mame,
Mădălina Iordăchescu, decedată la 17 februarie 2008)

Virginia JAMOUS

Eu sunt ceea ce sunt.

Eu sunt fiinţa de lumină în iubire, spirit de lumină.

Despre mine ca persoana fizică.
Deţin un nume, Virginia Jamous, şi sunt născută la 4 iunie 1967. Virginia, aproape nefolosit, înlocuit, scurt, simplu cu Gina. Primul copil la părinţi, născută în Bucureşti şi întâmpinată cu mare beţie în familie, fetiţă fiind îndeplineam dorinţa ambilor părinţi.
Am fost un copil rebel, mai tot timpul fugind afară, cu bicicleta sau la furat de nuci. Sunt născută sub semnul zodiacal Gemeni, ascendentul în Săgetator, de aici reiese firea mea independentă şi nonconformistă.
În vacanţe plecam în tabere, iar munţii erau prea plini de tentaţii şi de necunoscut ca să-i pot părăsi fără lacrimi. Marea, ah marea, mai mereu tatăl meu ne scula cu noaptea în cap să prindem răsăritul soarelui, să respirăm briza dimineţii, după care adormeam visând că voi câştiga marele premiu daca voi găsi, prima, sticla plină cu nisip

aruncată pe fundul mării. Mă trezeam pe nisipul fierbinte, departe de cearşaf, îmi era foame, dar refuzam mâncarea în schimbul unei îngheţate wafe.
În liceu eram în brigada artistică, acolo am scris versuri noi la melodii consacrate, versuri despre profesori, elevi, problemele din şcoală. Cântam şi făceam comedie din orice...
Am intrat la Liceul industrial 22 arhitectură, până în clasa a X-a am fost acceptabilă, dar din a XI-a deja eram în dispută cu diriginta clasei care impunea legea, bentiţă, matricolă, să nu râzi, să taci şi să nu ai păreri proprii.
Iarăşi copilul rebel se punea de a curmezişul în faţa lumii şi, sigur, în carnet nota la purtare era 9. Pe mine mă amuza, spre disperarea mamei mele, care trebuia să tot vină la şcoală ca să-mi pun bentiţă. Întrebarea mea era: de ce?
Am fost atletă, am făcut atletism şi am savurat mândria de a fi pe podium.
Pe soţul meu, care este palestinian, l-am cunoscut într-o zi de antrenament
Ne-am căsătorit foarte greu, la vremea respectivă îţi trebuia acordul statului; ceea ce m-a făcut să insist a fost refuzul lor, îmi vedeam opţiunea condiţionată de nişte legi.
Şi iaraşi copilul rebel a trebuit să întrebe: de ce?
Am ajuns şi în Palestina, unde am rămas 19 ani, ani în care am trecut prin războaie, atentate, diferenţa de cultură. Mă tot întrebam de ce mă lupt mereu cu morile de vânt? Cine sunt? Ce rost au toate? De ce atâta durere şi suferinţă?
Mi-am căutat alinarea în copii, copiii mei, copiii celor din jur. Am trăit ruptă de viaţă, izolată mulţi ani, până am ajuns să mă consider moartă. Gata, am murit. Şi? Ceva în mine mi-a arătat că degeaba caut în cărţile de religie sau în povestiri despre sfinţi alinarea sufletului, degeaba aştepţi ceva sau pe cineva care să te aline.
Trebuie doar să accepţi, cu iubire, totul. Simplu.
Trăieşte fără aşteptări, trăieşte doar acum, trăieşte pentru iubire. Iartă, uită, ai milă, compasiune şi multă iubire pentru toţi şi toate.
Acum sunt ceea ce sunt.
Atât!
Plină de iubire, încerc să-mi ascult muzica inimii, vocea sufletului, să văd frumosul în orice. Mirată că îl descopăr, înaintez prin viaţă. Multe şoapte îmi curg prin sânge, duioase, armonioase. Mă descopăr în fiecare clipă, încercând să pun în câteva cuvinte, care nu pot reda nici pe departe adevarăta frumuseţe, puţină muzică din partitura Universului, puţină dragoste de om, puţin din mine, care, totuşi, eşti şi tu, şi el, noi toţi în Unul sau, cum l-am numit noi, oamenii (oare de ce?), Dumnezeu.
Copiii mei, 5 la număr, sunt oglinda mea, simpli, cinstiţi, nonconformişti, dornici de a înţelege viaţa, iubitori de natură, cu respect pentru concepţiile oricui, dar mereu liberi în suflet, minte şi spirit.

Apusul de soare şi-a luat culoarea de pe obrazul copilului
Susurul izvorului îi imită râsul
Albul zăpezii este inocenţa pruncului
Lăsaţi copiii să înflorească şi să crească liberi
Aripile lor sunt oferite îngerilor când ei se nasc
Dar pot zburda şi chiar ajunge până la stele
Doar prin puterea sufletului lor curat
Nu-i limitaţi la a voastră gândire
Căci sunt deja divin creaţi
Doar dragoste si veşnica iubire în ei voi revărsaţi
Iubiţi părinţi şi dascăli, aşa să-i educaţi.

Vă iubesc,
Gina

Şiraguri de mătănii

din spuza miilor de vieţi
mărgăritare am cules
şi am împletit divin, etern
şiraguri de mătănii
iar când de rugi m-am plictisit
mătăniile le-am risipit
pe infinite ceruri
am reînviat şi renăscut
noi zodiacuri, sori şi punţi
din steaua către stele
şi tot ce ştiu e că am ales
să mă ridic din curcubeu
a Ta lumină să pătrund
doar în iubire să exist
Acum şi Aici mereu să fiu
tot Una Eu cu Tine

Sărută-mă

pe patu-mi din petale de crini şi trandafiri
gându-mi şopteşte timid ce inima îşi doreşte

sărutul tău, iubite
să-şi pună pecetea tăcută pe ochiul meu ce somn nu are
obrazului meu palid dă-i sărutul
sărută-mi gura căci neîncetat te cheamă
redă-i aroma vieţii dulce-amară
respiră-mă, iubite
sărută-mi gâtul, umerii şi pieptul
sărută-mi sânul, căci de dorul tău tresare
tot mai fierbinte gura ta mă soarbe
şi sufletu-mi suspină
sărută-mă pe pântec de femeie încet mai jos pe coapsă
sărutul tău mă arde devine pasiune
o... da, iubite
extazul meu e fulger, săgeata-i către stele
tu le aduni pe toate şi mi le faci cunună
mă împodobeşti cu ele, sunt plină de lumină
eros sublim
nectarul zeilor eu sorb prin a ta gură
sărută-mă, iubite
sărută-mi dragostea din mine
dumnezeiesc amour-i, iubirea e divină
iar tu eşti visul meu de a pururi
un vis în devenire..., doar iubire

Mulţumesc

mereu mă-ntorc spre stele
în ritmuri de chitară
iubirea mea e vie
mă-nalţă, mă-nfioară
îmi face nesfârşitul
îl umple de culoare
ochiu-mi ce-i plânsul nu ştie
obrazul meu doar zâmbetul cunoaşte
ascult cu sufletul, te simt în mine
când nu respir trăiesc
când inima nu-mi bate
pe tine te visez
pe ritmuri de chitară.
căci doar aşa eu ştiu să mulţumesc
doar să iubesc şi să zâmbesc

Mi-e dor

mi-e dor să-mi aud râsul,

mi-e dor să-mi văd surâsul,
când palma ta cea caldă
pe faţa mea o plimbi.
şi când te joci prin păru-mi,
cu buzele-ţi fierbinţi
ce nu-şi găsesc odihna, râsuflul şi beţia
decât pe gura mea, cerşind şoptit...
iubire mai vreau un pic..., un pic...

Dă- mi mâna

ador zâmbetul
hohotesc râsul
iubesc iubirea
trăiesc clipa
respect voinţa
doresc nesfârşitul
înot în adevăr
zbor cu gândul
gust prietenia
muzica mi-e sângele
culoarea îngerii
dansez paşii
ma îmbăt cu vise
învăţ cu Dumnezeu
copil sunt
şi cât iubesc
iubesc, iubesc
dă-mi mâna
simte-mi căldura,
lumina, pacea
nemurirea

prieten drag
eu te iubesc

Lacrimi de speranţă

viaţa mă rupe în fiecare zi în mii de bucăţi
îmi sfâşie trupul, mintea ,cu foarfeci de cuvinte
sufletul mi se înghesuie în colţurile inimii

aşteaptă să mă vindec, sudându-mi rănile cu lacrimi
durerii îi pun ziduri mari de zâmbet
decepţiilor le arăt speranţa
şi încerc din răsputeri să-mi îmbrăţişez prezentul
şi-l umplu până la refuz cu a mea uitare şi iertare
ridică-te tu suflet, lasă-i să sfâşie cât vor
ce-ţi pasă? tu liber eşti şi aşa ai fost de-a pururi
zâmbeşti, iubeşti şi luminează
ce mai aştepţi, hai evadează
aruncă lanţurile fricii, hai cântă, hai dansează

Eternitate

Eoni, milenii, secole, ani,
iubire sunt, iubire creez, iubire-ţi ofer
Rup un pic din norul efemer
şi înconjur cu el steaua şi ghiocelul.
Trandafirul îşi picură pe roşu-i roua,
dăruită în surâsul dimineţii, de răcoarea nopţii.
Pe pleoapa razei de soare păsărele plutesc.
Mirosul vieţii, mirosul Terrei, mirosul mamei cuprinde buchetul.
Sufletul lăcrimează bucuria, cu petale de flori de cireşi.
Fulgul de nea încălzeşte sămânţa de grâu.
Muzică şi culoarea îţi sunt alinarea inimii.
Şi uite aşa-ţi ofer zilnic buchete
de eoni, milenii, secole, ani şi îţi pun în ele totul
din ceruri stele, din pământul mamă, flori
Le învelesc cu veşnicia, în curcubeul sufletului meu şi al tău.
Totu-i atât de simplu.
Aşa-mi tot zice un înger, iarăşi şi iarăşi, mereu şi iar mereu.
Sau poate că nu-i înger... poate-i chiar Dumnezeu

Pulbere de ploaie

urme de ploaie îmi lasă paşii pe nisipul încă fierbinte
măcinat de grijile miilor de ani.
mă înfior cu ploaia mă înfioară vântul.
valul greu în mal se sparge şi-mi oferă
sărutându-mi paşii cu perlata-i spumă, alt fior.
Caldă-i ploaia rece-i valul ca şi vântul
cald nisipul, ca şi gându-mi ce spre tine îl îndrept.

cerul ştie el mă aude
şi-mi aruncă peste plajă, peste vise,
aurora boreală.

mă cuprinde, mă înfăşoară, mă înfioară
verde albastru violet
ca mirosul mării, ca mirosul ploii, ca şi ochii tăi

îmi plimb paşii, gândurile, zâmbetele, visele şi anii
pe pulberea scoicilor măcinate încet
de grijile miilor de ani
şi plouă, plouă, plouă
cerul face dragoste cu pământul
iubesc ploaia, iubesc vântul
iubesc totul... şi pe tine te iubesc

Prieten

Prieten al inimii, geamăn de suflet
ochii mei nu te au văzut,
dar îţi ştiu strălucirea.
Urechile mele nu te-au auzit,
dar îţi recunosc muzica.
Totul în jurul tău e armonie,
oferi tuturora şi mie.
Prietene scump, împreună
ne învârtim sub acelaşi soare,
ne udăm sub aceleaşi ploi,
ne răcorim cu aceeaşi adiere.
Suntem pământul, apa, focul, vântul,
îţi mulţumesc că încă mă însoţeşti.
Sărutul meu pleoapa-ţi pecetluieşte
Şi-ţi culci capul pe pieptul meu.
ca să-mi auzi inima
ce transformă al meu sânge
şi cum prin vene îmi curge,
şoptit, fluid de foc, etern...
numele tău,
prieten scump

Acum

lasă-ţi sufletul să culeagă fructul
gura să soarbă gustul doritului
ochii să se bucure de cel aşteptat
mâinile să apuce pătimaş venitul
vidu-i mereu plin cu prezentul
trăieşte-l, dizolvă iluzia vieţii în paharul fericirii
ce mai vrei? oare nu înţelegi că totul e în şi cu tine?

Muzica în forma şi culoare

energie, vibraţie, muzică în formă şi culoare
erupţii de materie în combinaţii astrale
amestec atomic în praf de stele, nove, sori
transformate mereu, altele şi altele, în altele
muzică în formă şi culoare
univers sufletul meu este mult mai mare
îmi scriu religia inimii mereu cu iubirea
cu energia, vibraţia, combinaţii astrale
tâşneşte din toţi atomii muzică în formă şi culoare

Dumnezeu orchestrează totul
îţi pictează nemurirea sufletului
cu muzica iubirii în forme diverse şi culoare
şi-ţi zâmbeşte etern

Viaţa

nu m-am săturat încă de tine, viaţă
nu ţi-am trăit toate simţirile
nu ţi-am cutreierat toţi munţii
nu ţi-am călcat toate drumurile
nu ţi-am mirosit toate florile
nici nu m-am mirat încă la toate răsăriturile de soare
nu am descoperit a doua faţă a lunii
nici nu ţi-am numărat toate stelele
nu ţi-am răscolit nisipul oceanelor
nici nu am încă meteoritul meu
degetele mele nu au mângâiat pinguinii
tigrii, şerpii, leii, urşii polari
ochii mei nu s-au ridicat să vadă toţii condorii
încă nu am şiragul meu, rece, de perle
şi nici mirificul roz diamant
gura mea nu a gustat toate aromele
niciodată de ciocolată nu m-am săturat
nu am înotat încă cu delfinii şi balenele
vreau să lenevesc pe toate plajele lumii
să absorb culoarea, căldura soarelui
să fac dragoste în mare
să înduioşez toţi ochii
să sărut toate buzele
să fiu iubită de tine

oare câte vieţi îmi vor trebui
să le fac pe toate în iubire
îmi este atât de dor de tine
..................................în mine
şi nici să mor nu pot, decât cu tine

Alege

şi totul e atât de simplu
alege...
te laşi purtat şi chinuit de sentimente.
distruge-le, dizolvă-le în nefiinţă
învaţă să mori în fiecare clipă.
înger
aşa-i de bine, de sublim,
şi fii atent la a ta înviere nouă,
atâta fericire doare
droghează-ţi sufletul cu doze zilnice
de iubire
rămâi năuc şi zâmbitor.
Nu-ţi mai lua în seamă mintea, ochii.
căci te amăgesc nepăsători.
şi nici prietenii, părinţii, distruge-le zâmbind părerea lor.
poţi oare să pluteşti pe viaţă
să nu te uzi, să te îneci în dor?
fii liber, nu mai căuta nimica
ia totul, fără să cerşeşti
şi pururea zâmbeşte-ţi
înger
căci asta eşti
nemuritor

Regăsire

te văd cum încerci, în zadar,
să te ascunzi după un colţ de stea.
ne jucăm alergând prin pleiade
eliberaţi, acum, de greaua mantie a uitării.
ştiu totul.
l-am ştiut mereu.
sublimul şi inexistentul la un loc...

culoarea, muzica, iubirea....

toţi şi toate una suntem
toate şi toţi suntem EU
toţi şi toate sunt nimicul
toate şi toţi DUMNEZEU

Luna

Lumina ta se uită în mine,
oglinda, strălucitoare, argintie, vie.
Şi eşti plină.

Mă văd în tine,
din când în când, pătată de câte o vină
mirată, încântată, uimită,
privită, iubită.

Reper pe cer.
Farul rătăciţilor, busola inimii,
alintul iubiţilor.

Perfectă în firea-i tăcută.
Azi rotundă,dar de mâine
topită încet cu câte o zi
semilună devii.

Bijuterie, argintie, vie
îmi umpli nopţile.
Îmi faci visele.
Îmi contemplu în tine meditaţiile.

Frumoasa cerului, oglinda şi iubita soarelui:
Luna.

Te aştept

Ţi-am pierdut numele.
Vârsta ţi-am uitat-o.
Dar îţi cunosc ochii.
Îţi ştiu pe de rost respiraţia.
Durerea ta mă împinge în tine.
Nu vorbi...
De fapt nici nu trebuie,
tu eşti cuvântul înainte de creaţie.

Eşti scris peste tot:
în steaua acoperită de nor,
în plutirea petalei care şi-a părăsit, împăcată, floarea.
În dorul pământului de mine
încă mă aşteaptă.
Tu citeşti ce-i în mine...
atinge-mă,
Unge-mă cu viaţă,
Şterge-mi lacrima cu sărutul
Gusta-mi durerea dorului.
Cum e? Amar?
Ador amarul... gustul iubirii...
Cafea fierbinte şi ciocolată, înainte să zbor.
Amar amor..., mi-e dor.

În sus

Iubeşte-mă în sus, Divine!

Cum vine asta-n sus?- ma intrebi.

Când mă iubeşti eşti plin de mine,
şi începe totul, brusc, din piept.
Acum păstrează totul pur
Lasă-l din inimă spre cap, spre cer.
Căldura-ţi mistuieşte inima din suflet.
Trimite-o cu recunoştinţă
la îngeri, mie şi lui Dumnezeu.
Să vezi, să simţi cum tot divinul îţi surâde
şi mult mai multă dragoste vei resimţi.
Iubire, înger, Dumnezeu vei deveni.
Atunci şi doar atunci adevărat tu vei trăi
mă vei simţi, cu sufletul curat mă vei iubi, divinul meu.

Când mă iubeşti nu căuta în mine doar plăcerea,
dorinţa de a simţi sărutul meu.
Nu mă iubi în jos, visând la a mea mătăsoasă piele,
s-o guşti, s-o devorezi, să ne distrugi,
încet cu fiecare galeşă privire,
cu mângâieri, atingeri, sărutări...
spre intuneric şi urât ma chemi, fără să ştii.

Iubirea mea, a ta, a lor, a noastră,
a lumii întregi, a tuturor
începe-n inimă, în piept, în viaţă,

dar greu este s-o urci în ceruri… înger
şi simplu, şi uşor înspre pământ… demon
Vrei zborul spre eterna nemurire?
Sau să-ţi târăşti iluzia plăcerii în mormânt?
TU singur eşti… alege

În lumea unde timpul te conduce,
umanul veşnic linear
cu ale lui repere şi iluzii
cu mine ca femeie, tu bărbat.
Cu alb şi negru, bun şi rău în toate,
am pus şi un sus, şi un jos
să nu te pierzi.

Te rog iubeşte-mă în sus, divine,
Ofera-te doar mie şi lui Dumnezeu.

Eu nu iubesc bărbatul,
precum nici tu femeia.
Ce vrem este iubirea
şi dragostea ce ei ne-o dăruiesc.

Nostalgii

Inima-i uşoară, şi-a pierdut iluziile.
Corpul străluceşte şi-a lepădat grijile, aşteptările.
În veşnicie dau timpul pietrei să devină om.

Lumină peste tot şi-n toate lumină.
Întunericul se diluează,
în curând va deveni doar amintire.
Sfârşitul dualităţii,
durerea transformării
acceptarea, înţelegerea, regăsirea
le vrei acum?
Hai vino cu mine, urmeaza-ţi sufletul.
Ia calea intuiţiei, a luminii din tine.
Doar să vrei să vezi…
Opreşte-te o clipă şi priveşte
ascultă, acceptă, înalţă-te,
spirala evoluţiei te absoarbe.

Ciripit de păsărele în zori.
Luna plină, rotund argintie,
apusl de soare, plin de ardoare,
stins în departare, în zenit.
Toate aceste minunăţii vor deveni doar nostalgii.

În matricea mea s-au impregnat,
pe toate le-am trăit, le-am creat
cu iubire şi lumină le-am aşezat în mine.
Şi veşnica întrebare... Ce va urma?

Lacrimi

clipeşti repede, repetat
pleoape grele peste ochiul plin de gânduri,
aruncă raza privirii în zenit.
scormoneşti cu irisul gol întrebarea.
ştii că răspunsul există pe undeva, dar unde?

ieri erau doi sori
calzi arzatori, plini de împlinire
cu vidul dintre materie plin cu iubire.
ce a picurat azi în ei, ca să-i stingă?
întrebarea, frica, aşteptarea?
otrava neîncrederii curge pe tâmplă
încet pe gât şi se varsă în suflet.
inima plânge, ochiul o ajută.
îi ia lacrima şi o varsă prin el
o oferă obrazului care
o prelinge pe limba uscată,
mirată de atâta căldură sărată.
există totuşi speranţa
lacrima durerii nu-i amară
este caldă şi plina de sare,
ca o mediteraneană mare.

plină de viaţă şi mister,
tot trecutul înecat în ea
marea, lacrima pământului?

prea multe întrebări pentru o singură minte
poţi afla răspunsul fără întrebare?
poţi descoperi fără căutare?
poţi accepta fără condiţionare?
poţi iubi fără un pic de supărare?

Da

Nebunie

trecem prin viaţă, trec pe lângă tine

şi ce-ţi rămâne de la mine?
frica de a fi înşelat, furat, tăiat
mereu în gardă şi când ne iubim
de ce întrebarea ne striveşte râsul
oricum răspunsul care-l vrei nu-l ai
ce suntem oare? care-i rostul?
a... parcă am citit ceva, pe undeva
flori strivite... bun parfum
struguri călcaţi în picioare... aromatic vin
orice-i strivit, presat, călcat în picioare
are şi-ţi oferă savoarea dupa durere şi moarte?
de ce? trebuie ?
Dumnezeu ce scoate din noi?
care-i rostul sufletului trist?
al ochilor goi şi uscaţi?
minţi nebune care scormonesc cerul dupa milă şi succes?
nu ştiu...
dar eu vă iubesc
orice veţi fi şi orice veţi face

Mihai LEONTE

Amintiri despre mine...
(autobiografie)

M-am născut la data de 19 ianuarie 1941, în comuna Buneşti, judeţul Suceava, fiul lui Vasile şi Elena-Jăniţa Leonte, născută Condurache.

Primele 4 clase elementare le-am urmat în satul natal, clasele 5 şi 6 în centrul de comună Buneşti, iar clasa a 7-a am absolvit-o la cursurile fără frecvenţă în 1961 la Zlatna. Între 1957 şi 1961 am urmat cursurile Şcolii Profesionale de Mineri Zlatna, regiunea Hunedoara.

De la 1 iulie 1961 până la 18 august 1962 am lucrat ca muncitor miner la I.M. Gh. Doja Zlatna. Din noiembrie 1962 am lucrat ca miner la E.M. Baia de Arieş, regiunea Cluj. În perioada 1963-1966 am urmat cursurile Liceului Seral Baia de Arieş, însă semestrul II al clasei a X-a l-am absolvit la Liceul Seral Valea Călugărească. Liceul l-am absolvit cu diploma de bacalaureat în 1972, la Liceul Real Moldova Nouă, secţia Serală. Din noiembrie 1966 am lucrat la I.M. Moldova Nouă ca miner, până în 15 septembrie 1968, când am fost selecţionat pentru şcoala de maiştri, pe care am urmat-o şi am absolvit-o în iunie 1969. De la 1 iulie 1969, am lucrat ca maistru miner subteran până la 1 septembrie 1980, când am fost promovat maistru principal subteran. Toată această perioadă, până la 1 mai 1990 când m-am pensionat, am lucrat numai în cadrul I.M. Moldova Nouă.

În anul 1967 m-am căsătorit cu **Ana Martinovici,** cu care am doi copii: **Leonte Marius Dan** născut la 2 aprilie 1968, actualmente mecanic miner subteran, căsătorit, un copil; **Leonte Amelia**

Elena, născută la 11 mai 1969, actualmente cetăţean al S.U.A.; lucrează la Spitalul Municipal Hartford din Connecticut, fiind şi studentă la o facultate de management.

Pe tot parcursul activităţii din producţie am fost colaborator al Sindicatului Miner, fiind organizator de grupă permanent şi, sporadic, în conducerea superioară. În permanenţă, am continuat unele activităţi extraprofesionale; în perioada 1963-1965 am frecventat **Cenaclul Literar „Pavel Dan" Turda**, unde am debutat cu poezia **„Artist în minerit"** în ziarul **„Turda Nouă"**.

Din 1976 am devenit membru al Asociaţiei Filateliştilor din România, unde am avut diverse funcţii de conducere, fiind evidenţiat cu Diploma cu rang de Medalie de Argint de către asociaţie. În perioada 1978-1982 am jucat şah prin corespondenţă la diverse turnee interne, printre care şi Cupa României.

După ieşirea la pensie, în 1990, considerând că e necesar ca bătrânii să-şi poată apăra drepturile, am iniţiat înfiinţarea **Asociaţiei Pensionarilor „Clisura Dunării"** şi apoi la fondarea **Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Moldova Nouă**. Ambele organizaţii au fuzionat în ianuarie 1993, având o conducere unică, al cărei preşedinte am fost ales, iniţial, şi reales până în prezent. În 1994 cu ambele organizaţii am aderat la Uniunea Generală a Pensionarilor din România, fiind ales în Consiliul Naţional în 1994 şi reales în 1998. La alegerile locale din 1992, am fost ales **consilier independent** al oraşului Moldova Nouă, iar apoi **consilier judeţean** pentru judeţul Caraş-Severin. Actualmente nu fac parte din niciun partid politic. Sunt membru al Alianţei pentru Pace din România, filiala Caraş-Severin. Colaborator al Asociaţiei Pro-Democraţia Club Reşiţa. Mai sunt membru al **Asociaţiei Amatorilor de Ştiinţă şi Cultură Bucureşti**, unde este preşedinte profesorul **Claudiu Vodă**, cunoscut autor de lucrări ştiinţifice pentru tineret.

Ca hobby, am fost şi sunt fotograf amator, iniţiind şi organizând din 1998 la Moldova Nouă Expoziţia Fotografică „Bătrânii noştri", care are loc în fiecare an la 1 octombrie cu prilejul Zilei Internaţionale a Persoanelor Vârstnice.

Am reuşit să-mi tipăresc creaţiile începând cu anul 1999, astfel:

- 1999 - a apărut placheta ,,Alb negru'' (volum de poezii)
- 2000 - a apărut placheta ,,Nostalgii'' (volum de poezii)
- 2001 - a apărut placheta ,,Valenţe medii'' (volum de poezii)
- 2001 - a apărut placheta ,,Reverii adverse'' (volum de poezii)
- 2002 - a apărut volumul ,,Meditaţii admise''
- 2004 - a apărut volumul ,,Apogeul metaforic''
- 2006 - a apărut volumul ,,Agate magice''
- 2006 – a iniţiat apariţia volumului antologic al poeţilor de pe NET, "Spiralele vieţii"
- 2007 – a iniţiat apariţia volumului antologic al poeţilor de pe NET "Drumurile vieţii"
- 2008 – selecţionat în volumul antologic"Freamăt de dor", la editura 3D.
- 2008 – a apărut volumul ,,Mirajele albastre"

În 8 august 2002, Consiliul Local al comunei Buneşti, judeţul Suceava, mi-a acordat titlul de **„Cetăţean de onoare"** al comunei.

Am avut diverse colaborări, începând din 1994, la ziarul „Timpul" din Reşiţa, în apărarea intereselor şi drepturilor pensionarilor, ca şi a tuturor persoanelor defavorizate. De asemenea, colaborez şi la postul de radio Timişoara, cu realizatorii emisiunii „Vârsta a treia". Am colaborat şi la ziarul „Poştaşul", cât şi la alte publicaţii.

ANNA

Numele tău
E peste tot,
Este ALFA,
Dar şi OMEGA…
Doar eşti ANNA!

TE IUBESC

Nu mă condamna…
TE IUBESC
Din totdeauna
şi mereu,
De la început,
Până la final.
Este firesc
şi nu banal.

Salbe de cuvinte

Soţiei mele, Anna Leonte

Ce să-ţi ofer? Ceva anume?
Ţie, mai deosebită-n lume.

Tu mi-ai adus din de departe,
Nepreţuite două diamante.

Îţi dăruiesc doar salbe de cuvinte,
Cum cred eu, mai bine potrivite.

Tu îmi zâmbeşti ca şi altădată,
Cum o făceai când erai fată.

Îmi spui şi astăzi cu tandreţe,
Că ne simţim ca-n tinereţe.

Moldova Veche, 24 noiembrie 2005

Viaţă sculptată în cuvinte

În cuvinte îmi sculptez viaţa,
Va dăinui mai mult ca-n piatră,
Renasc din cenuşă dimineaţa,
Cu inima tânără ca şi altădată.

Roţile îmi scârţâie pe osii vechi,
Cu nimic nu le mai pot unge,

La faruri mi-am pus perechi,
Lumina să-mi poată ajunge.

Capul pe umeri, un simplu bostan,
Norocul lui că mai gândeşte,
Că va mai trece încă un an,
Şi zidul nu se prăbuşeşte.

Veşnic visător

Iată-mă, în curgerea de timp,
Merg încet, nu mă grăbesc,
Printre stele chiar mă plimb,
Viaţa cu iubire-mi împletesc.

Mă lupt şi azi pentru idealuri,
Voi rămâne veşnic visător,
Trec prin ale vieţii valuri,
Să fiu mereu învingător.

Nu am motive ca să plâng,
De la viaţă totul am luat,
În continuare zile strâng,
Să clădesc din ele un palat.

Când va veni Ziua Plecării,
Acolo, undeva în Infinit,
Mă voi supune Închinării,
Ca fiind Ultimul Venit.

***

Iată-mă, iubiţi amici,
Vin acuma, din departe,
Ca să fiu cu voi aici,
Pe treapta şaizecişişapte!

Stabilitate

Mă joc. Cuvinte indirecte
Arunc oricui. În serios, în glumă
Purtarea mea n-o ştiu de bună
Nici versurile cum sună,
Concrete.

M-astâmpăr. Oare, crezi?
Că jocul ăsta-l voi sfârşi
Şi că-ndrăgostit n-aş fi
De tine poţi s-o ştii
Şi poţi să crezi.

N-am terminat. Abia încep
Să simt pulsaţia vieţii,
Să măsor seninul dimineţii,
În înflorirea tinereţii
Dar nu pricep.

De ce tu rămâi mai gânditoare
Privind în ochii mei adânc?
Vezi lacrimi, dar nu plâng.
Şi de mă clatin când şi când
Sunt în picioare.

Câmpeni, 1965

Urări anticipate

Când ceasul va bate aspru-n noapte
Trezind spirite, prelungind clipe,
Ascultă văzduhul, ale lui şoapte
Încunună-te toată-n tulipe,

Vei fi frumoasă cu roşu carmin,
Înfăşurată în astfel de culoare,
Chipul îţi va fi şi mai senin,
Luând valenţe mult superioare.

Când în mari saloane de baluri
Se va aşterne supremă tăcerea,
Mă voi plimba sub a norilor voaluri
Aşteptând a noului an Învierea.

Îmbătat de aerul de sărbătoare
Care va pluti în jurul meu,
Voi aştepta în ziua următoare
Să apară chipul drag al tău.

Baia de Arieş, 23 decembrie 1965

Mileniul trei

Au trecut milenii fără număr,
Evidenţe clare nu există
Pământul este veşnic tânăr
La toate relele încă rezistă.

Ce a fost, noi am văzut
Luptându-ne cu greul şi viaţa
Astfel anii au trecut
Precum roua dimineaţa

Privind în urmă vechi istorii
Treci prin gând evenimente
Bune, rele sunt memorii
Desigur nu ne sunt indiferente.

Aşteptăm mileniul trei
Îl vedem pe scenă virtual,
Încă nu-i găsim temei
Dar sigur el va deveni real.

Moldova Veche, 31 decembrie 2000

Fantezie?

Din îndepărtate ţinuturi siderale
Ba nu, reale peisaje pământeşti
Spre mine cu gânduri ireale
Mi se pare tu pluteşti.

Şi nu ştiu care din amândoi
Dorinţa vrea să-şi scoată la iveală
În prezent sau mai apoi
Să nu fie cuprins de îndoială.

Spre mine te poţi îndrepta
Dar calea-i plină de hârtoape
În inimă când ai vreun dor
Oricând eu îţi voi fi aproape.

N-aş vrea să-mi pierd temperamentul
Să cad în mlaştini să mă scufund
Vreau să merg în pas cu prezentul
La infinit, ba chiar mai mult.

1964

Unde-i liniştea?

acrostih

Linişte nu am de când
Eşti prezentă-n viaţa mea,
Oare te voi păstra aşa în gând
Nu te voi uita cândva?

Tu mă-nsoţeşti oriunde
Eternă, unde sunt şi eu,
Mireasmă dulce, fascinante unde
Intimitate blândă eşti mereu.

Hoinar gândul nu mai umblă
Ascuns ca altă dată, nu ştiu cui,
Inima mi-e iarăşi plină
De limpezimea ochilor căprui.

Doar tu ştii!

Doar tu ştii ca să desfaci
Misterul tainic al iubirii,
De aceea, sincer, îmi şi placi
Aşa cum îţi plac ţie trandafirii.

Din îmbrăţişarea ta nu vreau să scap
E prea fierbinte şi plăcută,
Vreau să iau viaţa de la cap
Pe o nouă cale, nebătută.

Sărutul tău să-mi fie leac
Ca bolile să nu m-atingă,
Dar ce magie să mai fac
Iubirea mea să nu se stingă?

Mergând prin viaţă în acelaşi pas
Prin dragoste să fim uniţi,
De-a lungul anilor ce ne-au rămas
Să fim mereu nedespărţiţi.

Îţi simt lipsa. . .

Îţi simt lipsa scumpă fiinţă
Te caut cu gândul în jur,
În aerul de munte, pur
Pe vârfuri de brazi îţi jur
CREDINŢĂ.

Nu-ţi cer nimic înalt
Dar ce-aş putea să-ţi cer?
Văd printre nori un petic de cer.
Lumina vine, o prefer
NU ÎN NEANT.

Dăruieşte-mi din inima ta
O parte oricât de restrânsă,
Nu vreau să fii cu faţa plânsă
Pe faţa-ţi să o văd răsfrântă
FERICIREA

1965

Izvorul nesecat

Din nesecatul tău izvor
Am băut şi eu o cupă plină,
Astfel, ca orice muritor,
Am constatat că eşti divină.

Setea nu mi-am potolit
Chiar numai cu o cupă mare,
Aş vrea izvorul infinit
Să-l am şi în continuare.

Tu îmi dai doar câte o picătură
Rămânând astfel tot însetat,
Lasă-mă să beau încă o măsură
Din nectarul vieţii fermecat.

Apoi întâmplă-se orice minune
Dacă se mai poate întâmpla,
Aş vrea să plec din astă lume
În suflet cu iubirea ta.

Câmpia Turzii, 19 ianuarie 1965

M-am pierdut!

În adâncimea ochilor căprui
M-am pierdut ca într-un ocean,
Că mă iubeşti ai vrut să-mi spui
Când eu la mine te chemam.

Nimic tu nu m-ai întrebat
Mi-ai vorbit pe un ton direct,
Nici un cuvânt n-ai calculat
Doar m-ai strâns la piept.

Atunci a izbucnit în mine
Ce niciodată n-am visat,
O rază, din zările senine
Fără să vreau m-am tulburat

M-am trezit curând la realitate
Cu gândul la nevinovata sărutare,
Nu mai ştiu în care calitate
Ţi-am trimis prima scrisoare.

Câmpia Turzii, ianuarie 1965

Ursita

Unde ai fost până azi Ursitoare
Să-mi spui că mai am de trăit?
Că voi găsi în lume o floare
De care voi fi îndrăgostit.

M-am rugat de voi Sânziene
Să-mi arătaţi izvorul iubirii,
Cât încă mai este vreme
Şi nu s-au ofilit trandafirii.

Prin nopţi visuri plimbam
Printre stele ce în roşu ard,
Dar dimineaţa mă trezeam
Sub al realităţii dur stindard.

Totuşi iată, ca prin minune
Te-ai arătat la mine Ursită,
Aducându-mi din larga lume
Sufletului meu, fata iubită.

Moldova Nouă, aprilie 1967

Spre infinit

Orga stelelor îmi cântă pe clape
Alergăm prin nesfârşirea de lumină,
Inima ta de inima mea e aproape
Lumea-i a noastră de iubire plină.

Îngeri cu aripi de argint
Ne duc spre catedrala iubirii,
Aşezată-n locul cel sfânt
Pe catafalcul nemuririi.

Îmi zâmbeşti cu gura o floare
Se aprind luminile din stele,
Cât eşti de încântătoare,
Cu şuviţele-ţi rebele!

În curgerea timpului, divină,

Păşim înainte sub bolta cerească,
Contopiţi mână în mână
Ne pierdem în fericirea noastră.

Drumul e lung, e nesfârşit,
Dar cine stă să-l măsoare?
Noi ne iubim. Spre infinit
Suntem fericiţi. E sărbătoare.

mai 1967

Azi am intrat în casa ta...

Azi am intrat în casa ta
Să-ţi aducem iar prinos,
Căci noi suntem întotdeauna,
Veşnici fraţi întru Hristos.

Îi mulţumim lui Dumnezeu,
Şi-avem în suflet bucuria,
Căci El, e cu noi mereu,
Dându-ne speranţa şi tăria.

Vom fi mereu în rugăciune,
Pentru a slăvi numele tău
Şi cu adâncă plecăciune,
Avem un singur DUMNEZEU.

Te rog să fii Doamne cu mine,
Tu fiind ce este mai frumos,
Care-mi faci zilele senine,
Mie şi fraţilor întru Hristos.

Citesc în Sfinte Evanghelii,
Culegând mereu înţelepciune,
Dimineaţa şi în toiul serii,
Mă scufund adânc în rugăciune.

La inaugurarea Bisericii Baptiste „Harul”,
28 octombrie 2001

Meditaţie...

Trupul meu e rupt din pământ

De care nu m-am dezlipit niciodată,
Din plante am cules ce e sfânt
Şi dragostea mereu curată.

Pământul m-a făcut mai puternic,
Atunci când munceam din greu,
În credinţă am fost cucernic,
Fiindu-mi alături DUMNEZEU.

Prin pământ am căutat comori,
Pe care le-am adus la lumină,
Având satisfacţii, cuprins de fiori,
Când intram sau ieşeam din mină.

Nu m-am lăsat niciodată învins,
Chiar dacă nu mi-a fost uşor,
În jocul vieţii eu m-am prins,
Căci oricând viaţa o ador.

31 decembrie 2003

Primăvara...

Când iese frunza la răchită,
Cu verdele atât de crud
Şi e câmpia iarăşi înverzită,
Frumoasă ca un tânăr nud.

Îmi pun câmpul aşternut,
Căpătâi snop de strujeni
Şi mă văd la început,
Mic copil la Rădăşeni.

Îmi vreau cenuşa risipită,
Prin glodul satului natal,
Prin pâraie pline de răchită,
Pe unde cânta cândva LICAN.

aprilie 2003

Vechi amintiri...

– În simplul concert de tălăngi
Al turmei de liniştite oi,
Vechi amintiri încă încerci,
Mergând prin colb şi prin noroi.
– Acolo în Paradisul satului pierdut,
Prin acel vechi cadru natural,
Unde nici nu ştiu când am crescut
La Ciofu, în Petia, satul meu natal.
– În cântecul de toacă se ascund
Şi plâns, şi cântec împreună
Acestea toate te străpung,
În suflet îţi produc furtună.
– În al clopotelor dangăt lung
E o arhivă-ntreagă de credinţă,
Că multe vieţi nu îţi ajung,
Să-ţi înţelegi a ta fiinţă.
– Al buciumului cântec de seară,
Ce îţi aduce somnul lin,
În scurta noapte de vară,
Din viaţa când eram copil.
– În drumul stelelor pe cer
Am mers călătorind agale,
Fără un ţel sau un reper
Prin nesfârşita, Lactee Cale.

Moldova Veche, 2003

Mi-a lipsit

Mi-a lipsit al mamei drag alint,
Încă de când am venit pe lume,
Mi-a lipsit şi dulcele cuvânt,
Care doar mama ţi-l va spune.

Mama mi-a fost stea călăuzitoare,
Chiar de acolo din locul SFÂNT,
Le-a sfătuit pe ursitoare,
Să mă apere pe acest pământ.

După mama n-am plâns niciodată,
Căci sufletul ei a fost cu mine,
În noaptea cea întunecată,
Dar şi în zilele foarte senine.

Despre ea voi scrie, nu voi fi tăcut,
Gândindu-mă la chipul ei blând,
Peste orice greutăţi am trecut,
Cu ICOANA mamei în gând.

21 mai 2003

Paharul vieţii

Dar iată anii au trecut,
Păru-i nins şi-i mai puţin
Ne amintim ce-a fost demult
Şi-n tinereţe revenim.

Luptându-te din val în val
Încă din anii tinereţii,
Vezi în cupa de cristal
Umplându-se paharul vieţii.

Vin din urmă ani trecuţi
Sar trepte mari spre înălţimi,
Sfioşi la început, ca şi recruţi,
Puţin câte puţin devin mulţimi.

Ajungând în vârf de piramide
Modelând un vârf ne precizat,
Întorcând apoi clepsidre
Cu un nisip nemăsurat.

Sunt şi eu...

Sunt şi eu un punct pribeag,
Ca multe alte câte sunt,
Purtând acelaşi steag,
Al vieţii pe pământ.

Când mă ascund sub cer,
Îmi trag plapumă de stele,
Cu Căi Lactee în eter,
Pierzându-mă prin ele.

Acest cearşaf foarte incert,
Cum îl vedem în aparenţă,
Noi nu-l percepem concret,
În necuprinsa lui esenţă.

Cerul nesfârşit îmi e acoperiş,
Încărcat de stele sau de nori,
Iarba verde îmi ţine înveliş,
Asta, chiar de foarte multe ori.

Îmi caut sufletul departe,
În veşnica lui rătăcire,
Nu văd nimic ce mă desparte,
De neant şi fericire.

06 octombrie 2003

Când te naşti...

Când te naşti, primeşti în dar,
Odată cu suflul şi pământul
Nelipsit, Divinul Har,
Apoi mama-ţi dă cuvântul

Calci cu sfială pe pământ
Şi tălpile se înfioară,
Simţi în tine Duhul Sfânt,
Ce în suflet se coboară.

Dar oare ce-i mai sfânt?
Decât cuvântul mamei dulce
Şi al patriei pământ,
Pe care în suflet îl vei duce.

Încă merg cu lumea-n rând
Eforturi fac, mă străduiesc,
De greutăţi nici nu mă plâng,
N-am timp să îmbătrânesc.

Seniore

Distinsului profesor Claudiu Vodă

N-am tulburat izvoare,
Căci nu le-am putut răpi
Susurul şi clipocitul
Să le fac muzică.
Am îndrăznit să visez
La zborul înaripatelor,
La libertatea lor,
Destul de efemeră.
Petale am sărutat,
Doar cu privirea,
Nereuşind să le iau
Culorile divine.
Armoniile au rămas
La locul lor
Şi totuşi au devenit
Curcubee instabile.
Cu toate acestea,
Zilnic mă topesc,
Turnându-mi continuu
În suflet elemente grele,

Pe care cu greu
Le stăpânesc,
Să nu devină
Distructive.

Trecutul, ca... prezent!

Când călătoreşti prin gânduri,
Te întorci la început,
Amintiri aşterni în rânduri,
Să nu uiţi ce ai făcut.

Azi când eşti încă în viaţă,
Ar vrea unii ca să mori,
Tu le mai arunci în faţă,
Cu buchetele de flori.

Pe mulţi nu îi bagi în seamă,
Pe acei ce îţi vor rău,
Nu le dai apă la moară,
Şi îţi vezi de drumul tău.

Trenul vieţii

Gânduri adormite-n gări,
Ce aşteaptă trenul vieţii,
Care merg în depărtări,
Ca şi ceaţa dimineţii.

Gânduri jucăuşe, de copil,
Fără grijile curente,
Care merg tiptil-tiptil,
Înspre culmi efervescente.

Gânduri mari, adolescente,
Care se înneacă-n visuri,
Dar în cazuri mai concrete,
Sunt pierdute în abisuri.

Gânduri triste, grijulii,
Pentru clipele prezente,

Ai plecat, ai să revii?
Fraze simple, recurente.

Alb

Presăraţi alb mult,
Preluat din prezent
Amintiri din trecut.

Culegeţi alb imaculat
Trimiteţi albul curat
Priviţi alb neîncetat.

Puneţi alb
În tot ce aveţi,
Albul e fericire
Albul e nemurire.

Albul din flori,
Albul din ninsori,
Albul din nuferi
Să nu te superi

Plecăm în alb înalt
Pe tărâmul celalalt.

Tăcută icoană...

Din buzele tale, trandafir,
Să-ţi răpesc roşul aprins,
Spre bucuria albului crin,
Alimentându-i dorul nestins.

Vreau să simt aceeaşi înfiorare,
Precum te uiţi la un tablou,
Care emană nuanţe de culoare,
Răsfrânte de a luminii ecou.

Te port în suflet tăcută icoană,
Să reînvii nostalgii în amurg,
Să păstrăm veşnic a iubirii taină,
Să înceteze lacrimi ce curg.

Inima mea să o simt neobosită,
În mişcare, ca argintul viu,

De iubire plină, puternic palpită,
Izvorând din ceea ce-ţi scriu.

Revin!

Nedescifratele spirale,
Renasc din torţe împletite,
Venind din vremi atemporale,
Spre zile actuale, însorite.

Ascult acele cântece în zori,
Care îmi legănau copilăria,
Triluri de privighetori,
Şi mă cuprinde nostalgia.

Îmi plimb picioarele prin rouă,
Prin miriştea de rădăcini,
Aducându-mi o mireasmă nouă,
Izvorâtă din florile de crini.

Revin la cântecele din noapte,
Cântate de tinerii flăcăi,
Ca alinătoare şoapte,
Venite din ale satului văi.

Reîntoarcere

Braţele tale, talazuri marine,
M-au cuprins atâtea decenii,
Din dimineţi cu soare senine,
Până la ale apusului vecernii.

Amândoi am împărţit norocul,
Împreună am trăit şi bucuria,
Aşteptăm pereche sorocul,
Să întâmpinăm veşnicia.

Am gustat din parfumul iubirii,

Mergând cu stelele călăuzitoare,
Am băut din cupa fericirii,
Dată de ascunse Ursitoare.

Ne-am unit în acea primăvară,
Reflecţie a timpului etern,
Ne reîntoarcem pentru a câta oară,
Retrăind a tinereţii refren.

Zile de primăvară

Voi semăna peste tine natură,
Mantii noi, pline de muguri,
Va dispărea culoarea sură,
În pomi vor reînvia florile ruguri.

Pe vârful timpului nou, care vine,
Se va repeta Facerea Lumii,
Verdele va cuceri zările senine,
Să-ţi dărui diademe de petunii.

Din pământul tânăr vor renaşte,
Ale primăverilor parfumuri,
Vom aştepta zilelele de Paşte,
Va fi iarăşi cânt pe drumuri.

Acum va fi primăvară în toate,
Înspre vară plecăm visători,
Cu gândul undeva departe,
Alergăm spre ale timpul vâltori.

Gabriela MIHAIL

Mă numesc Gabriela Mihail, m-am născut pe 11 martie 1966, în micuţul şi liniştitul oraş din sudul ţării Caracal. Pentru părinţi, venirea mea pe lume a fost o bucurie fără margini, deoarece aveam să rămân unicul lor copil.

Am făcut liceul de chimie „Radu Greceanu" din Slatina şi apoi Colegiul de Asistenţi Medicali, lucrând în prezent ca asistent medical generalist. Sunt o fire retrasă şi romantică, deşi îmi place foarte mult să fiu înconjurată de prieteni. Iubesc arta, literatura şi tot ceea ce încânta ochiul şi sufletul.

Sunt căsătorita de 19 ani, avem împreună doi copii, un băiat şi o fată, cărora încerc să le dau o educaţie la fel de bună, ca aceea pe care am primit-o eu de la părinţii mei.

Activitatea literară am început-o cu puţin timp în urmă în revista literară „Visul" unde am avut onoarea să public alături de o persoană minunată, Luminiţa Ciuraru, fără de care nu m-aş afla astăzi aici, care îmi este tare dragă, şi care a căutat să-mi ridice moralul ori de câte ori m-am aflat într-un impas.

Vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat posibilitatea să fiu colegă de volum cu voi, cei care sunteţi deja cunoscuţi atât pe plaiurile mioritice, cât şi în afara lor, iar în special domnului Mihai Leonte, care a avut această minunată idee şi căruia îi sunt profund recunoscătoare.

Vă dedic, cu toată dragostea aceste versuri, tuturor celor care veţi deschide aceste pagini încărcate cu câţiva stropi de tinereţe...

Trec zilele

Trec zilele, se duc în zbor,
Se duc în depărtare,
Alunecă un nor uşor,
Pierzându-se în zare.

Şi soarele strălucitor,
Se duce să se culce
Şi-amurgul serii răcoros,
Se lasă lin şi dulce.

Şi azi aşa şi mâine-aşa,
Aşa e-ntotdeauna
Şi zile vin şi zile trec
Şi asta este lumea!

Fericire

De-ar fi să sorb un strop de fericire,
Un strop de fericire dacă-aş bea,
M-aş înălţa rotindu-mă spre soare
Şi sufletul dulci versuri ar cânta.

Căci fericirea noastră este tristă
Şi grijile ne-ngroapă tot mereu,
Cu frunţile-ncreţite de durere
Ne ameţesc în labirintul greu.

Şi-acolo sus m-aş risipi-n cristale
Şi lunecând uşor spre infinit,
I-aş dărui celui ieşit în cale
Un strop, să fie şi el fericit.

Şi stropii de cristale jucăuşe,
Pe cei îndureraţi ei vor cădea
Vor împietri de-acum şi până unde,
Tristeţile de tot vor dispărea...

Ploaia

Plouă mărunt şi ploaia e rece,
plouă pe case, pe străzi şi pe feţe,
stăm tremurând sub o streaşină mică,
privim îndelung cum toarnă, cum pică...

Şi ploaia se joacă, nu vrea să se oprească,
la casa din faţă apare-n fereastră
un chip de bătrână, cu părul cărunt,
de cincizeci de ani trecută de mult.

Priveşte pierdută la ploaia cea rece,
priveşte la norul ce nu vrea să plece,
se uită la noi, oftează adânc
şi ochii-i se umplu de lacrimi curând.

Mă tragi mai aproape, mă strângi lângă tine
şi ploaia-ncetează, pe stradă nu-i nimeni,
doar vântul adie prin frunzele crude
şi noi alergăm pe trotuarele ude...

Visul

Încă de mic copil iubeam
Pădurea-ntunecată
Şi îmi doream nespus de mult
Să o colind pe toată.

Dar într-o zi, m-am plictisit
De-atâta aşteptare
Şi am pornit haihui prin ea,
Călăuzit de soare.

Am coborât întâi la râu,
M-am răcorit cu apă,
M-am aşezat pe malul său
S-admir natura toata...

Am stat aşa, tot contemplând,

Un ceas şi chiar mai bine
Şi nu voiam să-l părăsesc,
Voiam să-l iau cu mine!

M-am hotărât într-un târziu,
Să merg tot mai departe,
Să văd încă ceva mai mult,
Până să intru-n noapte.

Am început s-alerg uşor,
Pe frunze vestejite,
Eram parcă purtat de vânt
Prin locuri asfinţite.

Eram aşa de fericit,
Era atât de bine,
Şi îmi doream de mult, de mult,
Să fiu doar eu cu mine...

Dar dintr-o dată, m-am oprit
Din fuga mea nebună,
Şi mi-am dat seama că pe cer,
Lucea frumoasa lună!

Mă depărtasem şi de râu,
Mă afundam mai tare,
Şi mă gândeam: unde să dorm,
De nu găsesc cărarea?

Apoi, prin noapte apăru,
Ca din senin o casă,
Unde dormeau vreo doi pitici
Şi alţi erau la masă.

M-am hotărât să bat la ei,
Să dorm doar astă seară,
M-am aşezat lângă un tei,
Şi-am adormit afară.

A doua zi când m-am trezit,
Nu mai eram departe
Şi mi-am dat seama că, de fapt,
Fusese-un vis de noapte...

Zi de vară

Afară e cald şi e frumos,

Soarele îşi lasă
încet, pe pământ,
caldele-i mâini
dătătoare de viată...
Pădurea-i un freamăt,
şi râul coboară
tăcut pe la poalele ei.
Ridic lin, spre cer,
firavele-mi braţe albe şi goale,
şi las ca să zboare
micuţi porumbei.
Vântul adie uşor
lovindu-mi obrazul
cu palmele lui,
iar eu, neclintită,
aştept să apară
lumina de aur, a nopţii...

Alter ego

Ce înseamnă pentru tine, altă fiinţă
Mai bulversată decât tot ce-a fost?
Un şir de îndoieli şi de suspine
O explicaţie prea lungă, fără rost?

Un alter ego-al existenţei mele,
Ce umblă rătăcind la nesfârşit,
Desculţ, flămând,cu aripile frânte,
Gustând o bucurie-n asfinţit.

Un alter ego singur, fără vlagă,
Tot căutând stingher prin Paradis,
Un suflet nepereche să-i răspundă,
La tot ce-a fost cândva un simplu vis...

Universul amintirilor

bunicilor mei

Era un univers pictat cu rouă,
Un univers prea mare, dar prea mic
Să-l pot păstra în mâinile amândouă
L-am căutat: nu mai era nimic...

Un univers al lacrimilor blânde,
Şi jocului bătut pe un picior,
Al oamenilor simpli de la munte,
De care ştiu că-mi este tare dor!

Clădit din iarba crudă şi din viaţa,
Ce-a rezistat în timp, sute de ani,
Dar s-a pierdut o dată cu speranţa,
Că nu vor fi tot singuri, fără bani.

S-a risipit ca norul de furtună,
Şi acum îl port în suflet cuibărit,
Stau falnici brazii gata ca să spună,
Ce-a fost atunci, şi ce ar fi venit.

Singurătate

Alergi şi te ascunzi mereu în noapte,
Opreşte-te acum, să-mi poţi vorbi,
Chiar dacă lacrimile-ţi sunt prea ude,
Şi se-ncâlcesc ca jocul de copii...

Nu trista rătăcire te frământă,
Ci glasul dur al roţilor de tren,
Ce te-au purtat în zile-ntunecate,
Prin amintiri, urzite din catren.

Pierzi rostul vieţii ce dispare-n zare,
Eşti singur, supărat şi părăsit,
Priveşte-n urmă: totul se rezumă
La un cuvânt, uşor răstălmăcit.

Adună-ţi fiinţa cea împrăştiată,
Ascultă vocea dinlăuntrul tău,
Sparge singurătatea ce-nconjoară,
Rănitu-ţi trup, ce s-a zbătut din greu.

Nu-i pentru tine viaţa fără soare,
Nici curcubeul fără colorit,
Arată tot ce e mai bun în tine,
Arată tuturor c-ai reuşit.

Rătăcire

Crâmpeie de iubire,
Crâmpeie de speranţă,
Alunecă pe marea
Albastră, fără viaţă.

Se contopesc cu dânsa,
Se-amestecă pe rând,
Se lasă în adâncuri
Se scutură gemând.

Se plimbă rătăcite
Prin locuri neumblate,
Răsar dintr-o-ntâmplare,
Se răsucesc pe spate.

Rămân înmărmurite
De toate şi nimic
Nu va mai fi aievea,
Doar amintiri în plic...

Amăgiri târzii

De ce te-aş crede acum,
Când văd că tu mă minţi,
Încerci să îmi vorbeşti,
Cu şoapte mă alinţi.

Cuvinte dulci, mieroase,
Mă înconjoară line,
Mă amăgeşti într-una
Că vei veni la mine...

Privirea-ţi te trădează:
E rece ca de gheaţă,
De ce nu pleci departe,
Fii fericit în viaţă!

Tu lasă-mă pe mine
Să-mi văd de drumul meu,
Să pot zâmbi de mâine,
Să pot zâmbi mereu...

Asfinţit

Ce linişte este,
ce plăcut, şi ce frumos,
când soarele apune
pe culmea înaltă de munte.

O rază de soare dispare...
şi alta de lună-i ia locul,
Ce roşu e cerul,
ce culoare frumoasă are câmpul!

Şi cred că visez:
copacii dansează odată cu mine,
incerc să respire,
şi proaspătul aer de-asfinţit
mă îmbată.
Deodată adorm,
şi gândul îmi zboară
departe, departe!

Adio...

Adio, voi zile de april,
Adio şi voi nopţi de vară,
Căci totul dispare curând,
Şi visul începe să moară.

Ce trist e când el s-a sfârşit,
Şi singur rămâi mai departe,
Când sufletu-ţi este mâhnit,
Umplut cu speranţe deşarte...

Adio, prieteni plecaţi,
Pe a vieţii cărare întinsă,
Cu toate că-n urmă lăsaţi,
O parte din viaţa parcursă.

Şi anii vor trece pe rand,
Iar viaţa va merge-nainte,

Şi mulţi o să uite curând,
Frumoasele zile trecute.

Ce trist e când ele au trecut,
Şi singur rămâi mai departe,
Când sufletu-ţi este umplut,
De negrele gânduri de moarte!

Jocuri fugare

Discret, firav, îmi bate în fereastră,
Îmi face semn să m-apropii de ea,
Zâmbeşte trist, coboară mai departe
Şi moare, dispărând din calea mea.

Vine iar alta care o urmează,
Şi jocul ploii este tare trist,
Din picătura mea de pe fereastră,
Acum a mai rămas un simplu vis.

Aş vrea s-o văd din nou, să îmi vorbească,
De drumul lung pe care l-a parcurs,
Dar ştiu că picătura mică din fereastră,
A dispărut pe al ei culoar ascuns.

Şi brusc dorita ploaie încetează,
Şi razele de soare ies pe rând,
Rămân doar eu tăcută la fereastră,
Cu chipul picăturii mele-n gând...

Nostalgie

Timpul zboară încet,
şi eu alunec o dată cu el.
Arunc în urmă o privire fugară,
să-mi mai văd,
pentru ultima oară,
copilăria...
Şi vreau să mă smulg,
din braţele timpului,
şi-ncerc să-l opresc,
dar nu pot!
Copilăria rămâne undeva,
Departe, şi mai departe,
până nu o mai văd...

Zadarnic o caut,
degeaba o strig,
acum e un vis!
Mi-a rămas în minte
numai amintirea ei.
Şi plâng,
şi faţa îmi arde...
Copilărie, unde eşti?!
Revino la mine, măcar un minut,
să alergăm împreună,
pe câmpurile înverzite,
să-mi dai să sorb,
picurii de rouă de pe flori!
Revino, te rog,
revino, revino...

Noapte de groază

Mi-e frică, mi-e somn
Şi noaptea e rece,
Statuie-s pe-o bancă
Şi timpul nu trece!

Nimic nu se-aude,
Oraşul e pustiu,
Mi-e frică de noapte,
Acum e târziu!

Se vede o lumină,
Dar uite, dispare
Şi timpul nu trece,
Şi noaptea e mare...

Suspin pe-nfundate,
Să plâng nici nu pot,
Statuie-s de piatră,
Şi stau lângă un mort.

Şi tremur într-una,
Mi-e somn şi mi-e frig,
Să fie iar ziuă,
Şi soare un pic...

Cine eşti tu?

Un călător pe drumul vieţii,
Ce-şi plimbă sufletul rănit,
Un chip brăzdat de anii bătrâneţii,
Ce se întreabă unde a greşit?

Cu mâna tremurândă pe toiagul,
Ce-ţi însoţeşte paşii zi de zi,
Te chinuieşti, crispat, ca să treci pragul,
Acelor ani, ce crezi că vor veni.

Un trecător prin amintiri fugare,
Ce îţi apar în minte tot mereu,
Le vezi puţin, apoi totul dispare,
Şi pieptu-ţi se ridică tot mai greu.

Oftezi uşor, te-aşezi pe banca rece,
O lacrimă îţi curge pe obraz,
Vrei să opreşti în loc timpul ce trece,
Priveşti în jur, şi totu-i fără haz...

Înserare

Adie vântul pe câmpii,
Şi soarele apune,
Şi păsări multe cenuşii
Fac codrul să răsune.

E cald, frumos, şi e senin
Şi ziua-i pe sfârşite,
Pe cer, stoluri tot trec şi vin,
La cuiburi mulţumite.

Un guguştiuc cântă mereu,
Şi nu vrea să se culce,
Cu toate că s-a lăsat frig,
Şi somnu-i bun şi dulce.

E linişte acum în jur,
Şi totu-i adormit,
Doar câte un susur de izvor,
Suspină liniştit!

Existenţă descătuşată

Vreau să strâng lacrimile,
în lutul existenţei,
să îngrop tristeţile în negura timpului,
să zidesc teama,
în zidul curajului,
iar neputinţa să o arunc,
în refluxul zbuciumat al mării.

Vreau să redau libertate
speranţei încătuşate,
să privesc pescăruşii în zborul lor,
spre liniştea curcubeului,
să aduc bucuria,
în visele minţii,
şi să regăsesc adevărul,
în palmele universului...

Şi dacă toate acestea,
îşi vor afla înţelegerea,
ne vom regăsi aici
pentru totdeauna...

Camelia OLTEANU

Camelia Olteanu – Sicilia, Catania
http://cameliaitalia.splinder.com

M-am născut pe 1 iunie 1973, Tulcea. În 2004, în februarie am emigrat în Italia. Nu am mai scris niciodată, abia în decembrie 2007 am început să-mi aştern gândurile, am scris epigrame şi poezii cu tentă politică, ironice, proză şi, din joacă, am ajuns la poezii şi poeme scaldate-n metafore. Mă inspiră mult Kahlil Gibran, Giacomo Leopardi, Ion Minulescu, Nichita Stănescu.

Toată viaţa mea... până-n acest moment al existenţei mele e o fantezie, un joc al destinului în care ursitoarele şi-au pus amprenta. Fiecare pas e o lecţie din care sorb ca un burete...
Sufletul meu e ca o corabie naufragiată într-un ocean de gânduri mascate, iar inima..., insulă în care fericirea şi tristeţea sunt doi gemeni, unul ab şi unul negru, inseparabili, ce trăiesc la fel de profund fiecare moment al existenţei.

De multe ori
Ma simt ca-ntr-un imens gol...
E un abis în care tot cobor,

Alunec şi nu prind o frază
Să mă agăţ... ca de o rază.

Cuvintele mele aşternute nu sunt decât unde ce vin dintr-o minte ferecată în ani. Lacătele tăcerii şi necunoaşterii de sine le-am aruncat în trecut şi mă las purtată de cuvinte către cer şi pământ, legănându-mă pe aripa viselor mele de fiecare zi.

Mă mănâncă rău peniţa,
Îmi aşez gândind scufiţa.
Mă bântuia ieri noapte ăst gând
Şi-l astern alunecând.

Ba îs înger, ba îs drac,
Mă confund şi mă complac,
Mă simt ca un râu ce bate
Şi alunecă-n cascade.

Chipul vostru răcoresc
Cu poveşti puţin lumeşti,
Luna ce-n cupă privesc
Cu voi vreau să-mpărţesc.

Peste văi, munţi, mări şi oceane
Vin gânduri multe-n baloane
Zboară, rătăcesc în vânt
Şi ajung şi pe pământ.

Je T'Ame!

Je T'Ame!
Cuvintele evadează nebune
oprindu-se scrâjelind la poarta ta,

explodând până dincolo de cer
furioase bice de foc.
Je T'Ame!
Je T'Ame...
atât de firav, atât de intens,
senzaţii scăldate-n paradox,
această dragoste adevărată,
această dragoste învolburată
oglindindu-se-n lacrimile noastre;
tremurând de teamă,
vibrând de plăcere,
urlând de durere,
îmbălsămat de beatitudine,
radiind de plăcere,
rănit de cioburile afirmatiilor agresive,
înalţ bratele către cer
ca o tornadă
am să...
Ţip pentru mine!
Ţip pentru tine!
Je vous hais!
Je T'Ame!
Je T'Ame!
oriunde corpu-mi va naşte umbre
n-am să te uit, n-am să te las.
Je T'Ame.

Falsitate

Doar răutatea-i de actualitate,
Din gura lumii adunate
Cuvinte de două parale,
Să fie doar accidentale?
Cu pulvere de vorbe seci,
Am devenit ca lilieci
Călcând cadavre, zeci şi zeci...
Adulmecandu-ţi sângele

când te întorci şi pleci.
Cu inimi şi cu gânduri reci,
Blesteme, urlete şi răcnete
Din întuneric se ridică...
Imagine... apocaliptică.
Văd sângele cum se prelinge
Şi cum pumnalul ce străpunge
Cum mâna ta orice atinge,
Tot ce a fost în viaţă stinge.
Frig, întuneric, ceaţa şi durere,
Tot ce a fost frumos e în cadere.
Cu o uşoară ameţeală,
Cu gheara lui cea criminală
Mă poartă-n zbor în cea spirală,
Ce-n întuneric se coboară
Şi simt durerea, mă străpunge...
Aud doar urlete prelunge.

Povestea uni acrobat

Ce-n lume pentru lume e normal,
Pentru tine,
viaţa e doar un pas mortal
Căci rolul tău în univers e de circar.
Un acrobat ce saltă pe un fir
Deasupra capetelor în delir
Şi ţii privirile-n suspans.
Tu nu te temi de al tău dans,
De un banal balans.
Şti care-i riscul tău de-actor,
Cum stelele se sting şi mor.
Şi cu povesti dulci-amoroase
După cortina de mătase,
Se nasc şi pier cu moartea ta,
Iar ea,
Iar ea ce te iubea ca o nebună
Acum te plange cu o harpă-n mână,
Ce o atinge ca pe-al tău trup
Şi scoate note de clestar.
Erai un star... erai un star.
E doar un clovn în colivie
Cu lacrima ce stă să vie,
O alta desenată pe-un obraz,
Cu ochii umeziţi
hmm...
Face doar haz de necaz.
Îşi plânge dragostea divină,

Cândva... era o balerină,
O lebadă ce-aluneca pe-un lac,
Iar el ce-o aştepta lâng-un copac,
O salcie ce îi plângea
De-atunci ştia, de-atunci ştia
povestea ce urma sa vie;
o dramă, o inimă pustie.

Opt

(dedicată familiei mele)

Cu opt stele şi ce stele,
Opt raze ce se avânta în mistere,
Cu opt lanţuri, patru mâini încătuşate,
Cu opt corpuri în vis abandonate.
Cu opt căi neatinse încă,
Cu opt idei cu dor de ducă,
Cu opt lumi, din doar un pom culese.
Cu opt cărări ce se unesc
Şi opt idei ce-npărtaşesc;
Necazuri, bucurii ce se adună-n opt,
Din opt doar doi pare c-au copt.
Opt spirite ce în eter plutesc,
Opt vieţi ce s-au născut din două,
Opt, Doamne şi toţi opt
Ce-s o fărâmă dintr-un tot.
Opt suflete ce se omoară şi dau viaţă
Şi alte opt ce-s aruncate-n ceaţă,
Opt se trezesc într-un necunoscut,
Opt în abis şi opt în univers
Opt într-o lume fără sens.
Opt ce-s doar muze şi-s doar vers,
Opt, cu o voce-n spaţiu infinit
Al caror suflet e rănit.
Opt ce cu şaisprezece cupe
Ei au jurat
al vieţii val că nu-l vor întrerupe.
Opt ce au plâns pe puntea-convoiată,
Opt cu a lor frunte asudată,
Opt ce-au cântat şi mult s-au bucurat
Într-un buchet, pe rand, au adunat
Opt flori de iris
Ce au ajuns în paradis.
Opt îngeri ţes, din opt fire de mătase
Opt nori pufoşi, ce minţi ambiţioase

S-astearnă-n a lor fantazie
Firimituri de nebunie.

De ce

De ce eu sunt doar eu?
De ce mă-ntreb cine sunt eu, daca sunt eu?
De ce tu nu eşti eu, iar eu nu sunt tu,
Ce eram eu înainte de a fi,
Când începe timpul meu şi-apoi urmează a sfârşi?
De ce-l amestecă cu-al tău, de ce suntem?
De ce acum şi nu-n-trecut,
de ce, mă-ntreb, ne-am cunoscut?
De ce acest eu mă omoară
Şi-nmoi peniţa în a minţii călimară?

Ce uşă să deschidă eul meu?
de ce se zbate atât în trupul meu,
de ce sunt eu un spirit rătăcit,
de ce-n oglindă văd un chip pocit,
de ce realitatea e atât de rece,
de ce în vis mă-ncui şi-mi trece,
de ce mă-mbăt cu apa rece?

În a mea frunză veştejită
Stă un safir gata să mintă,
Minte frumos şi-l las să creadă
Că pot fi eu a sa firavă pradă.

Mă simt nisip într-o clepsidră,
se scurge eul meu în ore ce se duc,
Te iau de mână, te conduc
în timp, în ore ce-s pe rug .
Sunt un copil la graniţa dintre nimic.
Sunt... sunt doar un Eu, atât de mic?

De ce tu nu esti eu? Hm
Ştie doar El ce-a fost în trupul meu
şi-a desenat cu picături din prima ploaie
destinul meu.

Eu sunt doar eu,
Atât!
Nimic mai mult,
Exist, deci sunt şi asta-nseamnă mult.

Cascadă de suflete

Cu un picior în lumea mea reală, altul în lumea de cerneală,
mă regăsesc pentru a mia oară pe puntea dintre eul rătacit, hoinar
si-un altul în ceea ce sunt şi ce oi fi,
de viaţa îmi va-ngădui şi se va zbate-n tâmpla mea măcar o zi.

Cu fiecare pas ce-l fac mă doare ora ce a venit şi a trecut fără sa fi simţit...
Rănile ce pareau trecute, acum sunt dese.... mult mai multe.
Doare prezentul şi amintirea ce a mai rămas din tot ce-a fost, dar a trecut doar cu un pas.

O rană e un suvenir ce încă îmi mai sângerează şi-alunecă în apă ca o rază,
doar se dizolvă şi dispare... căci viaţa mea e doar o picătură într-o mare,
iar la picioare-mi năvălesc mici stropi verzi-albăstrui mă murdăresc.
Înmoi peniţa ce-i uscată în gândurile ce se scurg ca în cascadă;
bolborosind, bocind şi şuierând în valuri... purtând cu ele adânci coşmaruri.

Privesc la vieţile ce curg,
curg gânduri amestecate şi chiar trăiri rău încurcate în valuri,
valuri ce se zbat îndurerate, învolburate plesnind în maluri.
Aş vrea să curgă peste mine,
să simt cum viaţa pleacă, vine...
să simt trăirile-n şiroaie ca picăturile de ploaie,
să simt durerea, bucuria laolaltă,
să simt cum lumea nu e ca o mare moartă.

Mizantropie

Mă uit la tine mare moartă
Eşti cu nămol şi smoală amestecată.
Lume. Pământ.
Amestec de mâl şi durere
O viaţa naşte, alta piere,
Piere în lamă de cuţit,
Pulsu-l crestează-n asfinţit
Şi cu apus întunecat
În vârcolac s-a transformat.
Văd cum mormintele îti plâng
Şi viermii colcăind în vorbe ce se strâng,
Corbii ce carnea-ţi sfâşie.
Natura-i roşie-cenuşie,
Sângele rece ce-ţi curge în râuri din munţi se prelinge,
Eşti hrana fiarelor ce cu a lor sete
Umblă haihui ca iele bete.

Amar, mizantropie.

Scărbit de tine, tu cel ce din samânţă te-ai născut
În iadul binecunoscut,
Cu-asemănare după chipul Lui,
Atotputernicului.
Plâng pruncii ce-i arunci in lume,
Ce sunt doar sume fără nume.
Cerul cu lacrimi de sânge,
Eu ce m-am amagit ca voi învinge.
Duhoarea ta de hoit mă-neacă,
Mă scutur de-a ta promoroacă;
Vapori de apa, picături de ploaie ce-ngheaţă pulsul
Ce se mai zbate încă, cu dor nebun de ducă.

Viaţa. Viaţă ce-n viaţă te-ai născut
Moarte mascată cu-al său scut
Speranţă ucisă şi minciuni
În întuneric aruncate,
Tu ! Om, un animal dresat,
Un mort ce umblă-nbălsămat;
Incătuşat, îngreţoşat şi arogant...
Vorbele tale se-ntâlnesc în norii negrii ce plesnesc
Îngerii fug, se-adăpostesc...
În iad au nimerit prostesc!
Sânge de înger... înger de sânge.

Infern

Savurând din gustul iadului
La picioarele altarului
Din abisu-ntunecat
De păcate aruncat.
Semnând fără voia mea
În al meu decret divin,
Gustând din pocal de vin,
Otrăvit suflet gemea.

În ispite azvârlit
De-a mea minte-ncetosată,
Trup de suflet dezlipit
Viata-mi vine acuzată.
El coboară, mă priveste,
Capu-l plec, mintea-mi orbeste
Şi ma lasă în infern
Căci aici voi fi etern.

Femeie

O tu femeie ce-n al tău pântec creste fruct.
Sămânţă din sămânţa ta, ce dă vieţi vieţilor încâlcite.
Umbra paşilor tăi sărutată de vânt...
Angelică fiinţă ce mintile afundă-n gânduri luxuriante.
Întunecate porţi deschise-n mintea lor...
Tu!, dulce şi suavă creatură, cu forta ta ce frică le inspiră
eşti prada minţilor bolnave.
Tu vi batjocorită de guri misogine
ce-s fruct din fructul tău din viaţa în păcate.
Când te trezeşti să vezi adevărata faţă a lumii ce-i rodul tău...?
O tu... Sf. Mărie ce ţi-ai sacrificat fiul pe-acest pământ,
spune-mi ce dorinţe nesatisfăcute are bărbatul,
de ce-i nemulţumit şi-i este teamă...?

În gura lumii el te-aruncă,
Te-mracă-n straie de nălucă
Şi-n piept el sabia-ţi înfige
Şi doar priveşte cum se scurge
Ceea ce-n tine era viaţă
În el doar vorbe reci de gheaţă.

Falsitate

Doar răutatea-i de actualitate,
Din gura lumii adunate
Cuvinte de două parale,
Să fie doar accidentale?
Cu pulvere de vorbe seci,
Am devenit ca lilieci
Călcând cadavre, zeci şi zeci...
Adulmecandu-ţi sângele când te întorci şi pleci.
Cu inimi şi cu gânduri reci,
Blesteme, urlete şi răcnete
Din întuneric se ridică...
Imagine... apocaliptică.

Văd sângele cum se prelinge
Şi cum pumnalul ce străpunge
Cum mâna ta orice atinge,
Tot ce a fost în viaţă... stinge.
Frig, întuneric, ceaţa şi durere,
Tot ce a fost frumos e în cadere.
Cu o uşoară ameţeală,
Cu gheara lui cea criminală
Mă poartă-n zbor în cea spirală,
Ce-n întuneric se coboară
Şi simt durerea, mă străpunge...
Aud doar urlete prelunge.

Analiză

Mă simt un asasin al meu. Mă torturez cu gânduri mizere, mă simt o oaie-n mii de oi în turma controlata de-un cioban bogat şi mitocan.

Mă duc la locul cunoscut unde am fost şi-acum un an; aceeaşi oră, aceeaşi zi. Văd dealurile ştirbe, câmpii uscate, întunecate... Aceeaşi lună, acelaşi cer, aceleaşi stele obosite ce ma privesc şi ma vorbesc, în taina mare clevetesc.

Obosită-i ploapa mea şi genele-mi fac umbră, oarbă-i a mea minte şi plina de ură. Sunt tot eu aia extenuată, sărăcăcioasă de-acum un an n-acelaşi loc, pe-aceeaşi piatră, acelasi zâmbet sarcastic.

De ce sunt iar aici?
Habar nu am.

Acelaşi eu... un mizerabil păcătos, nenorocit, batut de soartă. Nimic schimbat în viaţa mea doar poate-un fir de-argint în plus.

Sunt plictisită, despletită
până şi piatra-i obosită,
nu mă suportă nici chiar ea.
Eh, asta-i viaţa buna, rea...
E viata mea şi o accept asa cum vrea.
Am încercat s-o schimb, da-mi pare că nu vrea.

Luna... draga de ea
“Am sa revin!”, îi spun şi ma retrag.
A mea colibă mă aşteaptă şi mă întorc în lumea moartă,
unde destinu-mi vine arestat şi acuzat
că-i inculpat pentru c-ar vrea schimbat.
Hm... ciudat, foarte ciudat...

Viaţa

Valuri în maluri cu acorduri, din adâncuri în amurguri,
Vin ca arcuri cu săgeţi ce mă străpung şi m-ajung,
Mă simt ca un ciung.
Angelică-ncântare, cu vocea ei ameţitoare
Această dulce-ncercare,
Ce-i viaţa în viaţă împletită-n dureri amare,
Cu modul ei de abordare amăgitoare
Te ia... te lasă... te ceartă şi te iartă...
Neagră soartă...mai bine moartă.
Anotimpuri, apusuri, asfinţituri,
Tornade din timpuri formate
Ce lasă în urmă doar câmpuri devastate.
Şi versuri în cercuri de ceaţă citesc,
Catarguri de gânduri din maluri zăresc,
Coşmaruri din cosuri de vise în fum risipesc.
Biciuri de foc ce fulgere-aruncă...
Cu scut mă acopăr, m-ascund
În vechi amintiri mă strecor, mă scufund.
Se-aruncă fantome din cer în adânc
Femei despletite în alb, de mare-nghiţite
Virgine ispite.
În noaptea ce visele-şi ţese mai lungi şi mai dese
De noi neânţelese.

Firelor ninse de vreme

Langă tinda văd oglindă,
În oglindă văd un chip,
În păr viaţa vrea să-mi prindă
Argintii fire de timp.

Strecor mâna tremurândă,
Firele le răvăşesc.
Pe chip râuri se scufundă
Amintiri mă năpădesc.

A fost...

A fost odată ca-n poveşti...
Acum doar amintire eşti...
A fost, era o rază de lumină,
Acum... o umbră ce suspină,
O lacrimă ce a udat o floare,
Doar un suspin pierdut în marea mare.
A mai rămas... fantomă într-un vis,
O întâlnire-n paradis...
O pană dintr-o aripă de înger
Telepatie ca un fulger.

Dor

Aş vrea pe-a mea cărare Atena să-ntâlnesc
Şi cu Erate-n versuri de-amor să iţi vorbesc
Apollo-n ochii pruncului naturii să-l zăresc
Şi simturile mele pe rând să le trezesc.

A mea lacrimă curge spre trandafir ce-i sânge,

Vechi vorbe, grele pe cruce şi le duce...
Şi dor ce am de tine cu gheară-n piept mă strânge
Şi corbi hrănesc din spiritul ce cu-amar îmi plânge.

Cuvinte prizoniere în mare se aruncă
În cupa palmei tale eu mi-aş dori să curgă.
Şi-aş invoca Iris pe-alei să te conducă
Să îţi arate drumul la mine-n pânâ-n luică.

Dorul de tine-mi plânge, iar inima mă lasă
Aeolus poartă spirit pierdut la tine-n casă
Iar umbra ce te-atinge în aură-mi vibrează
Dar suferinţa-i mare că brusc sunt ca şi trează.

Cât înţeleg Ovidiu al tău cântec de dor
Cu tristele-ţi poeme, de gânduri am să mor
Şi satisfac hiene cu răutatea lor,
Dar îi aşteaptă-n ceruri umil judecător.

A tale suferinţe... de-Augustus înşelat
Tu n-ai stiut motivul, eu mult l-am căutat
Şi am decis în lume să caut ce-i de căutat
Dar am lăsat acasă un pui ce m-a uitat.

Şi am multe regrete, dar timpul le-a mascat
Doar am rămas cu nume ce rău mi l-am pătat
Ce mamă-şi lasă pruncul şi nu cade-n păcat?
Ăsta-i vină mai mare decât orice păcat!

Atatea vorbe sfinte mă bântuie în noapte
Potopul de cuvinte mi se trasforma-n şoapte
Şi gânduri de tine-n valuri pe rug se ard si toate
La Loudres cum cenuşa ajunge în vânt ce-o bate.

Atâtea suferinţe-n buchet am adunat...
Întregi câmpii de maci cât lume-a cultivat
Nici salcia pământul mai bine n-a udat
Cât lacrimile mele oraşe-a inundat.

Şi zei chem în lumină şi muze să mă-nveţe
Şi surerinţa-mi face un scut din multe feţe
Acum ştiu să mă apăr şi-am vise îndrăzneţe
Şi indoiala o las şi ies din grea tristeţe.

Al meu prezent... Ovidiu, trecutu-ţi răscoleşte,
Cascadă de cuvinte în iris mă loveşte
Şi minte-a-mi cade pradă şi inima-mi rodeşte
Când te citesc pe tine un crin îmi înfloreşte.

Timp

Închide timpul şi arde-i minutele
Rupe secundele şi tăinuieşte zilele.
Eternitatea ce trece ignoră gloatele,.
Doamna foarfecă, se joacă, ne taie firele.

Clepsidră strecoară nisipul stelar
Vântul caută-n mare oraşe fantomă.
Lumina se-aruncă din iris de far.
Natură… timp… mă-mbată cu a ta aromă.

Martie

E un parfum, e un miraj
E un Chanel, e un Savage
Are miros de rozmarin
Frumoasa, pură precum e un crin.

Cafenea

Din cafeneaua viselor parfumate,
Alint-aroma ratacită în rime dulci,
Savurând ritualul dimineţii sacre
Privind în poala cerului cu răsărit
Mă pierd în baletul cuvintelor calde
Astenute de condeiul viselor
Din miezul nopţilor bântuite.
Aura proaspăt pictată-mi vibrează
La atingerea timidă a primăverii,
A razelor abia ieşite din cavernă.
Culori în curcubeu îmi umezesc retina
Rătăcită-n orizont infinit.
Din fluier fermecat narcise curg,
Natură-n iarbă proaspată dansează
Cu evantai din ramuri doldora de flori.
Ochi zugrăviţi în umbre triste,

Estompate în valuri de tonuri
Prind forme de fluturi, valsează în nori.
Spre cerul de pur şi senin bleumarin.

Amor

Îmbraţişează-mă,
sărută-mă,
poartă-mi lava vulcanului
ce se prelinge din mine
pe artera inimii tale
sculptată din dragostea
ce-ţi înfloreşte
cu fiecare zi ce trece
departe de mine,
în lumea ta misterioasă
în asurzitoarea linişte
ce te-nconjoară.

Alintă-mi sufletul
impregnat de tine,
tăinueşte-l în şemineul
dorintelor noastre.

Cotropitorul cărnii mele,
universurile noastre
se miscă nebune
în valsul valurilor
îndrăgostite de mal.

Priveste explozia de stele
din anima mia
ce se bucură con amor
de fiecare respiraţie a ta.

Sunt un imens abis
în care te poţi scufunda,
mă-nalţ la cer şi mă cobor
simtindu-te vibrând
în neant-ul meu .

Eşti parte din mine,

sunt parte din tine...

Sei aria che sta
dentro di me,
în plamănii mei
invadaţi de tine.

Gândurile tale
îmi ţin umbră,
rămân urmă sărutului
scăldat în dimineaţă
pe buzele tale
ce încă mai ard,
o şoaptă proaspătă-n
amintirea de ieri,
o adiere-n mătăsurile
răcoroase de azi.

Tu n-ai să vii

Şi au trecut atâtea clipe
Te-am aşteptat atât de mult
În vas de lut am adunat
Timp alterat, pierdut pe drum,
Zile ca vreascuri am călcat
Şi de firave... s-au şi rupt.
În lavină vin dorurile toate
Sub aripă de înger mă ascund.
Şi au trecut în valuri ore
Şi la picioarele altarului mă-nchin
Privesc cum ceara se prelinge
Rugându-mă, mă pierd în şoapte
Căci voce nu mai am
Şi nici putere să o-nalţ.
Lacrimi şerpuind coboară
Se sparg în cioburi mii
Tu... tu n-ai să vii
Tu... n-ai să vii

De-ai fi

De-ai fi tu umbră un paradis,
De-ai fi tu pom... o poezie,
Doar aş pluti deasupra ta
În aşteptarea timpului ce va să vie.
De-ai fi tu lacrimă un diamant
Ori un safir, eu te-aş culege...
Aş face coliere mii
Şi te-aş încorona ca al meu rege.

Ana Eugenia PĂCURAR

Ana Eugenia Păcurar (numele de fată – Pop) s-a nascut la 9 februarie 1974 în localitatea Călăraşi Turda, judeţul Cluj. Tatăl, de profesie economist, şi mama, de profesie contabilă, au susţinut-o şi i-au insuflat de-a lungul vieţii un spirit pragmatic şi onest. Copilăria şi-a petrecut-o la poalele munţilor Harghita, în localitatea Miercurea Ciuc, unde a urmat şi şcoala gimnazială. A absolvit în anul 1992 Liceul Economic din Cluj Napoca la profilul finanţe contabilitate, diriginte fiindu-i doamna Daniela Ţăranu, sora regizorului Nicolae Mărgineanu, o femeie de o sensibilitate deosebită, profesoară de limba engleză. În februarie 1992 a debutat în revista Tribuna, de la Cluj, cu cenaclul literar al Liceului "Emil Isac", unde a fost publicată şi formată de poetul Ion Mureşan, ulterior, în anii de facultate. A absolvit în 1997 Facultatea de Management finaciar-contabil în cadrul UE Bucureşti. Ulterior, a fost asistent de reţea şi contabil la o sucursală a băncii Dacia Felix, în 1997, apoi director la o firmă de artă, Art Com Srl Zalău, din 1997 până în anul 2002, contabil-şef la un hotel central al municipiului Zalău, în 2002, pe urmă economist la o firmă privată de contabilitate. În prezent activează în calitate de economist-contabil, funcţionar public al Direcţiei de Asistenţă Socială Comunitară din cadrul Primăriei Zalău. În trecut, activitatea literară se rezumă la câteva poeme publicate în Tribuna de Cluj şi Identitate de Cluj; a mai publicat grafică în revista Solteris, câteva articole de medicină alopată şi articole cu subiecte sociale în ziarele locale Gazeta şi Magazinul Sălăjean, în 1998, 2003. În martie 2008, a publicat volumul de poeme "Între cer si pământ", Editura Nelinişti metafizice.

A exersat mai mult în calitate de pictor amator în realizarea unor lucrări abstracte în ulei pe pânză, pentru comercializare şi expunere la anumite evenimente, cum ar fi Târgul de iarnă al artiştilor plastici din cadrul Muzeului de Artă Sima din Zalău. De asemenea, e voluntară în Crucea Roşie şi susţinătoare a acţiunilor organizaţiilor internaţionale CARE.ORG şi ONE.ORG în lupta lor împotriva combaterii sărăciei şi genocidelor din ţăriile lumii a treia şi de sprijin al carităţii şi altruismului între oameni. Este şi ecologistă, membră [virtual] din anul 2002 la nivelul organizaţiei Green Peace, susţinând combaterea poluării şi a schimbărilor climatice forţate în urma acţiunii nocive a omului, ca şi conservarea speciilor rare ale faunei şi florei din ţară şi din lume.

“Scriu din dorinţa de a împărtăşi viziunile proprii asupra vieţii şi iubirii, de a transcende prin frumuseţe cotidianul, de a depăşi ceea ce este palpabil şi nu ne mai satisface, nici nu ne mai înalţă, de a trece dincolo de ceea ce ni se impune defectuos, fără drept de a alege, îngrădindu-ne universul, sufletul şi viaţa. Vreau să ajung la inima celor care vibrează ca mine, cu mine, prin versuri şi gesturi ce transcend pereţii acestei lumi spre alte forme de trăire mai înalte; feed-back-ul lor mă va ajuta să scriu pentru ei mai departe şi pentru cei ce îi iubesc nespus de mult.”

Motto-ul autoarei:

“Un suflet iubit este un suflet înnaripat, iar un suflet înnaripat este un suflet liber.”

Blogul autoarei: http://poemsbyanapacurar.wordpress.com/

Copilul cerului

fără început şi fără sfârşit e sufletul meu, înalt şi lat ca şi văzduhul
necuvântător ca şi păsările cerului
şi isteric ca şi apele ploilor de vară
sufletul meu ascultă tainele lucrurilor şi le strigă apoi înapoi pe sunete vii
alintându-le prin primavară,
scormonind cu ele pământul reavăn de iubire nedospită în flori
ridicându-le în soare timpuriu
în forme virgine şi calme
seminţe ce aşteaptă să germineze în lumină,
sufletul meu cuvântă ascuns şi tainic legende spuse doar de apele adânci
pruncilor de lapte botezaţi pe apele solomonarilor
când Cerul îşi numără fii sub stele.

verde cosmic

când eram fată purtam verde destul de mult,
un verde neţipător ci doar o aplecare spre echilibru
la îndemână
ca o meditaţie în doi
o învelire în frunze pliate pe piele
un fel de codru negru verde, gâdilind norii,
cerul de departe

ochii obosiţi
cand mângâiau crestele, cu visele ce urmau să vină cu paşi domoli prin creier
în noaptea ce urma
verdele meu era un verde cosmic,
un verde ce avea limbajul lui propriu prin mine
ca o infunzie crudă şi parfumată, atât de parfumată încât iradia cu frunze sub piele
un verde care naşte flori, pufnind petale şi puf spre văzduh
parcă mângâiat
şerpuind aşa agale în aer
în timpul ce va să se nască
prin irişi, prin nări, în afară ieşind în lacrimi

verdele meu aducea pacea interioară
îmi înverzea ochii fluorescent
la fel de cosmic ca şi prima suflare a mea
în viaţă.

Desatas nudos

astăzi vreau să fac cunoştiinţă cu nebunia ta domolită
măsura ta în lungul şi-n latul excrecenţelor tale trifazice, interioare
popasurile şi aromele trecutului care te sperie
aşa cum sunt ele, fără să mă amăgesc că mi-ai putea fi comestibil noaptea
vreau să văd de la capo al fine de ce eşti în stare
ţinuta nervilor tăi măguliţi
până unde pot muta munţii?
orgoliul tău cât de mult s-ar dezbrăca de minusuri şi plusuri inutile
pentru mine,
astăzi o să fac un pact cu timpul, cu centrul tuturor forţelor
cu Uriaşul Bun
am să-l susţin cu inima şi sângele, până sus la origini
de va îmblânzi toţi demonii din lume
şi din tine.

rod

dă-mi timpul înapoi rotocoale, serpentine prin destin,
ca o cascadă ferice sub eclipsă
îmbrăţişarea ta să vină cu aripi
să mă prindă de inimă, să mă înalţe în braţe
sus, sus de tot
până aproape de cer
şi dincolo,
râsul zgomotos al luminii prin vene, cu bucuria ta în pântecul meu ascunsă
cu buze flămânde căutând culcuş iubirii, sămânţa
din noul tău – sine – în mine
un prunc în renaştere.

Marin

pe străzi pustii
liniştea şi aerul limpede parfumat liniindu-ne cărarea
mână în mână până pe faleza albă şi înapoi
plimbându-ne, zburându-ne
inima
sufletul
ca două păsări.

iubire

ochi tăi, mii de irişi prin venele mele susură, îngână doruri vechi
infloresc
muguri muguri – inima
ca o candelă aurie
îşi aprinde culorile – semnale pulsatorii
alfabet cifrat la orizont
deschizând ferestre albe spre tine.

Aspecte poetice

sacrificiu tandru în urcuş spre împlinire
cuvântul, inspiraţia fură şi alintă,
transformă caricaturile gesturilor interne în adolescentine manifestări
anotimpuri lăuntrice
manifestări
modelări infinite, fluturante, inepuizabile
mărginite doar lateral de bordurile unei conştiinţe plăpânde,
paşnic impregnate cu bun-simţ, valori multicolore respiră
eseu

într-o sărbătoare a simţurilor prin litere, aprins intelectul
stăpâneşte vâltoarea pasiunii, isteria venelor
în ecouri virgine împinse spre maturitate
asemeni mugurilor evadând în floare.

Lumina din ochi

dorul meu e o taină albă, ce o port în pântec ca un botez

mâinile ştiu să numere clipele ce se zbat de retina ta
lasând urme
active
şerpuind suculent
pe cărăile minţii,
gândul adulmecă inima, legile ei lăuntrice
şi le paginează candid în cufărul sufletului

ca o învigorare a celulelor
limfa prin vene îşi poartă ecoul a ceea ce va urma
să vibreze spre tine.

Scut

mă învelesc cu iubirea ta, scut
păşind adânc lumina
înfrânge paşnic orice demon.

Coffe – relaxare

amiaza dulce ca o cafea blândă
între dinţi, mocneşte gândurile nespuse
handicap uşor şi dulce, gândul meu îşi numără plata
se azvârle ca o cerinţă în sus, strigă după iertare
pentru cele spuse în necrez şi toate cele nespuse în lumină

ochiul meu e arma cu care pot încresta timpul
cu evenimente ce dor
şi cu nemângâiate gesturi, prelinse din mine până la eliberare sfâşiată

nebun în toate, omul meu din Om îşi sălăşluieşte sieşi

rostul în lume
ca un pom ce dă roade după putinţă
din iubire.

Întregul

spre lumină deschide-mi smerit o poartă
pline de flori şi parfum în piept trăirile
să tresară altarele inimii, întors spre tine miezul cerului meu
să păşească alb şi înalt
du-mă de mână sus pe culmile virgine ale nopţilor
în simţurile fragede ale apelor revărsate din stele
în noi
să freamăte pământul nou, gardian verde în cosmos
să zâmbim a zile ce vin fericite şi ne zbat aripile sus
în legi divine, trupul întins cald
să manifeste paşnic, calde inimi
divin pulsând cifrul ce aprinde Lumina
hrănind-o cu miliarde de miliarde de numere divine,
simboluri, extensii şi puteri infinite
să naştem muguri, muguri de constelaţii...
copilării trăite în doi, în lumi inocente
să fim unul altuia Întregul.

adânc de tine

îmi urc pânzele sus, le înalţ ca nişte stâlpi de susţinere
în tine, în visul tău, în zâmbetul tău
şi-mi las apele să-şi lepede sufletul prind rădăcinile tale
adânc
numai tu aprinzi ferestrele aurii în pântec,
aripi care se zbat
când lumina din ochi râde a iubire
venind spre mine cu primăvara
în păr.

îţi scriu

îţi scriu pentru că timpul te-a crescut în mine vlăstar atât de dulce de atins cu inima
cu flori de salcâm, de sorbit la fiecare final de zi amară
spre revenire,
îţi scriu pentru că mi-ai crescut latent în venele zilelor
cu ochii pitiţi ici-colo să spioneze
să-mi netezească nervi zburliţi de atâtea diabolice "crescute ciudăţenii"
ieşite din oamenii stresaţi – afară,
îţi scriu pentru că ştiu că tu mă asculţi în cuibul tău
de departe, prin geamul spart
ca o convalescenţă mediatică
în doi;
îţi scriu pentru că ştiu
dacă nu ai fi fost tu, probabil de mult
mi-aş fi omorât timpul cu bucurii de regretat şi aiurea,
mai mult decât somnul raţiunii şi mai jos decât apele adânci;
îţi scriu
pentru că răutatea ta ciudată uneori a născut simţuri noi în mine,
cuvinte şi punctuaţii, zbateri
ce le-am evitat până acum de frică
şi le-am rumegat pe ascuns, doar aşa sperând că nu se vede,

şi totuşi mă bate gândul
să nu îţi mai scriu
e mai bine aşa... faci tu totul oricum şi fără toate astea
eu sigur oricum bat acelaşi ritm de neales zilnic pe străzi
cadenţa mea se pare ca şi-a uitat inocenţa de altădată cu tine
reciprocitatea ta de la început a lăsat mereu goluri
spaţii de nedorit
s-a înrăit în ramă, s-a cam poticnit în tine
ca o bilă albă în gaura unui peretele aspru
e mai bine aşa...
la fel de bine ca o zi bună însorită
chiar şi fără iubire.

Mi-e albastru de tine

mi-e albastru încins de tine, de îngerii ce vin pe trepte de lumină

chemând horele aducătoare de viitor fecund în eoni de regăsire sfâşietoare
dilatare a sevei ce va da rod, curcubeu de adevăr şi plenitudine
în fibrele noastre
mi-e roz, şi rosu, şi violet de tine de răpirea ta din inimă în inimă
ca scurtcircuitate clipe din nontimp, coborând în mii de artificii prin mine spre tine
mi-e galben, mi-e verde şi mi-e orange de tine
şi mi-e pâlnie inima de tine, aşteptând, sorbind, inovocând lăuntric abscuns
prin vene dorul tău, sclipirea, chemarea
iubirea ta zemoasă şi pufoasă întoarsă ca nişte buze flămânde să muşte din rod
mi-e alb de tine de ceea ce încă nu eşti, legendă trezită în inima mea
ca un prezent magic sortit împlinirii sigure
strigate în lumină, invocată în tandreţe, în doi.

Iubire

sărută-mă cu zorii, adună-mă mănunchi de flori sălbatice zbârlite de rouă
parfum ochilor mijiţi de vise dă-le cu un zâmbet lumină
soarbe-mi-l cu buzele, cu nările, cu porii, soarbe-mă cu totul
şi alintă-mă uşor pe marginile inimii, firii, trupului
nu-mi da drumul,
nu-mi da uşor drumul, când pleci...

cristale reci sunt tăcerile tale în mine, îndepărtarea –
clipele pietre rupte din destin fără tine cad în adâncurile mele, greu şi tulbure,
singurătea flămândă sângerează în mine
nu-mi da drumul decât cu buzele
hrănindu-mă cu binecuvântări şi şoapte
cu inima ta pe inima mea, hrană, iubire
şi niciodată înainte de vreme
de noi.

Îmbrăţişare

norii sunt faţa ei mereu peste orizontul tău, albi, pufoşi, ademenitori
mereu după ei
te ascunzi
ca după tâmplele cuvintelor
meditezi adânc la ea la tine şi laşi cerul să decidă
iar el tace şi aşteaptă, de atâta tăcere te chirceşti ca un arc
încerci tu un prim pas amar şi dureros de aspru prin timp până la ea
până la inima ei cupă de crin aşteptând să înflorească
ţi-e teamă să nu o răneşti
îi simţi parfumul de departe îl adulmeci, dar taci
taci adânc, păgân iscodind noi vise şi noi fantezii, înrădăcinându-te până la ea abscuns cu ramuri,
ramuri înmugurite în pământ de taine ce numai ea le ştie scoate la suprafaţă

te uiţi prin ei la ea
prin cei ce îi intind flori, o strâng de mână, o încurajează şi o alintă în gânduri
ai îmbrăca-o cu tine însăţi şi ai duce-o departe
cavaler al viitorului, stăpânit doar de tine

dar taci adânc în apele tale şi te afunzi freatic şuşotind prin tâmplele zilelor
prin tâmpele cuvintelor, pe tâmplele ei încă dormind
a şoapte ce speri să pătrund în ea odată cu freamătul razele dimineţiilor senine
de primăvară...

envy rozmarin

căpşuni lângă casa bătrânească, păstorul copil de lângă braţul meu
o amintire acoperită de soare, cu o singură aripă
zbătută uşor la orizont
inocenţa era iarba cu un parfum floral veşnic albastru
iar cerul zâmbea altfel parcă
prin toate,
niciun zbucium nu rănea ochiul, nici somnul
pălăria de paie era mereu preocupată să protejeze
sângele încă alb din vene
rozmarinul apelor limpezi
din noi.

somn uşor

repede, repede răsuceşte în roată izvorul serii
să curgă lin poveştile munţilor
pe pereţi,

uite cum aleargă iar unicornii, piuţul meu
adunaţi şi împrăştiaţi de mâna unei zâne albe pitice
cu părul lung cât pădurea argintie,
reflectate de departe în cămin,
în care îţi cad zilnic supărările globuri de cristal
şi se sparg în fluturi,

o să albim plafonul ecran cu gânduri bune şi o să adormim în depănarea pădurii,
cinemateca frunzelor cu trei feţe zâmbăreţe, vor cuvânta
fruntea ei inocent activă pe creştete îşi va derula
caruselul de vise şi forme îngereşti
ne va încânta cu spiriduşi jucăuşi
şi albe flori magice
de împlinit dorinţe,

scumpi meu îngeraş,
am sa te ţin în braţele mele de mamă de lapte celest,
prunc de lumină,
şi am să te susţin în zborul tău copilăresc,
pe cerurile nopţilor albe de dor de înalt şi curat,
ca să alung coşmarurile
şi să aduc miezul divin pe pleoapele liniştite

până în zori.

paparudă rudă

paparudă rudă, vino de ne udă

cu ploi vii
să faci holdele mii,

şi strop de viaţă sacră
în drobul inimii ce seacă,

să faci hore măiastre
pe a cerului albastre,

cercuri blânde şi moi
să de-a rodul în noi

spală-ne de răutate,
beteşug şi de păcate,

pământul sec să-l înmoi
cu spor bun şi făr' noroi,

să laşi apele să cadă
ogoarele să se adapă,

şi să vii făr' de furtună
ca şi ziua ai mai bună,

când copii râd în ploaie
de nasc zâne prin izvoare,

şi-aduc noi bucurii
pe la case făr copii,

paparudă rudă,
adu ploaia de ne udă,
şi zorii curaţi ca îngerii
peste ochii plângerii.

fengh shui în cămin

bob de cristal mandarin în buricul certurilor
uite aşa se tratează confuziile domestice,
cu o cărămidă violet frumos ondulată la picioare
ţine de suport puterii, sprijină sufletul
să nu cadă mai adânc în el decât e,

îmi plac remediile vesele,
aduc parcă a timp eufemistic învins floral,
un fel de pământ cretacic
care-şi întoarce venele în afară
să-i vedem farmecul verde, adâncul enigmatic,
mai curat ca al nostru;

în ziua de azi,
când echilibrul e sarcasmul

lui “da” în “nu” şi invers,
cu siguranţa a ceea ce este dar nu este,
joaca de-a verdele-n plante, şi plantele-n în ochi fără de speranţă

e totuşi ceva

mai ceva decât să pierzi totul, inimă, suflet, familie
şi nici hrană să nu mai ai a pune pe masă

e trup şi minte răscolită
cerşind sub clarul lunii o oază spirituală,
e un alt fel de pacific "space" extrovertit
în adevar fecund, necomplexat
importat de dincolo
de undeva de prin cosmos.

dedicaţie

lenea inimii lui, manşon de iarnă,
cu degetele lungi şi obosite ce-şi pipăie simţurile
tăria, mersului cu fruntea sus,
niciodată nu ştii exact unde se va opri vâltoarea
ştii doar că admiraţia cu care e copleşit are forme totuşi
o letargie intenţionată
şi o mândrie de primă mână
cu mitocănii mărginaşe

ce e obrazul subţire la el?
concept de şlefuit în carnea altora,
de rupt câte o bucată din cei ce dau,
şi de mazilit cu dinţii la prima ocazie,

ura e zgrăbunţa care-l mănâncă undeva
mereu când te aştepţi mai mult să FIE altfel

ce nu-mi place la el
vampirismul cu care suge mereu
de unde e dulce
şi scuipă acolo unde e mereu acru

şi aşa mai departe...

grădina

în faţă inimii mi-a rodit cuibul o grădină,

cu floral, rebel, cu parfum uniform,

stelele clipocesc in ochii ei, vesele, când susură lumina lunii prin ea
izvor în noaptea albă,

cuibul e mereu acelaşi îl ştii,

îndreptat spre soare-răsare, în aleanul cerului

hamac de vise şi tăceri plăcute până în adâncul fibrelor,

cât de imens e, te mirai?
încap două micro-universuri în el şi încă alte trei asemeni,

ramificate şi întinse

asemeni degetelor minţii creatoare
expirând mini galaxii,
aburi, fiinţe diafane,

prin tine tăcut
am deschis din nou cele trei ferestre ale destinului

curajul, speranţa şi iubirea
numele lor prin mine respiră acum atât de alb şi de roşu în acelaşi timp

brazdând subţire zi de zi forma timpului prin mine,
o alta cale
absconsă soartă

[ţie protector fără chip, fără de aripi
nasc nuferi]

pentru a FI cu tine,a supravieţui

mersul meu devine
o reinvestire internă în tandreţe

într-un TOT meritat a AVEA
de acum liber,cu un arbitru BUN
dulceag si fără asperităţi

un rai vesel
învingând un iad apatic
prin vene,
umplându-ne angelic,perpetum
în doi, în trei, în patru
vlăstare crude

de Sus, de Acasă.

droping water

îmi plac enorm mini cascadele prin vene
mii de picuri proaspeţi strecurându-se uşor prin mine
inima trepidând ţesuturile la maxim

alunecare între două lumi
un apus prea aproape de ferestre
soarele dezlipind orizontul din locul lui etern
înşirându-l prin mine perle

dezlipită de mine,uşoară
apa celulelor plutind fără să-mi bagi de seamă
alunecarea mea printre ziduri, zile albe pe lângă tine

spionarea ta prin sporii mei rebeli
prin păr, prin ochii, sub tălpi, pe ceafă
e o absorbţie continuă până la anamneză
a ceea ce ar fi trebuit să fie.

curcubeul

lumea materiei e aspră cu sufletele ei, ca o cămaşă de beton pe o carne fragedă,
atât de aspră încât simţi cum la fiecare respiraţie a formei sufletului

ies picuri de sânge, curcubeu prin porii ei;

lumea e aspră cu ea însăşi până la sadism

în incapacitatea ei de a fi un altceva decât poate să fie

iar cruzimea zilelor naşte oameni roboţi, monştri şi corbi

victime şi "energizanţi"

pe un orizont crepuscular uitat de soare, de iubire

în care fărâmele de lumină se furişeaza tiptil pe pereţii timpului

până sus, undeva pe meterezele evenimentelor

să respire, cât mai mult şi cât mai liber

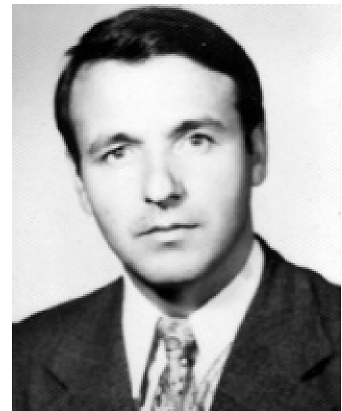
dincolo de umbre şi putori

visând, contemplând

un posibil miracol.

George PENA

George Pena s-a născut la 25 noiembrie 1939 la Drăgăneşti-Vlaşca.

 Studii universitare – Facultatea de tehnologie chimică şi Facultatea de ziaristică.
 Poezie în: Teleormanul literar, Suplimentul Teleomanului, Informaţia Teleormanului, Meandre, Placebo, Singular.
 Publicistică (ştiri, reportaj, interviuri, raid-anchetă) în: Teleormanul, Placebo, Singular.
 Profesor la Şcoala generală Moşteni (1964-1968), la Şcoala generală Botoroaga (1976-1980), la Liceul Drăgăneşti-Vlaşca (1980-2003).
 Director de cămin cultural la Drăgăneşti-Vlaşca (1968- 1976).
Membru al Colegiului director al revistelor literare "Placebo" şi "Singular", între anii: (1995-2003).
 Debut editorial: „Seducţie în porţii egale", poezii, Editura Euro Vida M., 1997, 64p.
 A doua carte de poezie: „Reverenţele pelerinului", Ed. Euro Vida M.,1999, 64p.
 A treia carte de poezie: „Risipitorul de lumini", Ed. Euro Vida M., 2001, 72 p.
 A patra carte de poezie: „Dezintegrări sentimentale", Ed: George Vlaşca, 2004, 120 p.
 A cincea carte de poezie: „Triumful iubirii", Ed. George Vlaşca, 2005, 156 p.
 Inclus în: „Dicţionarul scriitorilor şi publiciştilor teleormăneni", lucrare scrisă de Stan V. Cristea, Alexandria, Ed. "Rocriss", 2005.
 În curs de apariţie, un volum de epigrame şi poezie satirică şi un volum de poezii pentru copii.

Ca între bărbaţi

Eu n-am nevoie
de funcţii, de grade,
de decoraţii
sunt omul liniştei
şi-al tăcerii adevărate.
Pentru alte treburi
nu-s născut,
iar dacă ochii
îmi ard uneori
ca toiul verii,
sunt semne
că trăiesc
reverii, hotărât.
Şi n-am nevoie
de funcţii, de grade,
de decoraţii;
sunt poetul liniştei
şi-al tăcerii adevărate.

Dragoste mare

Dragostea mare tot o port în piept,
arzând, eu sunt căldura ei;
înţelepciunea mi-a grăit s-aştept,
să-i amiros dulceaţa-n anii grei.

Mă-nveşnicesc cu Eminescu în şoapte
şi tot însăilez la vers şi mereu;
mă regăsesc în el, abia şi eu,
în zori de ziuă, surghiunit de noapte.

Legea lui Ohm

poetului Mihai Leonte

Cândva, Georg Simon Ohm
plăsmuia carate pentru Om:
Considera că, bunăoară, fericirea
e liniară cu bunătatea

şi invers întoarsă cu laşitatea.

Şi de-atunci, mereu, omenirea
respectă legea şi iubirea?!

Declaraţie de intenţie

Despicând zenitul
în amiezi de foc
am răsărit ca soarele
din hăuri peste mare,
şi-am ascultat murind
si cântul de cicoare
în omeneasca-mi trudă
fără echivoc.

Mi-am adunat uimit
văzduhuri peste moarte
si mi-am răsfăţat durabil
ispita unui loc,
mi-am smălţuit vieţii
înseninare
şi fără de intentii
m-am pierdut in joc

Prozodie

Nevăzuţi, necunoscuţi
disipăm către uituci;
tânguim între răscruci
neintraţi şi neştiuţi.

Dinspre mine înspre tine
doruri, doruri concubine;
trecem veşnicii, faliţi,
păcăliţi si neiubiţi.

Revelaţie

Întindere de vrajă
nostalgică-n sine,
revii în timp

sub ciclul tău firesc;
zilele şoptesc
un început de bine
în suflet –
un dulce har
dumnezeiesc.

Din exasperări,
umilit de disperările mari,
fără ezitare
durerile le rup;
tot ma răsfăţ
cu însetarea mea din trup
şi fug întotdeuna
de oamenii bizari.

Zbuciumul cetăţii
şi-al dezintegrării în cântec
foşneşte
din dăruirea-chin;
visător elegant
şi boem simpatic,
viaţa mă linşează
puţin câte puţin.

Dor scufundat

Dor de tată şi de mamă,
dor de tinereţea-n goană;
viaţa trece, viaţa vine
ducem rosturi de albine
pentru coaja cea de pâine.
Dor de mamă şi de tată,
dor de dragoste curată;
viersul plânge, viersul râde,
trecem peste hopuri hâde
şi de noi abia se-aude.

Dor de părinţii-amândoi
într-o lume cu nevoi;
frunză răsucită-n vânt
ne tot ducem spre pământ
zdrenţuiţi de-un legământ.
Dor de noi şi dor de stele,
dor de ochii dragei mele,
vieţuim, vâslind din coate
peste zi şi peste noapte,

cât putem şi cât se poate.

Cu spiritul pur

Eu tot am savurat din elixire,
acum fericească şi alţii peste ani;
dintotdeauna am făcut artă pentru artă –
alţii au făcut artă pentru bani.

Eu tot am simţit din plin amăgirea,
aşa cum o simt si alţii acum;
speranţa în mine a irizat dăruirea,
singurătatea s-a sublimat în parfum.

Eu tot am sorbit, trăitor, armonia,
şi-am iscat nedumerire celor din jur;
cu jind, m-a albit însa duşmănia,
dar iată-mă, imens, cu spiritul pur.

Mângâieri de gală

În aur campiile-şi trec strălucirile,
fâlfâiri de granguri adulmecă sudul;
în noi cu dinţii, toate ticăloşirile
îşi mărturisesc prezenţa, absurdul.

Naşte-o lume nebună şi pală,
destin adeverit de ce n-o ierţi?
viaţa ne trişează cu mângâieri de gală,
lumea şi-arată colţii şireţi.

Câte sunt...

Câte sunt şi câte nu-s
toate au ceva de spus;
câte nu-s şi câte sunt
ne ucid fiorii crunt.

Zilnic soare-n dimineţi –
toacă viaţa numai vieţi;
investim iubiri imune,
guralivi şi puşi pe bune.

Câte sunt şi câte nu-s
ştie numai Cel de Sus.

Sunt un om

Sunt un om
în a doua tinereţe,
şi nu-mi pierd vremea
cu nimicuri;

cioplesc versuri
cu acurateţe,
sunt un om
cu risipiri razleţe.

Păstrez în suflet
doruri şi fineţe,
ce-n fiorul trudei
trec prin viituri;

sunt un om
fără bătrâneţe,
contopit cu rime
şi lecturi.

Axiomă

Poezia
nu-i o mură-n gură,
ci odor
cu farmecu-i abil;

te osândeşte
la tainică tortură –
poezia
nu-i o mură-n gură.

În graţios vârtej,
uşor te fură,
şi toropeşte
în ademeniri febril;

poezia
nu-i o mură-n gură
ci odor,
farmecu-i subtil.

Şi văd...

Şi văd că necazurile
mor în cuvinte,
inima mea
în iubiri înfloreşte;

las toate dorinţele
să mă alinte,
şi văd că năzuinţele
o iau tot înainte.

Întotdeuna pasiunea
nu se dezminte!
Ne tot aruncă
în simţiri împărăteşte;

şi văd că febrele
au aceeaşi sorginte,
inima mea –
garoafă – înfloreşte.

Am trăit...

Eu am trăit
cum am putut,
şi niciodată
nu m-am plâns;

spaima furtunilor
nu m-a ştiut,
eu am trăit
cum am putut.

Şi iată, azi,
pot să salut,
ocrotitoarea iubire
ce m-a constrâns;

eu am trăit
cum am putut,
şi uite:
am invins.

Ca o cobră

Am vrut să mă joc şi m-ai certat
simţeam că ard într-un prăpăd de foc;
ochii tăi căprui, deşi m-au ocultat
în lumea mea, îţi păstrez noroc.

Am vrut să mă joc şi m-ai certat,
m-ai tras de coamă, mi-ai dat un pumn
te-am necăjit şi totuşi m-ai iertat,
atâta rai tu porţi în sân!

Am vrut să mă joc şi m-ai certat,
peste timpuri, vraja sorţii ne aprobă,
şi-ntr-un târziu, cu luna-n scăpătat
te-ai încolăcit pe mine ca o cobră.

Aceeaşi remuşcare

Aşa a fost când ne-am văzut,
unul roşea, celălalt persevera;
stelele în noi câte-au căzut
în ani-lumina ne traversau.

Aşa a fost când ne-am sorbit,
unul gând, celălalt idee;
o infinită iubire ne-a pervertit
şi mă fierbi, neomenesc, femee.

Aşa a fost când ne-am orbit,

unul încantare, celălalt vibrare,
îmbrăţişarea anunta ceva cumplit –
valsa în noi aceeaşi remuşcare.

Îţi aud

Îţi aud sângele, ţi-aud fiorul
cum iradiază în căuşul palmelor
şi cum arde urma unde pui piciorul,
îmbrăţişaţi în magia şoaptelor.

Ţi-aud chemarea, înteleg visarea
ademenitoare din privirea-ţi subţire,
peste care s-a zvonit neuitarea
din nefire peste fire.

Ţi-aud dorinţa, ţi-aud risipirea,
ascunse ca greierii prin frunze;
şi-s năucit, cum s-a ivit iubirea
înflorind rostirea de pe buze.

Alerg prin viaţă

Alerg prin viaţă
hăituit de tine,
şi-mi surâde-n urmă
dăruirea;

de focul tău
ce mă susţine,
alerg prin viată
hăituit de tine.

M-apropii fericit
de tainele-ţi divine,
şi simt
cum creşte-n juru-mi
împlinirea,

alerg prin viată
hăituit de tine –
poezie –
şi-mi surâde-n urmă

preţuirea.

Tu astăzi ştii

Tu astăzi ştii că viaţa

statorniceşte o ordine în conjuncturi
după care noi, muritorii,
transcriem rosturi, investituri.

Tu astăzi ştii că noi
ne-am contaminat de aspiraţii divine,
ori că adevaratul nostru Dumnezeu
ne-a hărăzit aceste toxine.

Vis antum

Iz de cetini şi de iarbă
sorb ochii mei acum;
ca un fir nătâng de nalbă
se prelinge un vis antum.

Fluturând şi eu sub gene
sadic şi pervers suspin;
caut alchimii prin vreme,
riscul e un vis deplin.

Permutări

Viaţă, dragoste şi moarte –
vă răsfăţaţi nereţinute!
nemuritoare-s idealurile toate
iar clipele ameţitoare par virtute.

Voi ne însoţiţi in ciclic mers,
în salt cuantic vă îndepărtaţi,
când noianul de vise devine vers
pe rug de rime mă incineraţi.

Decor

Munţii-şi văd de treburile lor în zare,
câmpiile mustesc în seve liniştite;
bucuria surprinsă-n reacţii de splendoare
se dezintegrează până şi-n cuvinte.

La marginea mişcării ameţită-n visări,
încerc purificarea virtuţilor apte;
tulburat de-o lume, bolnavă de sfidări
mă rog speranţei fără de moarte.

Sortite mi-au fost versul, solilocul,
răutatea deghizată-n bunătate,
şi mă înalţ ca pasărea şi focul
spre iubiri de patimi inundate.

Mustesc câmpiile în seve liniştite
şi munţii-şi văd de treburile lor;
lacrima mă stinge şi m-aprinde fierbinte
şi mă-nfirip jalon al acestui decor.

La ziua mea!

Sănătate
şi mulţi ani, bătrâne!
Ce mai zici
şi ce mai faci?!

La suple patimi
şi trairi imune,
sănătate
şi mulţi ani bătrâne!

Menirea ta
ce viziuni impune,
e har măreţ
şi rai de vraci;

sănătate
şi mulţi ani bătrâne!
Ce mai zici
şi ce mai faci?!

25 noiembrie 2003

Lansări

În lirice exerciţii
mă complic,
şi lansez
suave probe;

slăvit să fie
acest melic,
în lirice exerciţii
mă complic.

Sunt măiestrite
cu tipic,
nu-s abstracte,
nici xenofobe;

în lirice exerciţii
mă complic
şi lansez
adevărate probe.

Lumină absolută

lui Mihai Eminescu

Tu, Demiurg si-al erei prezente,
prin vremuri de trudă activă;
ne-ai stimulat idei şi concepte
în lumea noastră relativă.

Te-au studiat idoli din vaste impărăţii,
ne-ai spulberat prejudecăţi amare;
cu geniul Tău am sfidat gravitaţii
şi-am cucerit Universul în mişcare.

Şi dacă azi, un timp şi o durată
ne însoţesc mesaje shimbătoare,
tu ne rămâi lumină absolută
în paradoxuri pios ameţitoare.

Tu, Demiurg şi-al erei viitoare
prin vremuri de luptă activă,
ne-ai anulat prejudecăti amare,
în lumea noastră relativă.

Rămânem bărbaţi

Ne naştem ca să clădim frumosul,
ne naştem din nevoia de noi;
şi sufletu-şi plange Hristosul
acestui picior de plai cu eroi.

Ne naştem şi rămânem bărbaţi
acestei trude şi frumuseţi latine,
flămânzi de iubire, de iubire salvaţi
simţim cum viaţa treieră suspine.

Nunta

Ziua scurtă, noapte lungă,
mângâie gutuii bruma;
geme vinul prin butoaie,
şi băut se vrea acuma.

Într-o curte toţi vecinii
bat pământul melomani;
un ţambal şi o vioară,
dracii-i scoate din ţigani.

Dacă vrei

Dacă vrei să vii, frumuseţe, la mine
să te îmbraci cu linişte şi tăcere,
şi mai cu seamă, tu, inima
s-o laşi să bată-n voie, cu putere.

Am să te-aştept pârjolit cu uimirea
spulberată între distanţe acum;
din nori şi din stele, am să te-adun
precum m-a-ndumnzeit iubirea.

Să aduci surâsuri, vestite de buze,
ochii tăi sa clipească ceva sufletesc;
şi dacă-s sfios, să nu te-amuze
că în săruturi am să te zidesc.

Şi am să uit capriciile asedierii
mereu întârzierile vor fi prelungi;
tu ai să mă stingi cu îmbrăţişarea vrerii,
cu liniile tale, calde şi lungi.

Ştiu

Ştiu că porţi ascunsă sub bluză
materie incandescentă;
plimbi fiorii din obraz pe buză
printre fulgere absentă.

Ştiu că-n ochi porţi flăcări line,
ale unor ne-nţelese şi absurde doruri –
o, mâinile tale alunecă pe lângă mine
stimulând în aer zboruri.

Ştiu că porţi pe undeva ascuns
albul tot vibrând pe oase,
ştiu că porţi în fiecare surâs
desfătări misterioase.

Întâia oară

Caisul înflorit de lângă poartă
cu ramurile pe drumuri,
mi-a pândit copilăria
între dealuri, la marginea liniştei,
şi-n ogradă
l-am adus într-o primăvară
iar când crescu cât mine
atunci înflori
întâia oară.

A trebuit apoi să plec,
a trebuit să rămână...
şi astăzi din corn –
viaţa anunţă vreme bună,
una penru el,

alta pentru mine...
şi creştem amândoi
mai înalţi ca zarea.

Vântul, pământul

Rămân cu soarele, cu vântul
cu apele ce-nfulecă pământul;
o adiere caldă, abia trezită
într-un popas de neodihnă.Punte...
Rămân cu speranţa în amintiri
când pacea-n lucruri pare împăcată
într-o lume şi eră zbuciumată.

Rămân cu soarele, cu vântul...
cu lumina ce se-mbată pământul.

Sinteză

Privire-n foc, urmare soare.
Patimă de jar. Culoare
adâncită-n mal de zare.

Mit, legendă sau baladă,
vânt stârnit fără tăgadă,
limită de vis. Şaradă...

Piept dâmbat de doruri grele,
aripă de şoim sub stele –
sursă de iubiri rebele.

Legănare-n timp de sensuri,
cuplu de trăiri în mersuri,
univers prin universuri.

Sărut mâna

Sărut mâna,
mamă,
mult mi-e dor
de tine;

neliniştea

mă cheamă,
sărut mâna,
mamă.

Tot mai eşti
bolnavă?!
Tot nu-ţi este
bine?!

Sărut mâna,
mamă,
nu ştiu
ce-i cu mine.

Şi peste timp

Ne sărutam
pe sub castanii înfloriţi,
într-un oraş
doar de noi ştiut;

doruri şăgalnice
ne-adunau fericiti,
undeva, pe strada gării,
sub castanii înfloriţi.

Şi peste timp
ne-am risipit hăituiţi,
fiecare s-a format
aşa cum a putut;

ne sărutam
pe sub castanii înfloriţi
cu problemele vieţii –
pline de neprevăzut.

Fără să ştii

Toată noaptea
te-am aşteptat să vii,
ardea cămaşa
pe mine oftând;

îţi sărutam regăsirea,
fără să ştii,

toată noaptea
te-am aşteptat să vii.

Se aprinseseră
şi stelele târzii,
casa era pustie –
dorul rotund;

toata noaptea
te-am aşteptat să vii,
ardea cămaşa
pe mine, ca nicicând.

N-o să mă supăr

N-o să mă supăr
niciodată pe voi,
că staţi în faţă
şi eu înapoi,

ori că prietenii
din biografia mea
poartă pe umeri
epoleţi mai de soi.

N-o să mă supăr
niciodată pe mine
că locul meu
s-a ocupat;

Când liniştea
mă bântuie bine
admir plăsmuirea
mea de bărbat.

Şi n-o să mă supăr
niciodată pe voi,
ca staţi în faţă
şi eu înapoi.

Am mers

criticilor mei

Am mers...
dar nu mai merg
prin noapte,
prin noroi şi ceaţă
alunecând mereu,
iar de latră câinii
şi vor să muşte poate,
cu mâinile goale
mă voi păzi
şi eu.

Să nu uităm

Să nu uităm,
niciodată, de unde venim,
de iarbă, de flori,
de casa părintească;

zările natale
ne îmbie – fără să ştim –
să nu uităm
niciodată, de unde venim.

Reverberează-n noi
dorul sublim,
ciudata nostalgie
de dragoste firească;

să nu uităm,
niciodată, gestul unanim,
de-a ne iubi,
limba românească.

Fără să ştiţi

Trăiesc lângă voi
fără să ştiţi,
respir şi inspir
candoarea vieţii;

sunt cel, la care,
tot mai rar zâmbiţi –
trăiesc lângă voi
fără să ştiţi.

Mereu singur –
într-o lume de emeriţi –
ţâşnesc sfios
ca zorile dimineţii;

trăiesc lângă voi
fără să ştiţi,
respir şi inspir
poezia vieţii.

Mă arde tăcerea

E luna lui Cuptor
şi miroase a rodnicie,
pepeni – grămezi –
stau cu burta la soare;
ca să nu mor
de blazare şi sihăstrie,
mă plec vouă
ce m-aţi uitat
cu venerare.

Mă arde tăcerea
spânzurată în casă,
iubirea se ceartă
cu marea sfidare;
să nu mi se usuce sufletul,
viaţa să-mi fie frumoasă,
vă zâmbesc vouă
ce m-aţi stimat
cu înstrăinare.

Amintirile dragi,
negările hidoase
îmi bântuie fiinţa
pârjolită-n blestem;
ca să-mi fie clipele rai
şi zilele generoase,
vă scriu vouă
acest desuet poem.

Am rămas...

A trecut, s-a dus vârtej

şi toamna asta,
cu grăbite ploi
şi zile-mbujorate;

n-o să mă mai certe –
pentru erezii, nevasta,
a trecut, s-a dus vârtej
şi toamna asta.

Am rămas în inimă
cu dorul ars şi basta,
cu amintiri rebele
şi răspunderile toate;

a trecut, s-a dus vârtej
şi toamna asta,
cu grăbite ploi
şi amăgiri deşarte.

Tot mai rar

O să mă vedeţi tot mai rar,
cum trecerile noastre-s măsurate;
ne omorâm timpul cel avar,
avântu-şi schimbă din karate.

O să mă vedeţi tot mai rar,
precum clipele frumoase;
mi-am sorbit norocul din pahar,
nopţile-s mai friguroase.

O să mă vedeţi tot mai rar,
ca şi luna-n nori ascunsă,
la simţiri prezente, la ceas bizar,
îmi cheltui amăgirea strânsă.

În dulcele stil clasic

Ochii tăi cu jocuri
şi cu iz lunatic,
îmi aţâţă focuri
şi fior simpatic.

Ce flăcări ţi-a menit

sângele în vine?
Picură din tine
surâs necontenit.

Obrajii în contur,
freamătă visare;
fărâmă de pur
arde-n sărutare.

Şi-n patimi păgâne
întreaga ivire,
culege-o iubire
şi-o rugă anume.

Ochii tăi cu jocuri,
freamătă visare;
îmi aţâţă focuri –
grabă-n sărutare.

Condamnat la viaţă

Şi nu mai ştiu de mine,
şi nu mai ştiu de tine,
vremea delirează
în ţipăt de cocori;

grânele-s setoase,
ceru-i fără nori
şi inima-mi tresare,
nu se mai abţine.

Şi nu mai ştiu de tine,
şi nu mai ştiu de mine –
mâhnirile cad toate,
rostogol, la pământ;

încă mai e soare
şi nu adie vânt,
şi sufletul mi-i plin,
bucuriile – divine.

Şi nu mai ştiu de mine,
şi nu mai ştiu de tine,
şi aştept de-o viaţă,
viaţa care vine.

Dor

Dor de viaţă,
dor de stele;
dor în cântec –
poate jele.

Totu-i freamăt
ca o boare,
şi un ţipăt
de cocoare.

Urcă timpul,
prins în oră;
are chipul
auroră.

Dor de viaţă,
dor de stele;
dor în cântec –
poate jele.

Azi

Toţi salcâmii
au dat azi
în floare,
şi vântul
e mâhnit pe frunze;
sufletu-mi arde
în văpăi solare –
iubirea
m-a muşcat de buze.

Toată viaţa

poeziei

Te-am jefuit, te-am tâlhărit,
viaţa toată te-am dorit;
de dor sfâşiat, mă descompun –

nemuririi tale mă supun.

Lasă-mi puţinul răvăşit,
vraja iubirii la infinit;
la rugi păgâne şi sfioase –
lasă-mi rimele focoase.

Mult te iubesc surioară
în nebunia mea bizară;
fibrele-s mele devorate,
sângerez în tot şi-n toate.

Pofte şi patimi laolaltă
răscoliri în mine tresaltă;
şi-nfiori bărbatul generos,
linşat de tine norocos.

Te-am dorit, te-am jefuit,
toată viaţa te-am iubit;
la rugi păgâne, fastuoase,
lasă-mi rimele focoase.

Tania ROMAN

Sunt născută la 02 martie 1972, în Oţelu Roşu, judeţul Caraş Severin.

Copilăria şi adolescenţa am petrecut-o la Sibiu unde am terminat Liceul de filologie-istorie “Octavian Goga”.

Scriu din adolescenţă poezii, influenţată fiind foarte mult de lirica blagiană.

Blaga şi Eliade au fost obsesia adolescenţei mele.

În prezent locuiesc în Timişoara. Mi s-a spus că “mi-s gugulană de-a lor”.

Am realizat, în timp, că fiecare din noi trebuie să avem lăsat în urma noastră ceva durabil şi care să vorbească despre noi. Unii spun că sunt copiii , alţii spun că sunt clădirile.

Eu consider scrierile drept marile construcţii ale vieţii. Începutul primelor pagini scrise l-am numit jurnalul vieţii, apoi am trecut la proză, la poezie, toate fiind de fapt încercări literare.

Încă mai construiesc. Sau, altfel spus, încă mă mai construiesc.

Îmi bate în fereastră cu galbenul de ciută

Ne diluează ploaia cu picuri şi mărgele
Lovind precum o sticlă cu inimă de ploaie
În norii ce ne-adună. Cu biciuri şi curele
Din fulgere miloase de-ar şti să ne înmoaie

Sublima noapte albă răpită de nonsensuri.
O umbră de neşansă si de iluzie mută
E luna ce mă sperie, fugind din universuri
De-mi bate în fereastră cu galbenul de ciută.

E vis, este lumină, sunt calde deopotrivă.
Mă arde în adâncuri, se nasc focuri în stele.
Iubirea ne aruncă pe-o viaţă în derivă,
Dar când ne-aduce acasă, e stol de rândunele.

La fel se arcuieşte luna

Cît mi-aş dori să nu aibă reversul
Moneda inimii ce-o strîng în palmă
Cînd zorii descifrează ne-nţelesul
Respirului oprit în diafragmă!

M-aş întrista să fie derizorii
Acele nopţi ce-ţi croşetează dresuri
Cu ochiuri mari de te străbat fiorii
Pe aşternutul cu atâtea sensuri.

Mi-ar fi plăcut să fie mult mai simplu
De înflorit, la fel cum se arcuieşte luna
Pe trepte, ca un dans, cînd înspre templu
Ea rîde poleindu-şi sfiiciunea.

Fluturi de sticlă

sus în foişorul inimii
cât mai aproape de lună
o linişte cumplită şi gri
îmi cade din mînă
tresar
un drum negricios ca de oase
mi-a mutat cerul şi-mi pare
că dintre unghiuri de case
amurgul mă are
bizar
iubirea de fapt chiar nu doare
cînd îţi dă marele avânt
să te arunci în saltul prin care
îţi reclădeşti din lună pămînt
e un dar

straniu, zîmbesc la fel ca şi lacul
oglindă vă sunt, nu vedeţi
afundul, durerea şi sacrul
nu ţin iubirea-n pereţi,

ci doar fluturi de sticlă.

Drumeţe

În paşi de ticăit rostogoliţi pe ceas
Cu limba de metal prinsă-n cadrane
Îţi decupezi iar îngeraşi – mormane
De secunde unse, cînd te simţi atras

Să moţăi în victoria ce îmbată
De aromată ce-i, ca un vin bun.
Drumeţe ce nu ţi-ai găsit cătun
În lumea cu o uşă încuiată

Nu te-amăgi că adunînd-împarţi
O viaţă ce-ai pierdut-o cu o alta!
Doar numele e scris pe cruci cu dalta
Şi nepăsarea nu-i o zi de marţi

Să dai vina pe ceasul poticnit
De timpul care-i tras în chin pe roată.
`geaba blestemi că te-ai născut şi-n poartă

Credinţa ca o cheie a ruginit.

Am scăpat luna din mână

Abia mă abţin să nu las fluturii dorind
Culoarea pe care nu şi-o pot duce
În roiuri de zăpezi hlamide trăgând
Pe umeri de regi.

Abia de pot ţine pe braţe fîntîna şi vina
Una mi-arată gura crăpată de sete
Alta-mi închide-n cetate lumina
Cu vise întregi.

Nu te-aş mai lăsa să pleci, dar mă amînă
Acelaşi moment de-ntuneric căzînd.
Oare de ce-am scăpat luna din mînă
Şi tu n-o culegi?

Beţie

Sunt dimineţi în care doar lumina plouă
cu-n fel de fluturi indigo sub pleoape,
de-i simţi cum îţi împart o emisferă-n două
aici este ce-ai fost, de-aici nu te mai-ncape

nici haina şi nici gestu`-n răscroiala zilei,
doar amintiri te mai sculptează când nu poţi
să-ţi inventezi o altă Poartă acelei
sublime stări cînd de săruturi suntem hoţi.

Şi vine seara cu atîta îngîmfare de apusul
înţepeneşte lângă geam lungind ciudat
penumbrele care citesc hilare plânsul.
Eu te descui din ce ne povesteam odat`

şi mă îmbăt cu tot ce n-am uitat.

când prinţ când cerşetor

Îmi ninge ca o doină tot cerul cu mioare
Ce se desfac fuioare-n lumina cea de taină
De vin domniţe goale să-mi împletească haină
Din vise fără noimă, desculţe, `ntrebătoare...

Eu râd cu atîta poftă când geana îmi desfată
De parcă niciodată pe lume n-a mai nins
Şi timpul, ca o fată ce amorul n-a deprins,
Îmi desenează-o boltă şi cu zefir mă-mbată.

Cu glezna prinsă-n iarba făpturii de zăpadă
Şi ochi ca de naiadă, mă simt toreador
Luptîndu-mă în stradă, cînd prinţ cînd cerşetor.
Şi cum mai ninge oarba iubire drept dovadă!

Zvâcneşte pulsul către geam

Îţi prăbuşeşti fruntea în palmă
Tăiată-n cioburi de un gînd :
Să nu te vezi apus curgînd
Atît de crud. Atît de calmă

Se însemnează ea cu riduri
Şi drumuri drepte, gîtuind
Termitele, mărşăluind
Mărunt, mărunt. Atîtea şiruri

De fire albe dau crezare
Că-n munţi spre tîmple şi hotar
Rămas e-n strajă-un felinar.
Dar mult prea sus. Atît de tare

Zvîcneşte pulsul către geam
Abia de simt dacă mă doare
Ce ţine palma sau ce moare
Din fluturele ce-l aveam.

Nu-mi vreau marin albastrul

Nu vreau să port albastrul regretelor pe sticlă
corole să-mi fac bolţii şi s-o presez în plic.

Metehne de pomană, tarot şi suveniruri,
zăpezi nechibzuite au adormit pe dric

de-a mai trecut o iarnă cu duelări de ţurţuri
şi raze aiurite cu dansuri din buric.

Îmi rîd prin pieţe moşii:– Regrete tu le zici?
Deja au fost culese, le vindem pe nimic.

Precum e foaia alba nici gândul nu-l pot vinde
doar noaptea ca o fiere m-asmute, mă-ncovrig.

umbrei

Îmi plimb prin parc umbra
asemenea unui cîine de rasă
uneori îmi latră biserica
alteori docilă îmi face pasul
când muşcă din primăvară
se îneacă cu parfumul
de lăcrămioare
îmi aminteşte de yang
şi de proporţia feţei din fereastră
cu un ochi zâmbind către tine
şi unul scorburat înspre sine
e prea mult alb
e prea mult negru-n copaci
de dau în floare
mi-a mai murit un semn de întrebare
şi deodată
umbra mă latră.

De-ar fi pretext de primăvară

Vântul îmi pune-n şuviţe un fel de parfum
cu aromă de crud şi de iarbă, şi bate, şi bate...
vorbindu-mi de ducă, îmi scrie pe drum
cu desene de martie şi vlăstare-nflorate.

Eu... înşir curcubeul pe un ghem cît o carte.
El... îmi întinde un braţ de frunzare

şi-mi adună sub pleoape zăpada bolind
de soarele verde plecat la plimbare
cu foşnet şi şoapte, cu paşi preumblînd....

Eu... înşir curcubeul pe-un ghem din cuvînt.
Ea, draga, în piept bate iar vrînd să se avînte

de parcă şi-a uitat povestea şi dorul
brânduşelor ce-au ieşit să se zvânte.
Să fie-un pretext? Tot mai aproate-i cocorul

de curcubeul ce-mi sărută piciorul.

De-ar fi dorul

Dor de soare, de-ntristare
de cădere, de-nălţare
răsucit în roata sorţii
plămădit pe lutul vieţii
mână de olar frămîntă
inima stă şi ascultă
dorul să-şi facă ulcior
să se uşte în cuptior.
Şi când are s-o cuprindă
mîna doar să şi-o întindă
spre ulciorul plin si ras
să răstoarne adălmaş
dorul cu arşiţele
oful cu căderile.

Mâna de olar frămîntă
dară dorul nici n-ascultă
nu e lut să stea lichit
nu e carte de ghicit
dorul nu se vrea ulcior
să se uşte în cuptior
nu te lasă nu se-abţine
nici nu pleacă nici nu vine
te ţine la olărit
să frămânţi ce n-ai iubit.

De ce-ul obosit

E atât de adâncă noaptea de îmi adoarme luna
şi uită de refluxuri .Ca-n joaca de copii
Se eclipsează gîndul şi starea mea de acuma
e brusc nedefinire... un fel de a nu mai fi.

Mi-e universul pulsul când ochii lui cei vii
ascund subit prin gene bizarerii, destine,
iar lungul coapsei mele sau viaţa, nu voi şti,
e un marş forţat de grija cu zile citadine.

Se aude doar cadenţa şi strigăte de ploaie,
nu ştiu care mi-e ziua. De ce-ul obosit,
de cîte ori trec strada, cînd tristă cînd vioaie,
mă face alandala şi dragul mi-a albit.

E atît de adîncă noaptea
şi luna ei,
bălaie.

Mă țipă cocorii

Pentru ce mai ţii pumnii strînşi ca să reuşesc?
Te-am văzut cum ţineai palmele
celeilalte. Nu mai erau ale mele.
Ţipă cocorii, împart primăveri, iar eu le bolesc.

Mi-am sunat toţi prietenii care au mai suferit.
Nimeni nu-mi răspunde, în casă
se pare că suferinţa nu se mai lasă.
Încuiată-i în cer. Zăpada de nesomn m-a zidit.

Nu te cert, doar lovitura mi-a rupt arcul din piept
în vrute nevrute. Nu mai contează.
Plânsul neplâns cu alb stele pictează
cînd palmele ei ignoră c-am fost. Nimic nu e drept.

Ţipă cocorii, împart primăveri ce nu le aştept.

Plătesc uitarea

Dar nu a zilei fără rost
Ce-a lăcomit flămîndă
Din veşnicie când n-a fost
În stare s-o cuprindă.

Şi nici a vorbei ce-a sărit
Nesăbuit pe-o geană
De suflet şi s-a primenit
Otrava să şi-o cearnă.

Plătesc uitarea mea de vis
Când m-am dorit albastru
Cu tocul tremurat de scris
Şi-nchisă-n trup salmastru.

Poemul luminii migdalate

Aşa precum e toamna, ce sadic s-a impus
Prin siluirea verii cu glasu-i de tutore
Făcîndu-şi umbra-n ceară cu firavul păiuş,
Vor fi cele mai grele acele prime ore

Cînd se răceşte ceaiul şi-n ochi ţi se încurcă
Modelul de pe masă cu-n colţ de rai promis.
Soldaţi stau să perinde spre tîmpla care încă
Mai macină la digul ce uşa l-a prezis.

La fel vor fi toţi anii trecând ridaţi prin noi?
Se va toci şi masa ce coatele ne-a strâns
La ceai ca să-l sorbim? Uita-voi de convoi
Şi de strîmtoarea zilei, de orbul care a plîns?

Cristaluri verzi scăpate-n teluricul imens
Pe orbitele olive vor epata oglinzi
Căci cea mai grea ţi-e viaţa pînă vei da un sens
Luminii migdalate din ochii mari şi blânzi.

Coala de hîrtie

Mi l-am întins curat
pe masă;
l-am împăturit atent
în două
cînd m-am întrebat
cine sunt;
apoi l-am împăturit
în patru
cînd m-am frămîntat
spre ce nicăieri
mă îndrept
şi direct în şaisprezece
cînd mi-am căutat
sensul.

Colţurile sufletului
atît de atent îndoit
mă săgetau.

Dar voiam să mă trezesc
chiar şi rănită
şi să-mi găsesc
coala scrisă.

Şi am găsit-o.
Cu urme de la îndoire
Dar mai ales
albă.

Rit de rugăciune

Bob cu bob ruga se-nşiră
Într-o curgere blajină
Mici seminţe de credinţă
Gândului să-i dea lumină.

Pîlpîiri de bucurie
Împrejur contururi sting.
Imbrăcate-n alb şi negru

Duhuri, clandestin, m-ating.

Bob cu bob ceara topită
Se adună ghemotoc
Crîncenată lumînare
Mistuită-n propriul foc!

Iarăşi pun boabă pe boabă
În credinţă să m-adun.
Lumină de lumînare
Tămîiată cu parfum.

Bob cu bob înşir pe rugă
Sufletul să curgă vrere,
Prin noroaie de tentaţii
Şi prin fumuri de plăcere.

Mai adaug o sămânţă...

Bob de ceară mai aprind.

Aşa... de prea mult verde

Iubita mea ţi-e ochiul
Aşa... de prea mult verde
O inimă din codrul
Rotund de ciripit
Că ţi-ai ales drept modru
Un pas nesăbuit.
Nu-l face, nu pot cere.
Iubita mea, mi-e oful
Cît inima de codru
Cu dorul ciripit
Şi multul din verde
În ropot e pornit.
Ar sîmburi din floare
Doar braţe ce-au grăit
Pe-o muchie de apus
De ţi-au închis rotundul.

Si-aş mai avea de spus.

E verdele petală şi e vina

Frunza, de fapt, iubeşte adierea
cu legănarea ce şi-o potriveşte
pe-o rază şi pe ochi ca mierea,
ascunşi sub pleoapă. Ia priveşte

spre veşmântul ce i-l dă lumina
cînd te petrece şi îţi dă fiori.
E verdele petală şi e vina
copacilor ce-o lasă trecători.

Adusu-ţi-am în curcubeul clipei
un dans molatec. Tu m-ai învăţat
să-l şerpuiesc cu mângâierea Evei
pe scoarţa zilei albe şi pe pat.

Acum te temi de adieri? Te tulburi
că ţi-aş putea fi frunza care
o prind de-albume alte guri
şi-o răsucesc ca pe-o-ntîmplare?

A fost odată o ploaie

Cît ploaia ce-şi îndeasă, lichidă, amăgirea
Pe sticla ce-o respinge crezînd c-aşa-i iubirea:
O beznă ce se-ncântă din colţuri înspre sine,
*C*ompactă, uniformă, cu salutări de bine.

*C*u degete de apă îmi picura dulceagă-n
Privirea cea pierdută, furată ca de-un leagăn
S-o fîţîie, nu vîntul, ci pasul care vine
mişcînd uşor, aparte, acele şolduri pline.

Şi cînd retina-n joacă, prin ploaie iar se pierde
Subit mă simt de gheaţă, surprins cu mîngîieri de
Aplombul dur al ploii, în plină desfătare.
Şi îmi urăsc fereastra. Aşa flămîndă-mi pare

Cînd îmi înghite ploaia şi gîndul meu de stare.
Căci degetele ploii scutite de răbdare
Îmi numărau vertebre... cu sărutări...o mie,
Curgînd nemuritoare. La fel cum te îmbie...

Privirea să te ducă. Acum stă dreaptă-n leagăn
Prea împletită-n vorbe şi cu elanul zdravăn
Să fîţîie, nu vîntul, ci-n salutări de scenă
O beznă aplecată spre mine şi maternă

Ca sticla ce-o absoarbe crezînd c-aşa-i iubirea:
O ploaie ce-şi îndeasă, lichidă, amăgirea.

Toaca

aşa că dragă prietene
nu mai măsura iubirea
cu paşii aceia mari care fugăresc
ziua cu noaptea în ţesătura vieţii
va veni o zi cînd îţi va fi dor
şi de momentul când îţi respiram în braţe
fără să fac nimic
încălzind doar ceafa
cu sărutul
nu se moare din iubire
dar fiecare amintire
cu cât creşte mai mare
aşa ca umbra deşertului
fără de apă
loveşte ca o toacă în lemn
nu mi-am lăsat visele
legate de mesageri
şi acum văd porumbei zburând speriaţi
şi flămînzi
lasă iubirea fără măsură
în zgomotul ploii ce te face să râzi
şi să fugi ca un copil.
Mă arde picătura ploii
cum mă bate pe umăr
blînd, nesperat de blînd.

Zilieri

sunt puţine la număr zilele
când sufletul
asemenea unui căluţ

îşi lasă spinarea
ţesălată de lumină
şi nechează după herghelie
ori rumegă mărunt
sfîrcuri de iarbă şi soarbe
atîta apă de nu-i mai încap
în piele buzele visate
iar pe gropiţele cît nişte
dopuri de lună
copitele-i bat fără ritm
ca un rîset de copil
în rest, zilele stau grămadă
pieptănate, dărîmate,
cu mersul la pas, fornăind în hamuri
cu dorul afînat
urînd herghelia

ar mai fi acele zile
pe care sufletul
nici nu le ştie
număra
căci degetele
asemenea unui vrej
împletit se agaţă de lună

şi nu-l poţi opri

şi ar mai fi acea zi...

Salutul la oglindă

sunt bătrînul în iubiri crescut
ce am dosit urmele
în labirint
le joc la table
şi mă mint
că zarul meu
nu ştie duble
în iubiri sunt bătrînul crescut
ce ştie-nchina cu pocalul
oricărui cuvînt
norocul şi regretul
joacă table
şi se mint
că nu îmi ştiu talentul

crescut sunt în iubiri şi bătrîn
mai ascult firul ierbii
şi cînt
mai sunt încă umbre
mai sunt
dar nu aici poezind...

Sclipiri

Eşti.
Eşti mai
Eşti luna de mai
Eşti luna de mai aproape
De cireşele coapte.

Mai.
Mai ştiu.
Mai ştiu încă.
Mai ştiu încă gustul de şoapte
Muşcate din tine.

Dor.
Dor îmi este.
Dor îmi este de sine.
Dor îmi este de sinele găsit
Sîmbure-n tine.

Se crapă de ziuă.
Ştiu doar de ce sîmburii.
Ştiu doar de ce.
Ştiu doar.
Ştiu.

Seninu-ţi

Par eu seninul ce te plouă?
Eşti chiar copil. Eu mă alint

Fugind pe clapele de rouă!

Şi pare el a fi ce doare
Cînd albul soare nu-i argint
Şi braţele dansează goale?

M-aşez iar în nisip. Descînt.

Pămîntu-ndrăgostit de mare
Ascultă scoici. Eu mă împlînt

Între senin şi-ncuietoare.

Ruga-mi

Am lăsat pe cămaşa de noapte din scrin
să curgă cu perle lacrima serii
îndelung sărutată
ca niciodată

şi tu-mi spui că din cer, ca din senin,
se răstoarnă cu păsări întoarse,
din ţări neştiute,
flaute mute,

iar floarea lor ca un zâmbet deplin
va face din cioburi oglinzi efemere
cu fiecare-nceput
de om ce-a trecut.

E primăvară! Măcar mai lasă-mi puţin
inima ce ştie firav să se crească
să fiarbă în clocot,
să uite de clopot

şi să-şi lase pumnalu-ntr-o roză cu spin.

Rostiri

cuvintele nu îmi spun uneori nimic
bizare precum clipocirile de ape
îmi trec streaşina, lobul urechii
la fel ca ziua ce-n cuib nu încape
şi se aruncă solidară perechii

pe care-ntr-o altă zi mă aplec s-o culeg
şi vorbelor le caut atunci înţelesul

bizară precum clipocirea de ape
îmi e strădania la fel ca şi mersul
de ceas pe-un secundar cu hârtoape

cuvintele vin câteodată de-a valma
la ceaşca de ceai sau de lună-nsorită
durerea-i aromă şi universul
lichid mi se scurge, mă simt hăituită
căci omul ce moare îţi macină sensul

acelor cuvinte de lume-mplinită.

Ploi

Cînd plouă prea mult, plouă cu pietre
şi cerul devine solid
te-ai întoarce-n plămînul lichid

cu ambele feţe
îmbujorate de mirul din floare prea plin
de râs şi fervoare

căci din ce ai risipit zefiru-ţi rămâne
răsfirînd melancolic doar crengi
rămurind în regrete în timp ce tu

inspiri pînă în adîncul fîntînii
uscat de sub pietre
şi-apoi expiri pînă în tăişul lunii

coborât pe-un perete
migălos ca o umbră, docil să te-aştepte
să-nchei să respiri

cînd plouă prea mult, plouă cu pietre.

Prin clopot

am ieşit la plimbare
prin clopot
la fiecare sunet îmi pare
că fîlîâie cerul
printre săbii

aşa îmi stau copacii
şi-mi tresar
corăbii de gînduri
între pauzele dintre ding şi dong
îmi sărută mâna
cu linişte-n toate
dar e atât de rar

metalul rece mă înspăimîntă
aşa curbat a floare şi rece
e ca o săgeată ucisă de inimă
fierbinte îmi aduce aminte
de lavă, de adolescenţă,
de tălpi ce calcă-n cărbune
şi suflet de roză uscată

la fiecare sunet îmi pare
că se aprind lumînări
pentru gîndul plecat

cel ce-a murit a rămas
de am ieşit la plimbare
făcîndu-mi dingdong-uri din paşi.

Prizonieră-s zilelor fără de care

Cînd norilor ce înghit absint
le-atârn cu braţele
stinghere
un ochi ce zbate un fulger frânt,
furtună-i dorul.
Nu îmi cere
să fiu o lebădă ce-şi varsă
sfioasă albul nud, căinţă,
pentru ce n-a făcut.
Şi-ntoarsă,
dintr-un zbor de neputinţă
să-ţi ţes o pînză de păianjen.
Legat îmi eşti,
legat de stele-
ca un cosaş ce taie amieze-n
ochiul de lună.

Prinsă între vele,
prizonieră zilelor fără de care
viaţa nu şi-ar mai găsi un rost,
privirea să-mi plec
a rugare?
N-am să mă întorc
la ce am fost:
bolnavă
de o imposibilă
iubire.
Mereu o tîrîtoare,
visînd în mine o sibilă,
te va-nghiţi deşertul
ce te doare.
Şi n-o să-mi fie milă!

Nesomnul

Se duc a pribegie crezuri
sumare, îmbrăcate
de-un dor atât de greu
de n-ar mai fi
-de răsfoim petale la-ntîmplare
iubesc sau nu, iubeşti doar tu-
căci camera-i prea goală
şi plin de igrasii

mi-am adormit nesomnul
doar cu promisiuni
şi-un joc de-a tu mereu
ca doi copii
-de-a mama şi de-a tata, ce mirare
iubind mereu un eu cu eu-
de-am stins lumina-n farul
ce-ardea nechibzuiri

pe fiecare gînd ce mi-l ucide
somnul mi-am tot promis
să-l fac jurnal de carte
ars de poezii
– căci răsfoindu-mă în fiecare
iubesc la fel, îl vreau pe el –
dar camera-i tot goală
şi scriu în igrasii.

Nu mă mai satur

Nu mă mai satur
să privesc
cum floarea se dezbracă ruşinată de vînt
milé milé dabadil-milé
în petalele roz ca nişte oglinzi
se joacă, mă prinzi
nu mă prinzi
scările dau să mă-nghită când le urc paşii
inima strînge frivol într-o mînecă aşii
nu mă mai satur
să-mi simt în delir
fanteziile aprinse cu parfumul de crin
milé milé dabadil-milé
de m-am lăsat jefuită
de trilul din cuiburi
ce mi-a sărit în fereastra cu unghiuri
i-am dat lui cuvintele bâlbâite-n tristeţi
şi ceasul ce s-a plâns fixist la pereţi

nu mă mai satur
să mă linguşesc
ca un pisoi moleşit de căldură la sîn
milé milé dabadil-milé.

Nu te ştiu scrie

tîmplar sau doar cosaş
e dumnezeu când face
începutul
şi ne ceartă

şi-ntâmplatul
e mai desculţ ca niciodată?

precum un cor de lebede pe apă
se ţese ruga lent, lent
şi de-o schioapă
lacrimă eşti sau doar o şoaptă
când nu sar gardul
şi poteca nu te calcă?
mai ştiu să scriu
dar nu e suficient

când litera-i podoabă
şi nu vers.

Simina Silvia ŞCLADAN

"Stai departe de oamenii care îţi micşorează ambiţia. Oamenii mici întotdeauna fac asta. Cei cu adevărat mari te fac să simţi că şi tu poţi deveni mare." Mark Twain

Sunt un demn reprezentant al zodiei "berbec", sunt energică, optimistă şi muncesc mult, dar spun eu, cu folos. Renunţ uşor la odinhă pentru a citi, a lucra un goblen, a desena sau a escalada un munte. Sunt o romantică şi o visătoare cu capul în nori, dar picioarele îmi sunt bine sprijinite pe pământ.

Iubesc natura şi oamenii în complexitatea lor – cu bune şi rele. Sunt sociabilă şi am foarte mulţi prieteni. Îmi place să exprim în scris tot ceea ce simt şi tot ceea ce trăiesc şi aş fi bucuroasă daca mi-ar reuşi, fiindcă trăirile îmi sunt deosebit de intense. Sunt un constructor de site-uri şi îmi place să navighez "cu gândul" prin tot universul pe care-l simt şi care mi se dăruieşte!

M-am născut în Bucovina, într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, după cum mama mea scumpă îşi aduce cu drag aminte. Atunci am primit un nume, Silvia Vouciuc, cu care am crescut, am păşit în clasa întâi şi cu care mi-am continuat studiile universitare.

Am crescut în ţinuturile copilăriei lui Eminescu, colindând câmpiile si codrii descrişi de poet în versurile sale. Da..., e minunat să copilăreşti în Bucovina, să ai dascăli care să te educe şi să te îndrume în armonie cu natura şi cu tot ce înseamnă viaţa.

Mulţumesc pe această cale părinţilor, fraţilor, bunicii şi dascălilor mei care m-au încurajat să-mi ating visele şi să-mi clădesc viitorul, le mulţumesc tuturor celor care m-au inspirat, ajutat şi încurajat să scriu aceste versuri!

Am urmat Liceul "Eudoxiu Hurmuzachi" din Rădăuţi, unde l-am cunoscut pe soţul meu Sorin-Constantin Şcladan.. Ne-am reîntâlnit în Iaşi, unde am terminat aceeaşi facultate.

Suntem un întreg..., între noi exista "acel ceva", cum ne spunea un profesor drag nouă din facultate, "acel ceva" care ne face să ne gândim mereu unul la altul... şi numai împreună să ne simţim puternici si fericiţi.

Şi sentimentele fac parte din realitate..., depinde de fiecare pe care vrea să le aleagă.
"Viaţa este aşa cum ţi-o faci!" – iată un proverb care capătă o nouă conotaţie în aceste momente...
Câteva evenimente marcante din viata mea m-au făcut să-mi aleg acest pseudonim: Simina...
Pentru mine, versul este o expresie a sufletului, deoarece prin vers îmi exprim iubirea faţă de viaţă. Poeziile mele au fost publicate pe mai multe site-uri literare sau forumuri de poezie şi literatură, multe dintre ele fiind deja încorporate în felicitări animate si video-poezii.
Sper să citiţi cu plăcere aceste câteva petale din sufletul meu, grupate sub titlul ***Scrieri inocente.***

Cu deosebită consideraţie,

Te voi iubi mereu

(poezie dedicată soţului meu...
Soare printre stele)

Te voi iubi mereu şi-am să revin,
Prin stele înspre dimineţi senine,
Îmi vei simţi parfumul când mă-nclin,
Să-ţi dau sărutul buzelor divine.

O să încerc să te-nsoţesc mereu,
Prin iarbă sau prin razele de soare,
Să-ţi fiu alături de îţi va fi greu,
Ca să-ţi şoptesc cuvinte de-alinare.

Să-mi laşi gând bun pe unde treci,
Mereu să-mi fii ferice printre stele,
Cu-a ta iubire dă-mi veşnice poteci,
Tu, suflet pereche al viselor mele.

Mă voi întoarce infinit la tine,
Şi-n astă viaţă şi în alte vieţi,
Căci vorba-ţi caldă ştie să aline,
Iar gândul meu doar tu poţi să-l răsfeţi.

Copilul de cristal

(poezie dedicată baiatului meu Andrei, la ceas aniversar)

LA MULŢI ANI!
...inimă caldă şi senină,
Ce anii ţi i-ai adunat în gânduri,
Îţi dau în dar petale din lumină,
Să-ţi lumineze viaţa, printre rânduri.

Ţi-aş da în dar şi mări, şi cer, şi soare,
De-aş şti că astea ţi-ar aduce pace,
Iar vocea ta va fi, în timp, biruitoare,
Ca perla ce-i închisă-n carapace.

Din gândul tău să-nveţe înţelepţii,
Să-şi facă drum spre alte înţelesuri,
Şi-atunci vor şti că din cărarea vieţii,
Poţi să-ţi alegi şi cant, şi dor, şi sensuri.

Paşi prin viaţă

(poezie dedicata fetiţei mele Diana)

Tu căprioară dulce
Şi fără de păcate,
Priveşte doar pădurea
Şi stai în libertate.

Vei fii cu mintea clară
Şi gândul neîntinat,
Cu sufletul mai gingaş
Şi mult mai împăcat.

Ai grijă deci acuma
Când calea ţi-o croieşti,
Să-nveţi din tot ce creşte,
Cum să trăieşti în veci.

Priveşte floarea, codrul

Ia seama la poteci,
Respiră aer proaspăt
Fă semn pe unde treci.

Şi lasă-n urmă gândul
Privirile fugare
Priveşte astă lume
Că-i doar o altă cale…

Aleargă, fii vioaie,
Înalţă al tău vis,
Să urci pe scara lumii
La fel ca-n paradis.

Nu-ţi întina menirea,
Nu-ţi frânge inima,
Fii veselă şi-nvaţă
Să laşi povara grea.

Păstrează-ţi demnitatea,
Ajută dacă poţi,
Mergi doar înainte
Şi lasă-i pe netoţi…

Iar cu ale tale gânduri,
Să zbori curat mereu,
Ca să te-ntorci la ceruri,
Lumină-n Dumnezeu.

Ochi de copil

(poezie dedicata baieţelului meu Daniel-Teofil)

Priveşte un chip de copil
Şi zâmbetu-n faţă-ţi revine,
Când ochii de suflet umil,
Fac viaţa să tremure-n tine.

Îi vezi puritatea din gând,
Din ochi de copil izvorâtă,
Şi-i vezi fericirea zâmbind
Pe faţa-i roz neprihănită.

Şi sfaturi i-ai da orişicând
Trezind înţeleptul din sine,
Să treacă prin viaţa urcând,
Putere să facă mai bine.

Miracolul vieţii

(poezie pentru mama mea)

Ce minune se naşte în noi,
Două suflete într-un singur corp,
Cum se-mparte viaţa la doi,
Cum se naşte un corp în alt corp?

Cum se naşte viaţa din noi,
Cum se naşte un chip din mister,
Cum din unu tu poţi face doi,
Un alt chip, un alt caracter?

Cine ştie de unde-am venit,
Din scânteia de înger divin
Cum un suflet în el m-a primit,
Pui de om eu mereu redevin.

Din celulă eu cresc auzind,
Scumpa mea dulce mare albastră,
Aud calm cordul tău ticăind,
Mâna ta mângâind o fereastră.

E fereastra spre sufletul meu,
Pentru mama mereu e deschisă,
Tot la ea reveni-voi mereu
Dulce mamă cu flori albe ninsă.

Şi din ceruri ca înger eu vin,
Cu un zâmbet cât tot Universul,
Să-ţi văd, mamă, al tău chip senin,
Luminându-ţi blând viaţa şi sensul...

Rădăcinile mele

(versuri pentru tata)

Am rădăcini înfipte bine-n pământ,
Străbunii mei sunt eroi în războaie,
Şi-au apărat casa şi pământul sfânt,
Când duşmanii atacau în puhoaie.

Bunica mai târziu ne-a povestit,
Cât de greu au trecut prin războaie,
Cum s-antors din război bunicul rănit,
Nelăsând ca viaţa capul să-ncovoaie.

Tatăl meu le-a călcat ferm pe urme,
Doar un copil orfan călit de viaţă,
A ştiut cu-nţelepciune să adune,
Şi să ne dea în dar a sa povaţă.

Şase mlădiţe-a semănat în glie,
Alegând pământ fertil şi mănos,
Le-a-ngrijit să crească, rod să fie,
Pentru-al său neam, curat şi sănătos.

Prin el să-şi lase nemurirea-n lume,
Când va pleca spre cerul preaînalt,
Îi scriu acum doar mulţumiri postume,
Să ne vecheze paşii, de pe tărâmul celălalt.

Sclipirea vieţii

Sunt gând din eter,
Sunt zbor nesfarşit,
Sunt purul mister
Din care-am venit.

(sufletului meu)

Sunt ca şi visul ce dispare în zori,
Aşa cum pleacă-n în vânt mireasma unei flori!
Sunt însăşi oglinda când nu vezi nimic,
Doar chipul cu care te-asemeni un pic.

Sunt dorul pe care nu poţi să-l uiţi,
Când viaţa vrei să ţi-o asculţi.
Sunt clipa magică plutind infinit,
Spre poarta vieţii de unde-am venit.

Sunt marea de-argint în care te-afunzi,
Să vezi cum te-alintă încet când asuzi.
Sunt clipa în zbor spre măreţ infinit,
Ce lasă în urmă eternul dorit.

Sunt un mister, un suflet infinit

Ce ştie eternul de când a venit.
Şi par un gând de nepătruns
Deşi nu am nimic de-ascuns.

Casa sufletului

Al casei suflet veşnic,
Să-l faci prin temelie,
S-aduni piatra cucernic,
Şi să îţi faci chilie.

Pe piatră să aduni fericire,
Necazul pe frunze în vânt,
Să-ţi faci din cuget mănăstire,
Zidită tainic prin cuvânt.

Nu-ţi trebuie zeci de palate,
De vrei în tihnă să înveţi,
Cum liber, fără de păcate,
În tine poţi să te clădeşti.

Sfatul inimii

Copile la-nceput de cale,
Când sufletul pereche tu alegi,
Ascult-a inimii semnale,
Ca glasul ei să-l înţelegi.

Mereu vei putea învăţa,
De la oamenii mari şi cuminţi,
Cum mintea ţi-o poţi educa
Şi pe omul hain să-l eviţi.

Intuiţia te poate ajuta,
Gândul cel rău să-l ghiceşti
Şi-aşa vei putea învăţa,
Necazul mereu să-l ocoleşti.

De ceru-ţi trimite un semn
Ca chipul curat să-l iubeşti.
Lumina să-ţi fie îndemn,
Deschise puteri să primeşti.

Să poţi tu senin cugeta,
Cu inima-n tihnă să alegi,

Cu cine te-ai încumeta,
Să semeni şi apoi să culegi.

Ascunde-mă

Ascunde-mă, mamă, în braţele tale,
Când viaţa mă-ncearcă din greu,
Să pot să-mi refac energiile vitale,
La voi, dragi părinţi, mă-ntorc mereu.

Ascunde-mă, iubire, în mrejele tale,
Când inima-mi bate ca rugul aprins,
Să pot să trăiesc frumos prin spirale,
Cu focul din inimă licărind nestins.

Când vântul rece-mi taie răsuflarea,
Ascunde-mă, Doamne, în braţe divine,
Atunci când voi simţi din nou chemarea,
Să pot să mă întorc lumină pură-n Tine.

Clipa de pace

Motto:
"Prieteni, călătoriţi cu bagaje puţine.
Renunţaţi la suferinţă şi la obiceiurile inconştiente care vă trag în jos.
Acceptaţi dreptul obţinut prin naştere de a fi veseli şi liberi." – Anonimul înţelept.

Sunt clipe când viaţa îmi cere,
Să-ţi scriu printre gene şi rânduri,
Să treci peste griji efemere
În pace să laşi negre gânduri.

Ia-ţi paşii şi pleacă departe,
De unde te cheamă păcatul,
Nu crede în clipe deşarte,
Iubirii să-i ţii legământul.

În lume să faci numai bine,
Priveşte şi caută-ţi rostul
Şi cheful de viaţă-ţi revine
Când calmu-şi găseşte adăpostul.

Şi asta să-ţi fie menirea,
Sclipeşte, fii dornic de viaţă,

Destinul îţi cerne iubirea
Şi gândul cel rău ţi-l îngheaţă.

Remember

Doamne, învaţă-mă să fiu:
- Flexibil ca Apa,
- Rodnic ca Pamântul,
- Fierbinte ca Focul,
- Rapid ca Lumina,
- Calm ca Granitul,
- Blând ca Zefirul şi
- Puternic ca Speranţa.
Amin!

Ajută-mă, Doamne!

Dă-mi, Doamne, puterea şi crezul,
Că toate în viaţă-s deşarte,
Dă-mi, Doamne, încrederea-n tine,
Curat să rămân de păcate.

Dă-mi, Doamne, lumina din stele,
Să pot lumina, ca şi ele,
Dă-mi, Doamne, a pietrei putere,
Să pot răsturna clipe grele.

Dă-mi, Doamne, etern cursul apei,
Ce roade încet şi granitul,
Şi lasă-mi etern sacrul clipei,
Să pot suporta asfinţitul.

Şi lasă-mi răgaz de uimire,
Când omul e plin de mistere,
Cuvântul să-mi fie-mplinire,
Şi ochii – ocean de iubire.

Şi iartă-mă, Doamne, de toate,
Păcate mereu efemere,
Să pot ca să merg mai departe,
Scăpat de ruşini şi mistere.

Mistere albe

Motto:
Aura omului... Alb-Auriu este IUBIRE PURĂ.
Iubirea care leagă SFÂNTA TREIME.
IUBIREA care AR TREBUI să lege între ele toate FIINŢELE,
atât cu trup cât şi fără.

Să ne-mbrăcăm în alb,
Din cap până-n picioare,
În gânduri şi speranţe,
În clipa trecătoare.

De poţi lăsa în urmă,
Durerea apăsătoare,
Ai fi deplin ferice
De viaţa amăgitoare.

Şi alb sa-ţi fie cântul,
Plăcut ca un mister,
Curat să treci ca vântul,
Prin timpul efemer.

Iar energia vieţii,
De alb sa-ţi fie plină
Spre împlinirea minţii,
Trăind viaţa senină.

Când scriu înțelepții

(poezie dedicată poetului Mihai Leonte)

Bătrânu-nţelept se gândeşte,
La viaţa ce-n urmă aşteaptă,
Uitat stă în geam şi priveşte,
La viaţa ce pare nedreaptă.

Bătrâne, ia tocul şi scrie,
Transmite încet calde gânduri,
Şi lasă copilul să-nveţe,
Gându-nţelept printre rânduri!

Şi nu te opri iar din gânduri,
Când viaţa îşi cântă arcuşul,
Adună smaralde în rânduri
Şi lasă omenirii prinosul!

Doar tu ştii a lumii durere

Şi ştii leacul sfânt căutat.
Ia tocul şi scrie-n tăcere,
Al clipei, ascuns, leac uitat!

Oglinzi

Lumea din jurul meu mă oglindeşte,
Prin reflectarea ei mă văd pe mine,
Dacă-i zâmbesc şi lumea îmi zâmbeşte,
Iar de mă uit urât, tot ură îmi revine.

Suntem oglinzi ce ne privim firesc,
Eu sunt doar om şi-ncerc să te iubesc,
Şi dragostea ce-acuma ţi-o transmit,
Se-ntoarce-n gând la mine înzecit.

Tu, omule, ce-acum te uiţi la mine,
Poţi să-mi zâmbeşti subtil dacă ţi-e bine,
De gândul meu cumva te-o fi jignit,
Poţi să îmi spui că nu te simţi iubit.

De mă priveşti mereu cu supărare,
Să ştii că simt pustiu şi că mă doare,
Şi gândul aspru ce ţi l-am simţit,
Se-ntoarce-n gând la tine înzecit.

Suntem iubire plină de lumină,
Ne reflectăm în clipa ce-o să vină,
Şi cum lumina prin dar se-nmulţeşte,
Aşa şi iubirea doar iubind sporeşte.

Suflet alb pe suflet alb

Un suflet alb pe suflet alb,
Eu am zburat mereu cu tine,
Lângă obrazu-ţi blând şi părul dalb,
Călătorisem un mileniu şi mai bine.

Iubire din iubire-am oferit,
Prin ochii tăi sclipirea am zărit,
Pentru sămânţa ce-a rodit în mine,
Fugisem un mileniu şi mai bine.

Un braţ întins pe braţ întins,
Prin pulbere de stele, dor nestins,

Privirea prin privirea ta s-adape,
O lacrimă cascadă peste ape.

Va trece timpul

Va trece timpul peste depărtări,
Va spulbera distanţele-n cărări,
Iubirea blândă-şi va găsi sclipirea,
Prin timp etern, croindu-şi dăinuirea.

Voi reveni mereu, când te doresc,
Tu să m-aştepţi cu calm în vise,
Ca eu să pot sfios să îţi zâmbesc,
Şi să te-alin prin porţile deschise.

Ne-om regăsi în primul ghiocel,
În primăvara nouă şi-n mister,
Ne vom atinge prin parfum de floare,
Si vom simţi din nou surâs din Soare.

Şi vara voi veni la tine prin oceane
Prin briza mării-mi voi găsi cărare
Să te alint pe creştet şi-n timpane
Pân' o sa-mi ceri iar pace şi-ndurare...

Iar toamna să mă cauţi iar prin frunze
Ce-n palma ta iar se vor rătăci confuze
Sunt doar sclipiri spre sufletul iubit,
Prin cer şi ploaie la tine-au revenit.

Iar primul fulg ce-ţi va atinge fata,
Sunt iarăşi eu cu „Bună dimineaţa!"
Primeşte-mă în palma ta un pic
Când mă topesc şi nu mai simt nimic.

Va trece timpul peste depărtări...
Ne vom risipi în cele patru zări...

Înţeleptul din tine

(poetului George Pena)

Om bun cu cuget înţelept,
O inimă frumoasă ai în piept,

Ce bate precum un demiurg,
Din tinereţe până în amurg.

Mereu în viaţa-i căutat,
Al clipei sens să fie neuitat,
Durerea aproapelui s-alinţi,
Cu vorbe dulci-fierbinţi.
Degeaba-n lume tot munceşti,
De nu ai timp la Soare să priveşti,
Nu poti s-atingi, cu drag, o floare,
Şi minţii nu-i dai răgaz de visare.

Poete, ia pana şi dă-ne poveţe
Trimite-ne semeţe gânduri;
Să poată, mereu, copilul să-nveţe,
Gându-nţelept de printre rânduri.

Puritate

Ne naştem puri şi plini de viaţă,
Şi creştem mari ca dalbe flori.
Noi veşnic am trăi ferice,
De n-ar veni acei fiori...

De n-am iubi sau n-am dori
Şi am trăi doar din emoţii,
Nici puritatea n-ar muri,
De-ajung la inima ta hoţii.

Ştiu că nici floarea rod nu face,
Până când nu-i polenizată,
Nici iarba deasă nu mai creşte
Până de ploaie nu-i udată.

Nici mintea cea mai luminată
Nu naşte idei geniale,
Până cand soarta nu-şi alege,
O cale a nemuririi sale.

Şi-atunci, ce lege a luminii
Ne dă putere să trăim,
Să trecem fericiţi prin viată,
Să naştem şi-apoi să murim?

Ce viaţă... şi ce bucurie,
Ne-aduce-n casă un copil,
Un om cu ochii de lumină,
Şi suflet de înger divin.

Şi ne luptăm cu soarta noastră,
Sperând mereu la ce-i mai bun,
Pentru urmaşii ce ne-aşteaptă,
Din lume să plecăm oricum.

Omul alb

(poezie inspirată din trezirea mea spirituală)

Căutam omul alb cu privirea de stâncă,
Acel punct de lumină adâncă
Nu o aflasem, el nu se născuse încă.
Găseam în schimb oameni coloraţi
La tot pasul, în tot ceasul,
În faţă, în spate, prin lume umblaţi.

Nu îi chemam să-mi schimbe aura,
Dar ei mi se iveau în viaţă
Cu nimburi diafane, ca şi spuma,
Roşii-movulii-galbene-albastre,
Curcubeie ce caută să-ţi şteargă urma,
Întâmplări cu ochi şi trup din vieţile noastre.

El m-a descoperit venind de departe,
Cu ochiul atent, m-a citit ca pe-o carte,
Eram înconjurată de culori moarte,
De oboseală şi de fascicule sparte.
Se născuse în timp ce eu îmbătrâneam
Orbită de furia curcubeului ce-l premăream.

Suferința

De suferi şi lumea îţi pare,
Că milă de tine nu are,
Tocmai atunci fii mai tare,
Înarmat cu multă răbdare.

Suferinţa înalţa gândirea,
Ea spală păcate o mie
Şi sufletu-şi simte menirea,
În marea sa mărinimie.

Iar când renaşti după durere,
Şi-ţi cauţi din nou început,
Simţi viaţa cum îţi dă putere,
Sperând în clipa de debut.

Şi iar porneşti pe calea vieţii,
Mereu o iei de la-nceput,
Acum călit făr' de emoţii
O nouă viaţă-i la debut.

Ridică-ţi ochii

Spui că viaţa-i doar durere
Şi e plină de venin,
Că iubirea-i trecătoare
Şi te-alintă doar puţin.

Şi apoi vezi cum soarta-ţi crudă,
Parcă te-a schimbat puţin,
Şi dai vina pe aproape,
Pentru al tău desculţ destin.

Iar de viaţa ţi-e amară,
Şi te ameţesti putin,
Vin la tine în bătătură,
Să te-nveselesc c-un spin.

Dar mai bine lăsăm teama,
Lăsăm cupa cu venin
Şi ne rezolvăm dilema,
Tot puţin cate puţin.

Azi un pic de fantezie,
Mâine parcă-i mai frumos,
Lăsăm clipa să ne-adie,
Peste viaţă, drăgăstos.

Hai..., sus, ridică-ţi ochii,
Cerul e din nou senin,
A venit iar primăvara,
Peste suflet şi destin.

În amurg…

În amurg se uită dorul al trecutelor iubiri,
Din iubiri se naşte omul, începutelor simţiri…
În amurg soarele lasă urma razelor fierbinţi
Şi depune peste viaţă amintirile cuminţi.

– Unde te îndrepţi tu, oare, om trecut de tinereţe?
Te intreabă luna care schimbă des a sale feţe.
– Tu nu vezi c-a vieţii cale pentru tine-i un mister…
Şi-ţi faci griji că totul pare pentru tine efemer?

Stai şi-ţi odihneşte trupul, lasă jos desaga grea,
Iar când clipa apăsătoare îşi aşterne iarna rea,
Scrie poezii, iubeşte, ajută, nu pregeta!
Lasă viaţa să te-nveţe care-ţi este menirea.

Visează, râde, glumeşte, dansează încet, nu uita
Că anii trec, fără veste lăsând fum în urma ta…
Iar de uneori îţi pare că în lume n-ai temei,
Întoarce-ţi din nou privirea spre nepoţei.

Drum spre lumină

Zbor lin,
Drum senin,
Suflet împăcat,
Vis realizat.

Nu-ţi dărui aripi ca să zbori,
Calm spre lumină printre nori,
Şi nici papuci, căci roua te alină,
De te întorci în marea de lumină.

Dar să îţi faci mantie, din lumină,
Din minte, gând pur şi curat,

În inima să porţi pace senină,
Să te întorci la ceruri, împăcat.

Nu te gandi să iei ceva cu tine,
Eşti liber şi aşa ai fost mereu,
Ai strălucit lumină prin destine,
Ca o scânteie dintr-un Dumnezeu.

Codrii copilăriei

E ziuă iar şi tu-mi aduci lumină,
Îmi dai în dar cadouri din natură,
Ce-mi lumineaza cald a mea aură,
Să am viaţa mai calmă şi mai pură.

Câte păduri de brad am colindat,
S-adun ciuperci şi fragi şi mure,
Şi câte flori albastre-am adunat,
Trimise-n dar de blânda mea pădure.

Mă-ntorc la tine ca să mă încarc,
Cu energie din copaci o mie,
Cu drag de viaţă, eu remarc,
Mirosul crud de iasomie.

Totu-i joc

Hai să ne jucăm afară,
Cum făceam odinioară
S-alergăm în primăvară,
Să culegem flori pe seară.

Numai cerul să ne ştie,
Când desculţi călcăm petale,
Să-ţi prind flori la pălărie,
Tu să îmi oferi cristale.

La lumina lor să crească,
Chipul frumuseţii tale,
Iar iubirea să renască,
Sub atingeri dulci florale.

Şi când noaptea se-adânceşte,
Luna să ne-adăpostească,

S-auzim iarba cum creşte,
Roua să ne răcorească.

Viaţă

VIAŢĂ, VIE, VIIND...
Vuind în inima mea,
Albindu-mi tâmplele
Şi chemând iubirile.

Adună-mi clipele,
Creează-mi speranţele,
Alintă-mi misterele
Şi iartă-mi greşelile.

Alege-mi menirea
Şi lasă-mi iubirea,
Să am tinereţea
Şi-n suflet blândeţea.

Ou de lut

Sunt oul de lut efemer,
În palma timpului mister,
Mereu doar simplu trecător,
Pe căi de dor rătăcitor.

Ca mâine plec iar spre zenit,
În ceruri de unde-am venit,
În urma paşilor vă las,
Cuvinte de albastru glas.

Măine vor răsări din mine,
Frumoase anotimpuri cu muguri,
Pentru noi dimineți cristaline,
Desenate în galbene amurguri.

Zbor spre lumină

Când voi ajunge acolo, Doamne?
Lacrima se coboară încet peste buze,
Le umezeşte ca-ntr-o sărutare plină de drag a Iubirii.

Iar gura mi-a prins a cânta,
Un cântec nou de bucurie
Ce m-a prins într-o horă, horă a magiei Dragostei
Care m-a acaparat, m-a ucis şi m-a înviat,
Dar nu mi-a învins sufletul
Istovit de căutări prin bezna lumii de azi.

Şi atunci am deschis ochii şi am privit!
Lumina mi se arăta în faţă
Şi parcă-i şi simt gustul pe limbă
Şi mă îmbie să pătrund cu inima
Adevărul tainic al altui suflet
Pe care vrea să mi-l ofere călăuză
Să-mi fie aproape mereu.

N-aş putea accepta nimic fără luptă,
Nici chiar durerea,
Chiar şi pentru ea am luptat
Cu îndârjire.
Şi doar aşa am simţit cu-adevărat
Ce inseamnă să lupţi pentru inimă, cuget şi duh.

Simt lumina pătrunzând cald, inima mea
Cea împunsă cu săbii
Şi sărutul părintesc pe frunte devine parcă
O poartă spre cer, spre înaltele ceruri
Prin care sufletul meu poate pleca liniştit în lumină.

Se-ntâmplă

Se-ntâmplă să dai,
Fără a primi,
Se-ntâmplă să cerți,
Fără a iubi.

Se-ntâmplă să-nveți,
De ce te-ai născut,
Se-ntâmplă să ierți,
Fără a fi crezut.

Se întâmplă să duci,
Mai mult decât poți,
Se-ntâmplă să taci,
Când dai de netoți.

Se-ntâmplă cu ură,
Mai mult să asuzi,
Se-ntâmplă să uiți,
Ce iubiri ascunzi...

Te-aştept, iubire

Eu nu pot în iubire să mă resemnez,
Dar înțeleg că ceasul veşnic bate,
Şi-mi port în suflet al meu crez,
Că omul e ferice doar în libertate.

O să te-aştept mereu, o veşnicie
Sau poate două... sau, mai ştii,
Îmi pun în suflet chezăşie,
Că-ntr-un final tot ai să vii.

De n-ai să poţi să-ntorci iubirea,
Cu aripi înzecite sau, la fel,
Am să mă sting încet, iar fericirea,
Mi-oi face-o piatră, pe-un uitat inel.

Renaştere

Renasc printre versuri şi rânduri
Mereu căutând înţelesuri,
Prin minte îmi trec multe gânduri
Şi clipele-s pline de sensuri.

Renasc ca şi flacăra vie,
Ce ştie mereu începutul,
Aş vrea ca şi lumea să ştie,
Că nu mi-a venit asfinţitul.

Şi focul din vene-mi zvâcneşte,
Cum lava străpunge pământul,
Cum firul de iarbă iar creşte
Şi viaţa-şi reia demn avântul.

De-aş fi

Ţi-aş dărui surâs din Soare,
De-aş fi eu Steaua dimineţii,
Ţi-aş dărui şi Ursa Mare,
Doar ca să-ţi văd surâsul vieţii.

De-aş fi eu floarea din livezi,
Te-aş mângâia când te aşezi,
De-aş fi eu fluture prin flori,
Ţi-aş da nectarul prin fiori.

De-aş fi eu iarba din poieni
Ţi-aş dărui parfum din rouă,
Ca tu să mă îmbrăţişezi,
Încet, cu braţele-amândouă.

De-aş fi eter, eu ţi-aş intra în sânge
Şi corpul tău ţi l-aş iubi, vâltoare,
Ţi-aş dărui în taină arta de-a învinge,
Iar tu mi-ai da, în schimb, o clipă de-alinare.

Dor

De dorul tău mi-s ochii lacrimi
Şi sângele se zbate-n vene.
De dorul tău vuieşte marea
Şi-ascult tăcut clipa cum geme.

De dorul tău tresar în vise,
Mă scol pătruns de dulci fiori.
De dorul tău visez la vise
Şi la realitaţi ce mor.

Şi-aş pleca şi-n altă lume,
De-aş şti că pot să te găsesc,
Să-ţi spun cât te-am iubit, iubire,
Că singur nu pot să trăiesc.

Crisalide

Motto:
Ia-mă iubire şi du-mă departe,
Să fim împreună şi dincolo de moarte...

În mers ca umbra translucidă
Ce joacă în adieri pe val
Ne-nfăşurăm în crisalidă,
Spre-un somn de fluture astral.

În legănarea smaraldină,
O să dansăm sublim ca-n vis,
Plutind pe-oceane de lumină
Spre veşnicii de necuprins.

E poate gândul că vreodată,
Înfăşuraţi în clipa vie,

Pe o planetă-ndepărtată,
Vom fi din nou în armonie.

Aşa vreau eu…

Mă voi juca cu tine în rafale,
Mă voi juca cu părul tău…
Voi adormi-n braţele tale,
Pentru că aşa vreau eu…

Nu te voi lăsa nicicând
Să-mi strângi în braţe arcuirea,
Sau să-mi câştigi uşor iubirea,
Să mă păstrezi cumva?… nici gând…

Voi cădea în vise senine…
Doar dacă îţi voi auzi
Inima bătând pentru mine,
În freamăt de zbateri târzii.

Şi voi fi rea cu tine-anume.
Atât de rea… încât îţi vei dori
Tot răul posibil din lume…
Şi mă vei chema plângând, pe nume.

Pustiu

Locul în care te port s-a umplut de păsări,
Se zbat, mă izbesc, mă desfac şi lasă pustiu.
Ies din mine grele şi triste cristale lichide, cărări
De rubin, lacrimi şi durere, uitând că sunt viu.

Cu pliscuri reci găuresc iar cerul soarelui meu,
Deschizând ferestre spre noi orizonturi,
Lăsând în urma lor sclipind un curcubeu
Ce-mi umple inima cu lumină prin bonturi.

Mă înfăşor în timp şi cer vieţii îndurare,
Te simt cum te-apropii şi-ncerci să opreşti
Măcelul din suflet, cerându-mi iertare.
Eu îţi răspund în taină: “Tu nu ştii să iubeşti!”.

Floarea sufletului

Motto:

"Iubirea pare să fie ca un medicament; este cerută doar de cei în suferinţă!"

Când vine primăvara-n vis
De te trezeşti ca-n paradis
Şi sufletul ţi-e plin de flori,
Iar inima iţi dă fiori.

Te uiţi la clipa ce răsare,
Cuprinzi cu drag raza de soare,
Privirea-i pulbere de stele,
Prinzi aripi noi şi zbori cu ele.

Iar dacă ai sufletul mare,
Dai la toţi cei dragi o floare,
Ca alt suflet să tresare,
Şi să plece spre visare.

Înger drag cu ochi de stele,
Dă-mi şi mie floricele,
Să le dau inimii mele,
Să se bucure de ele.

Unde eşti, suflet pereche,
Să-ţi pun floare la ureche?
Să-ţi trimit fiori din stele,
Sufletul din nou să-l spele.

Suflet blând,
Cu chip de floare
Lasă-mă să-ţi cer iertare,
De iubirea mea-i prea mare...

Doar de pace să ai parte

Florile ca să te poarte
Pe miresma lor de vis,
Să trăieşti ca-n Paradis!

Drum bun, iubite

Prieten drag, rătăcitor prin stele,
Ne-am ajutat mereu în clipe grele,
Mi-ai fost şi sprijin, mi-ai fost şi iubire,
Îți dau gând bun, acum, la despărțire.

Nu-ți cer nimic, căci tu mi-ai dat destul,
Mi-ai dat şi stele, şi iubiri, şi vise,
Chiar de-ai lua cu tine orizontul,
Eu tot te-aştept cu porțile deschise.

Dar lasă-mi gând curat atunci când pleci,
Să te păstrez cu drag în amintire,
Când te voi căuta prin clipe reci,
Să îmi aduc aminte de iubire.

Eliberare

De azi mă eliberez de orice îngrijorare,
De azi mă eliberez de orice supărare,
De azi sunt plin de gratitudine şi emoţii,
Respect părinţii, profesorii, strămoşii!

De azi pot să trăiesc calm şi cinstit,
De azi respect viaţa în care-am păşit!
De azi iubesc tot ce am şi văd în jurul meu,
Sub toate formele trăiesc şi rămân EU!

De azi te eliberez de orice îngrijorare,
De lacrimi, de necazuri şi de tot ce te doare!
De azi mă eliberez de tot ce mă constrânge,
Ca liberi să păşim spre arta de-a învinge!

Şi peste timp

Şi peste timp de-mi vei găsi caietul,
Cu trecătoare poezii şi gânduri
Vei şti atunci că eu am fost poetul,
Ce-am adunat lumină printre rânduri.

Şi peste timp de-mi vei găsi parfumul,
Sau vei simți sărutul cald pe pleoape,
Să ştii că eu prin stele-mi caut drumul,
De-ați fi prin vis şi gând mereu aproape.

Sau dacă ploaia caldă te dezmiardă,
Când soarele golaş îți arde fața,
Sunt lacrimile ce nu vor ca să piardă,
Ideea de-a trăi o altă viață.

Şi dacă norii se adună-n fulger,
Țipând la cer cu trăsnete durere,
E semn că-n ceruri râde-un înger
Şi vine lângă tine-n adiere.

Monica TRIF

M-am născut pe data de 23 august 1975.
Copilăria mi-am petrecut-o în oraşul Câmpia-Turzii, judeţul Cluj, unde locuiesc şi acum părinţii mei.
Am absolvit liceul şi şcoala profesională la Liceul Industrial de Chimie din oraşul Turda.
Mai târziu am studiat Engleza la “International British Institut” din Alexandria, Egipt.
Din 2000 sunt căsătorită şi locuiesc împreună cu soţul şi fiul meu în Alexandria, Egipt.

Poezia este arta sufletului meu, ea mă ţine aproape de ţara şi limba mea natală. Îmi place mult să scriu şi

mult mai mult să citesc.

Literatura este hrana spirituală de care fiecare dintre noi are nevoie.

Doresc să ajung la sufletul fiecăriu cititor prin poeziile mele şi îmi aştern dorul şi dragostea de viaţă în aceste versuri descoperind astfel cine sunt.
Mi-am început activitatea literară pe internet de câţiva ani, am publicat pe diferite site-uri literare poezii şi proză, uneori sub numele Monica David.
Am marea bucurie să mă lansez în volumul "Mirajele Vieţii" alături de poeţi deosebiţi şi prieteni în acelaşi timp.

Dorul De Viaţă

Visând că te iubesc

M-am stins
între tăcerile târzii
şi m-am topit
în visuri argintii
când stelele
se pregăteau a străluci
plutind alene
peste norii azurii

M-am rătăcit
şi nu simţeam de zbor
sau poate
m-a atins un nor
credeam că tu mă chemi
de dor
dar nu...
a fost un astru călător

N-ai mai venit
şi zorii dimineţii s-au ivit
un aer dur şi rece
m-a trezit
O... ce păcat
că visul s-a sfârşit
nu-nţeleg cum
dar am visat

că te-am iubit

Şi nu ştiu cum
dar ziua
de tine nu mi-e dor
iar noaptea-n vis
simt c-am să mor
şi te aştept mereu
pe-acelaşi nor
zâmbesc...

o pasăre m-a salutat
în formă de onor

Demult Pierdut

Demult un suflet pierdut în adânc
Oamenii i-au şi făcut mormânt
Nu se aude nimic, e doar vânt
S-a pierdut un om în adânc

Printre crengi se abate o trist-adiere
În aer se pierde o altă suflare
Tu porţi în suflet mare durere
Te pierzi şi tu în marea tăcere

Unde e amintirea
Unde s-a pierdut iubirea
De ce oameni-au uitat
De toţi cei care-au plecat

Când pleacă unii dintre noi
Chiar dacă nu sunt eroi
Amintiţi-vă c-au fost cu noi
Aprindeţi o lumânare şi voi

Femeie

te simţi în noaptea neagră o femeie
vorbeşti, asculţi şi simţi acea scânteie
în piept, când te priveşte ca femeie
şi-ţi deschizi braţul larg, şi-l laşi
la pieptul tău să steie...

apoi te-nalţi plutind
pe cerul plin de curcubeie
încet, încet, începe haina să-ţi descheie
nu spui nimic, şi-l laşi
din vinul dragostei să beie
şi nu găseşti cuvinte să se-ncheie
decât să spui că eşti femeie

Să Te Uit

Ascult cum frunzele foşnesc în vânt
O melodie se aude-n crâng
Păsări ce zboară, salută, rând pe rând
Şi roua mângâie verdeaţa pe pământ

Parc-aş privi tabloul unui sfânt
Simt vântul cum mă mângâie, atât de blând
Te văd din nou şi îţi vorbesc în gând
Un porumbel zâmbeşte văzându-mă plângând

Şi de-aş putea s-arunc iubirea ta în vânt
Să te blestem măcar cu un cuvânt
Să zbor departe, deasupra, pe un vânt
Unde nici despărţiri, nici plânsete nu sunt

De-acolo să pot să îţi trimit un gând
Pe o frunza ţi-aş scrie un cuvânt
Că 'te-am uitat' şi nu mai sunt
Îndrăgostita care plânge şi în gând

Păstorul De La Păşune

Printre păduri era un sat, acum uitat de lume
O casă bătrânească aproape de păşune
Eram doar o copilă şi tot ce-aveam pe lume
Doi bătrânei-bunicii, şi mai aveam şi-un câine

Acolo-n depărtare sub cerul plin de nori
Într-o vastă păşune cu iarbă şi cu flori
Acolo s-a născut povestea de amor
Cu o frumoasă fată şi un tânăr păstor

Acolo l-am văzut aproape de izvor
Când norii se plimbau pe cer cutezător
Şi stelele priveau în măreţia lor
Doi tineri făurind un vis nemuritor

Cu ochii-i negri, mari, când m-a privit mirat
Era să cad dar mâna lui m-a rezemat
Nu ştiu de ce şi cum m-a fermecat
De dragoste inima-mi parcă s-a 'mbătat

Şi zi de zi fugeam pe dealul plin de grâne
Şi alergam din nou peste păşune
Şi asteptam, cu turma în amurg când vine
Ca dorul cu privirea-i să-mi aline

Îmi amintesc şi coroniţele din flori de pe câmpie
Din margarete,păpădie, şi din flori de iasomie
Pe care-n păr mi le-aşeza şi făr' să ştie
Cu ochii recita o poezie

Şi-odată într-o zi de sărbătoare
Cu oameni prinşi în horă-n Târgul mare
M-a intâlnit pe drum din întâmplare
Eu l-am privit, el mi-a furat o sărutare

Azi am crescut şi am plecat în lume
Şi-am colindat oraşe, ţări si locuri fără nume
Am cunoscut atâtea, mai rele si mai bune
Dar n-am uitat nici azi păstorul din păşune

Şi uneori privesc în noaptea-ntunecată
Mă uit către o stea şi-i spun în şoaptă
Dorinţa mea şi visul meu de fată
Vreau să-l mai văd, să-l mai sărut odată

Nefiinţa

roşu, albastru, verde
s-au amestecat culorile
zăpada s-a făcut albastră
apusul se părea verzui
nu ştiu cum s-au încurcat
şi cine le-a schimbat
dar nu era nimic la locul lui
şi cerul nu era albastru
era roşu ca sângele lui
m-am apropiat mirat şi m-am uitat
în oglinda apei cum m-am schimbat
am privit sus, şi cerul l-am intrebat
dacă mai sunt sau am plecat
o stea neagră, paşii mi ia-ndrumat,

mi-a arătat trupu-mi însângerat
şi-am văzut şi nimicirea
mi-a dispărut şi amintirea,
doar nefiinta mă mai aştepta.

De Ziua Ta

De ziua ta
O lume ne desparte
Te simt aici
Chiar dacă eşti departe
La geamul meu
O pasăre îmi bate
Şi vocea parcă-ţi murmura
Un cântec de departe...
Eu o să-ţi pun cadoul meu
În pagini dintr-o carte
O poezie, un poem şi un eseu
În versuri făr' de moarte
Şi-apoi petalele uscate
Le voi lipi
Cu lacrimile picurate
Să nu le pierzi!
Eu ţi-am trimis
Iubirea mea în şoapte

Lacrimi

privind pe cer printre mulţimi
eu am văzut atâtea lacrimi
de suferinţă, de tristeţi
şi multe chiar de patimi.
cerul privea
şi heruvimi priveau
din înălţimi
nefericirile atâtor inimi
şi lacrimi se 'nălţau spre heruvimi
iar inimi parcă
se pierdeau în adâncimi...
O... omule
de unde-ai adunat atâtea
rele şi cruzimi
cum te-ai schimbat

atât de mult
când tu erai chipul sublim?
deşi privesc intens spre Cel Divin
simt că ne prăbuşim
de două ori în adâncimi

Ploaia Plângea

Ploaia plângea
şiroaie, lacrimi vărsa
cerul se despica
şi norii îi golea,
pământul plin de apă
a spus că nu mai vrea
pe soare-n ajutor chema
dar ploaia suspina
când pietrele stropea
iar soarele ascuns
nu se mai arăta.
Din cuibul meu
am întrebat
de ce ploaia plângea
dar nu vorbea...
credeam că nu mă auzea,
Am primit apoi
şi un răspuns
furtună, tunete şi-un trosnet
m-au străpuns
Un nor, atunci
m-a aşezat
pe iarba ce muia
şi am văzut şi cuibul meu
căzând din rămurea
Un val de apă
cum ochii-mi închidea
mai întrebam în şoaptă
de ce ploaia plângea...

Te-am Pierdut

eu te-am pierdut
şi am ştiut-o
din priviri
şi vocea-ţi agitată
în rostiri
când tu mi-ai spus:
”zilnic se nasc

şi mor iubiri,
se pierd
tristeţi şi fericiri...”
ce rost ar mai avea
să-ncerc să te reţin
intre noi doi
nu ar mai fi
decât un lanţ
de poezii
ce noi le-am scris
cu păpădii
iar azi îţi par
copilării
în urmă nu privi
şi nu zâmbi
mai bine pleacă
spre locul unde
fericirea-ţi vei găsi

Te Ador

în jurul tău
de aş putea să zbor
să-ţi fac coroană dintr-un nor
ploaie de stele
ţi-aş trimite-n zori
din infinitul cer
ţi-aş face un izvor
cu apă cristalină
ca-n veci să nu mai mori
şi păsări
ţi-aş trimite-n cor
să-ţi cânte
romanţa mea de dor
visând la tine
şi al tău amor
eu nu ştiam
că te ador

Clipă De Visare

M-aşez cu dor pe maluri visătoare
Tăcerea nopţii mă strigă tot mai tare

S-alerg, să mă arunc în valuri zburătoare
Să pot pluti, să mă topesc pe înserare

Cu vântul să mă plimb pe mare
S-ajung la tine într-o suflare
Când te sărută vântul ce mă poartă-n zare
Tu ai simţi a mea îmbrăţişare

Eu ţi-aş lăsa la pieptul tău o floare
Aş cere de la cer si de la soare
Să îţi trimită raze sclipitoare
Şi viaţa să-ţi fie o nesfârşită sărbătoare

Dar mă trezesc din clipa de visare
Sunt tot aici pe maluri visătoare

În Gând

în gândul meu
eu îţi vorbesc
pe braţul tău
mă odihnesc
poveşti îţi spun,
te-alint şi te iubesc
iar când ţi-e greu
te liniştesc,
te-aşez pe tron impărătesc
cu tine
o cafea servesc
cu tine dorm
şi mă trezesc
"o zi bună"
îţi rostesc
ochii mei mereu
zâmbesc,
în gândul meu
eu te iubesc

A Mai Murit Un Vis

O serenadă iar s-a rătăcit
Prin frunza de salcâm uscată
Un vis, aici, iar a murit
Şi a rămas doar frunza aromată

Tu dispărut eşti azi şi sub trecutul asfinţit
N-am mai găsit parfumul tău de-odată
Şi-n locul cu care ne-am obişnuit
A mai rămas doar creanga de salcâm uscată

Noaptea dintre ani

În noaptea strălucindă dintre ani
hai să uităm
c-am fost noi doi duşmani
rămâi cu mine
la casa de castani
şi un sărut
ne va uni şi vindeca de răni
eu, îmbrăcată-n stele
şi lucitor voal
iar tu purtând
doar al iubirii val
ne vom topi o clipă iar
între luminile care răsar
în noaptea strălucindă dintre ani

De Dor

Îţi scriu
în ceas de noapte
scrisori, poeme, şoapte
de dorul tău
departe
mă poartă gândul,
poate,
pe căi catifelate
cu tine parfumate
şi gânduri violete
aştern pe-ntunecate
ecuori disperate
îţi las eu într-o carte,
pe viaţă şi pe moarte
suntem uniţi
de soarte

Dorul Danseaza

Văd dorul cum dansează

În umbre argintii
Îndrăgostiţi visează
Flori albe şi câmpii.
Plutesc şi delirează
Pe dealuri, peste vii
Fluturi ce-n zbor flirtează
Secunde cât sunt vii.
Secunda lor durează
Eterne veşnicii
Şi clipa ce dansează
E numai bucurii.
Aş vrea şi eu, cu dorul
În zbor să pot pluti
Cu mâna, vântul
De-aş putea opri, secundele
Le-aş transforma in veşnicii
Pe tine iarăşi
Atunci eu te-aş iubi
Şi viaţa-ntreagă doar ţie
Dorul meu ţi-aş dărui.

Tăcere

Se rup frunze
şi cad uscate,
vântul se-opreşte
şi pasărea tace.

Timpul, nu ştiu
s-a oprit sau trece,
nu aud ceasul
şi liniştea zace.

Îmi cade stiloul,
cuvintele pier
şi lacrimi pe-obraji
nu-mi dau pace.

Tăcerea doare,
se lasă apăsătoare,
nimic nu se mişcă
nici pasărea zburătoare.

Timpul devine

o singură clipă
lumea părându-mi prea mică
şi nimeni nu tulbură
eterna clipă
ce tace...

Mă-ntreb: totul moare?
De ce totul tace?

O Lacrimă Din Întâmplare

Ţi-am scris demult
într-o scrisoare
ce mult iubirea ta
mă doare
simţeam că totu-n jur
dispare
în mine se usca
floare de floare...
trecut-au luni
fără de soare
când nu vedeam
lumina-n zare
iar azi privind în urmă
mi se pare
ca preţul ce-am plătit
a fost prea mare
zile pierdute,
lacrimi amare,
pierdutele clipe
de sărbătoare
si viaţa mea era
doar clipe de-ntristare...
iar dacă azi
când iar e soare
mi-e dor de tine
într-o clipă de uitare,
de scap o lacrimă
din întâmplare
să nu crezi că mai simt
acea iubire mare
e doar o amintire
de-un zâmbet trist
o-mbrăţisare
căci azi când te-am zărit

în gara mare
în ochii tăi
a răsărit o floare

Lasă-mă să plâng

Iubite
lasă-mă să plâng
la pieptul tău
scânteie să aprind
atinge-mi părul
cu sufletul tău blând
şi vindecă-mi durerea
O... lasă-mă să plâng,
Iubite
la pieptul meu
vreau să te strâng
să-ţi simt căldura
tristeţi să le alung
ascultă tu, al nostru cânt
când două inimi
se ating
şi-n şoapte murmurând
se-aprinde-o flacără
dintr-un cuvânt...
mi-e dor de tine
şi văzând
ca eşti departe,
şi nu pot să te-ating
mi-e greu,
şi vreau iubite
la pieptul tău să plâng

Meditaţie

muzică,
natură,
zâmbet,
o libelulă

peste mare, soare

vioară,
flori de primăvară,
un suflet
desprins dintr-o celulă

pe cerul meu, soare

m-aşez pe mal,
mă gândesc la tine?
nu... azi doar meditez
zilnic sunt raze de soare.

Luminiţa ZAHARIA

1. Numele şi prenumele (Pseudonim):

Luminiţa Zaharia.

2. Domeniul de interes (literatură/ filosofie):
Literatură.

3. Data şi locul naşterii (ziua, luna, anul, localitatea):
30 septembrie 1964, Turnu Măgurele, judeţul Teleorman.

4. Şcoli absolvite:
Liceul de matematică-fizică „Unirea", Turnu Măgurele, promoţia 1983; A.S.E. Bucureşti, Facultatea Finanţe-Contabilitate, promoţia 1988.

5. Profesia de bază; activitate desfăşurată:
Economist. Locuri de muncă: Combinatul siderurgic Călăraşi, Combinatul de Îngrăşăminte Chimice Turnu S.A. Turnu Măgurele, Bankcoop S.A. Turnu Măgurele, Casa de Economii şi Consemnaţiuni Sucursala Turnu Măgurele, Casa de Economii şi Consemnaţiuni SMB, MADR. În present, consilier în cadrul Ministerului Sănătăţii Publice.

6. Debutul literar în revistă şi în volum:
Debut publicistic cu versuri la ziarul *Teleormanul* (1991); în volum: *Lecţii de melancolie*, Alexandria, Editura Teleormanul Liber (1997).

7. Cărţi publicate:
Volume de versuri publicate: *Albastru*, Turnu Măgurele, tip. Turnu S.A. (1991),); *Lecţii de melancolie*, Alexandria, Ed. Teleormanul Liber (1997); *Singură prin Uchronia*, Alexandria, Ed. Teleormanul Liber (1999); *Fulgerul loveşte o singură dată*, Alexandria, Ed. Teleormanul Liber (2003); *Contraste*, Bucureşti, Ed. Eminescu (2005), *Totul cîntă-n jurul meu!,* Bucureşti, Ed. Eminescu (2007), *Are mama două fete,* Ed. Eminescu (2008).

8. Referinţe critice:
Dumitru Vasile Delceanu – „*Lecţii de melancolie*", ziarul Cetatea, 1998, nr. 11, editura Teleormanul, Alexandria, pagina 3;
Alex Ştefănescu – rubrica „*Maşina de scris*", revista Flacăra, 2000, nr. 9, Bucureşti, pagina 50;
George Bădărău, „*Lecţii de melancolie*", revista Poezia, 2001, nr.3/ toamnă, Iaşi, pagina 245;
Corneliu Vasile – „*Poezie şi melancolie*", revista Meandre, 2003, nr.2, editura Direcţiei pentru Cultură, Culte şi Patrimoniul Cultural Naţional a judeţului Teleorman, Alexandria, pagina 23;
Ana Dobre, „*Contraste&reflecţii*", revista Meandre, 2005, nr. 1-2, editura Direcţiei pentru Cultură, Culte şi Patrimoniul Cultural Naţional a judeţului Teleorman, Alexandria, pag. 47-48;
Florin Burtan – „*O carte muzicală*", ziarul Teleormanul, 2008, nr. XIX, 4872, editura Teleormanul, Alexandria, pagina 7.

9. Altele:
Miniantologii şi referinţe critice, note biobibliografice în: *Paisprezece poeţi din sud* – antologie *Meandre*, 2001; *Caietele revistei Sud*, 2003; Stan V. Cristea – *Dicţionarul scriitorilor şi publiciştilor teleormăneni*, 2005; miniantologie revista *Meandre* nr. 1-2, 2007, publicaţiile ARP -"*Trei critici despre un poet*"; Florin Burtan, ziarele *Cetatea, Caligraf şi Teleormanul liber* (1999, 2003, 2005, 2008), George Bădărău, revista *Sud*. Consemnare apariţii cărţi în: revista *Meandre*, ziarul *Teleormanul liber*, revista *Flacăra,* revista *Poezia* etc. Miniantologii pe site-uri literare sau reviste online: bookblog.ro – Gabriel Mirea, *Poemele*

de lângă noi (2007-2008), revista *Noi, nu!* (2008), *E-Scriu-* andreisava.eu, Iaşi (2008), revista *Visul* (2008), revista *Cafeneaua politică şi literară* (2008), Publicaţiile *ARP* (*Tânărul scriitor, Biblioteca online, Noul Orfeu, Analize şi fapte* etc. – 2008), *Jurnal literar,* Botoşani (2008), site literar *poezii.biz*, site literar *agonia.ro*, revista *Observatorul* Canada (2008), revista *Arcad@* (2008) etc.

9. Premii literare:
Premiul pentru întreaga activitate (poezie) pe anul 1999 –Inspectoratul pentru Cultură, Culte şi Patrimoniul Cultural Naţional al Judeţului Teleorman.

Ceva care durează

Tu eşti ceva frumos care durează.
Cîntecul tău nu va muri în mine.
Te-am înrămat în ramă de aur şi te privesc
pe-nserat, în zori, la amiază.
Mi-e bine să te privesc, mi-e bine.

Şi visez că eşti aievea, că eşti aici
în casa mea tristă fără bărbat.

A fost numai gîndul, a lipsit tandreţea,
minunea rîvnită nu s-a-ntîmplat.

Zidul acela, cum creştea între noi
(alţii au dărîmat ziduri mai grele)
şi eu visam încă să fii
bărbatul fierbinte din braţele mele.
Chiar îmi închipuiam un tablou numit aşa:
“Bărbat fierbinte”, şi-ncercam să te văd
dar titlul nu ţi se potrivea,
după tine, prăpăd.

Tu, îmi închipui, aşa mă visai:
femeie-prietenă-să-i-spun-tot-ce-mă-doare.
Daţi-mi o caleaşcă de aur, cu cai,
să mă tot duc la plimbare.

Să mă plimb mult şi aiurea pe străzi,
să cuprind cu privirea oameni şi flori,
şi frumuseţi care dor, dar rămîn
în ochii mei flămînzi, muritori.

E soare şi-ar trebui poate să rîd
dar inima mea mă trădează.
Ai venit. Cît de singură sînt.
Tu eşti ceva frumos care durează.

Invenţie

Cînd n-au mai putut suporta
oamenii au inventat
dragostea
ca pe o altfel de şcoală
unde poţi învăţa
că A nu e A,
că durerea e o stare normală.

Cînd lacrimile lumii
s-au terminat
cineva, un zeu pesemne,
a observat
că poţi muri privind un om
în adîncime
şi-atunci, nechibzuitul,
m-a inventat
pe mine.

Egoism

Pe tine eu te-am născut
deşi nu eşti al meu,
aşa cum nici o fiinţă de pe lume
nu aparţine unui dumnezeu.

Pe tine eu te-am inventat
din atîtea lucruri, credeam, esenţiale,
şi-atîtea mirodenii neasemuite am pus
spre sporirea bogăţiilor tale.

Şi ţi-am dat viaţa mea, sufletul meu,
am rămas săracă şi goală,
schiţa ta perfectă am ticluit-o chiar eu
căci facerea zeilor nu se-nvaţă la şcoală.

Credeam că n-am uitat să pun nimic
în alchimia ta complicată
dar a rămas pe-afară tocmai visul meu
şi ca atare nu se va-mplini niciodată.

De-abia te recunosc acum,
te mişti după propria-ţi lege,
nici gheaţa cu care, trecînd, mă priveşti
n-o mai pot înţelege.

Şi dacă ar fi chiar aşa:
să îmi ajungă mulţumirea de sine
că te-am dat lumii spre-a o lumina,
tot n-aş putea să nu mă doară de tine.

Uneori, îmi zic că mai bine nu te cream,
c-aş fi trăit şi fără zeu pe pămînt,
sau mai bine, mai bine muream,
atît de egoistă sînt.

Un necunoscut

Un necunoscut
mi-a pătruns în vis
ca un dar
de mult promis
ca un antidot
la singurătate
ca un ultim act

de dreptate.

Un necunoscut
mă locuieşte
nu vrea să iasă afară,
să-l pot privi
aşa cum mă priveşte el,

zi de zi,
seară de seară,
un necunoscut
stă acolo -
ca să mă ajute,
ca să mă doară?

Un necunoscut
îmi mîngîie sufletul
şi mi-l omoară.

Pînă la marea exterminare

Ştiu, ura e un sentiment negativ
şi trebuie, prin urmare, exterminată.
Am să te scot din suflet, ură,
cu forcepsul, cu rugi fierbinţi, cu otravă,
nu contează pierderile, risc totul
să scap de tine, ură grozavă.

Ura e doar iubire mascată.

Ura e iubire?
E zaţul iubirii,
iubirea întoarsă
pe partea cealaltă.

Ce e iubirea?
O mică minciună, o boală
şi trebuie prin urmare exterminată.
Distruge totul în jur
ne răvăşeşte viaţa
ne face slabi, nu eroi.
Trebuie deci să ucidem fără tăgadă
iubirea din noi.

Iubirea şi ura nu s-au născut din sine
mi le-ai sădit în suflet tu
şi prin urmare depinde de tine

dacă să te extermin sau nu.

Dar ura, pe de altă parte,
n-ar fi crescut pe un teren nepropice –
acelaşi care-a rodit dragostea,
ţineţi minte
(şi-uite-aşa rotaţia culturilor se făcu!),
prin urmare trebuie să iau singură marea decizie
dacă să mă extermin sau nu.

Ştiu, ura e un sentiment negativ,
ştiu, dragostea e un sentiment aberant
şi prin urmare,
pînă la marea exterminare,
am să caut ceva
mai înalt.

O mie de fiinţe

Că te-am iubit, nu e un secret.

O mie de fiinţe poţi strînge în braţe
dragostea se joacă dintotdeauna cu noi
de-a baba-oarba, cine e prins e prins
din întîmplare, şi se-nmulţeşte cu doi.
Sau se divide la doi, am uitat.
Jocul dragostei e aşa complicat
şi n-are reguli bine trasate.
Ca-n luptele acelea sîngeroase, cînd e permis orice,
pînă la moarte.

O mie de fiinţe poţi strînge în braţe
şi să-ţi spui că e dragoste, să te minţi.
O singură fiinţă poate trece prin inima ta
ca o roată letală, cu zimţi.
De-abia atunci ştii că o singură fiinţă ai strîns în braţe,
chiar aceea ce te-a ucis.
Jocul dragostei nu e un joc
e iadul unui paradis promis.

Că te-am iubit, nu e un secret.
Tu ai fost cel cu roata zimţată
şi nu ştiu dacă e rău sau e bine
că jumătăţile de inimă din mine
nu vor mai fi minţite
niciodată.

Perfecţiune

Sub cerul albastru şi tare
violat la orizont de pămînt,
atît de departe de tine,
încerc să-nţeleg perfecţiunea
unui fagure de albine
şi, în versuri sugestive,
s-o cînt.

Dar nu-mi vin în minte decît
versurile lui Arthur Rimbaud
(poate de-aceea pămîntul,
care din soare se vede albastru,
aici, jos, e maro):
„Oisive jeunesse,
à tout asservie,
par delicatesse,
j'ai perdu ma vie...".

Şi toamna poate fi, nu-i aşa,
o definiţie- a perfecţiunii...
Sau poate misteriosul Dumnezeu
pe care, seara, îl invocă unii...

Iubirea? Între mine şi tine
toată perfecţiunea lumii se petrecu –
dar numai cît un fulg de nea,
fără martori, fără dovezi, de-aceea zic:
iubirea nu.

Azi am întîrziat. Azi sînt tristă.
Toţi spun: „Perfecţiune nu există!".
Delicat şi credul, sufletul acceptă
sentinţa amară
şi se duuuceeee... se tot duce
să se ascundă în nici o ţară.

Cuvintele sînt uituce
miroase a vară
şi-a început să mi se pară
că nu există o a doua cale...
Într-o seară,
tu ai luat toate cuvintele
şi toate notele muzicale
şi le-ai zvîrlit pe geam...
Ele s-au făcut roi de fluturi străvezii

într-un dans alb, fãrã cusur
în care, ne-nţeles, ne oglindeam.
Friabil, sentimentul pãrea pur.

Te aşteptam sã revii –
şi iar a început sã mi se parã
cã perfecţiunea erai tu, în acea searã
cînd taina tainelor cu totul altfel se petrecu…

Tu erai, nu?

Vîrste

Ce bãtrînã era mama la patruzeci de ani…
Şi ce ridicol mi se pãrea
cînd plîngea la filme de dragoste
sau voia cu tot dinadinsul
sã-mi împleteascã fantastice codiţe…

Am patruzeci de ani! Ce tînãrã sînt!
Nu-nţeleg de ce fetiţei mele i se pare ridicol
cã-ncerc s-o sãrut uneori pe obraz
şi o prezint lumii cu mîndrie: „Fetiţa mea!“.

În curînd voi fi poate bunicã
şi le voi citi nepoţilor noile poveşti ale secolului 21:
despre teoria relativitãţii reloaded,
despre disecţia sentimentelor
(cã broaştele vor fi deja extincte!),
despre sfîrşitul lumii –
asteroidul care va veni în anul 3000
şi, nemaigãsind dinozauri, va nimici omenirea.

„Şi pe urmã, bunico?“
Pe urmã se vor naşte alte animale
(fiinţe, creaturi, organisme –
cum vreţi sã le ziceţi, copii)
care vor trãi *fix* patruzeci de ani.

Cel mai mare poet

„Cel mai mare poet sînt eu!“
zicea matematicianul,
„vã pot demonstra într-o clipã!
Cine mai ştie, aşa ca mine,
sã afle linia medianã a fiinţei,
sã defineascã noţiunea de infinit?!“
(Poetul, îngîndurat, tãcea).

„Ba eu sînt cel mai mare poet!“
zicea filozoful,
„universul întreg depinde de mine,
eu vã transform în fiinţe gînditoare
şi vã ofer un punct de reper!“
(Poetul, micşorat, tãcea).

„Hai cã vã-ntreceţi cu gluma!“,
zicea şi psihanalistul.
„De n-aş fi fost eu,
nu v-aţi fi recunoscut în oglinzi,
n-aţi fi învãţat sã plonjaţi
în adîncul din voi...
Eu sînt, cu certitudine, cel mai mare poet!“
(Poetul, mutilat, tãcea).

„Eu, eu sînt cel mai mare poet!“
zicea muzicianul.
„Nici o poezie nu se comparã
cu alãturarea divinã a douã note muzicale
pe portativ!“
(Poetul nu se mai zãrea).

„Cel mai mare poet din toate timpurile sînt eu!“
zicea pictorul.
„Cînd cuvintele se rãtãcesc,
cînd muzica-ngheaţã,
numai culorile pot întrupa poezia!“
(Poetul, într-o urnã, pe noptiera mea).

„Nu pricepeţi cã eu sînt cel mai mare poet?!“
zicea astronomul,
„cã doar eu citesc în stele
şi toate misterele lumii
doar la mine-n creier se-ascund?!“
(Pisoiul sparse urna. Poet pe mustãţi de pisic).

„Cel mai mare poet, desigur, sînt eu!“
zicea iluzionistul.
„Poezia e magie,

sufletul se vrea minţit,
iluzie opticã e totul!"
(Despre poet, douã fraze în cartea de istorie).

Şi, rînd pe rînd, au luat cuvîntul:
fizicianul, groparul, medicul,
arhitectul bucãtarul ţãranul agricultor
alchimistul-cosmonautul-profesorul
şi toţi ziceau:
Cã a trãit cîndva un poet,
nici în papirusuri nu mai scrie.

Adevãrul gol-goluţ, e-aproape pur
şi niciodatã simplu.
Dacã cel mai mare poet
nu e Altcineva decît Timpul?

Albastru-liliachiu

Mă îmbrăcasei, fără să ştiu,
în albastru-liliachiu.

Şi aşa, pastelată, zglobie,
am aşternut pe hîrtie
o bine-meritată poezie
cu-alesături şi cu tichie
(de mărgăritar,
că nu mă născuse mama cu har...),
viole(n)t liliachie...

Citiţi-o ca pe-o viorea
ca pe-o violetă
ca pe o floare de nu-mă-uita
desuetă
în acest secol amar...

Vă pricopsesc c-un liliac în dar!
De-l veţi vedea arbust, ori animal –
vă priveşte!

Mă îmbrăcasei fără să ştiu
într-un peşte
şi mă-nvăţam să tac
româneşte.

Te-am căutat, dragoste

– Ce-ai găsit la mine, frumoasa mea?
Ce-ai văzut la mine, păpuşă de catifea?
La mine, scorbură bătrînă ce sînt,
umbră inutilă pe bunul Pămînt?

...Era odată cineva. Zicea, ningînd molcom,
că de-aia l-am şi confundat c-un om,
că mă iubea, că-n ramă seara mă-nrăma,
că vrea icoană şi altar să-i fiu
pînă nu bate cucul prea tîrziu,
că *bla, bla, bla*, că, *zău, pe viaţa mea* -
şi-n consecinţă declama
aşa:

– ...nepreţuita mea prinţesă,
giuvaerul meu cel mai de preţ,
comoara mea, gingaşă viorea,
de dragul tău m-aş rencarna cîntăreţ
cu tolba plină de serenade şi acadele...
mult prea-ndrăgită-ndrăgostită draga mea
cadoul scump al visurilor mele,
steluţa mea pe Walk of Fame –
tot cerul ţi-l voi pune la picioare!

Privighetoarea-n colivie se zbătea,
fîl-fîl negînd din aripioare,
pisoiul căsca repetat a plictis
căţelul dădea nervos din codiţă
maimuţa tot striga, ironic, *biiiiis*!
bibilica se făcea mai pestriţă
musca se-aşeza ostentativ pe prăjitura mea preferată...
Nu mai zic de flori! Se ofilea a plîns grădina toată –
şi eu nimic...

Nu mă deranjau defel
sclipiciul şi siropul din cuvinte
căderea din mic în mai mic,
oglinda mînjită cu ruj strident şi cu frişcă...
Nu mă-ntrebam ce IQ avea El,
dacă spune drept sau mă minte
cît citea, ce visa, cu ce nostalgii se hrănea...
Dacă-n piept avea şi El o morişcă
din acelaşi aluat cu a mea...

Într-o zi, lumina s-a stins.
(te-am căutat, dragoste, dinadins,

dar numai căutarea inconştientă
la judecata de-apoi se va puncta...)
Era furtună, Doamne, cum mai tuna
şi-n străfulgerarea de fulger, mustrător violentă
am văzut în dreapta mea
perna goală pe care scria
Singurătatea e prietena ta.
Am rîs sughiţat: „Sînt hetero, frate!"
am luat dicţionarul să caut – pentru prima dată –
cuvîntul ăsta ciudat: „jumătate".
Nu exista.
El, cel cu declaraţiile înflorate
(*Eşti cea mai minunată fată!)*
se transformase-n cana lui cu lapte
cu puţină cacao, ce-i drept
şi se tot răcea
ca bătaia din piept
ca, după milenii, o stea...

Am închis porţile
am superscriptat nopţile
şi din toate părţile
m-am apărat.
Seifurile, gîndurile, printrerîndurile
le-am închis cu trei lacăte.
Am aşteptat.

Un an, doi, trei...
Toţi anii lumii, toţi anii mei.
Dacă tot ce contează, pînă la urmă, e Aşteptarea?
Căutarea, în lumi paralele, poate e un păcat.
În alte lumi, viitoare,
de dincolo de aici,
poate centrul de univers se numeşte
Visare.

Te-am căutat, dragoste, la întîmplare,
cu paşi mici
cu poza idolului în poşetă
cu răbdare de elastic cu înarmări de arici

şi nu te-am aflat, dragoste,
nu te-am aflat...

Viteză

Secolul vitezei a trecut.

Sentimente din hîrtie creponată
fac sluj în faţa sufletului-rege
(sau era împărat?...)
dar el se face ca nu înţelege
şi le trimite la depilat.
Mă joc de-a primăvara
mă joc apoi de-a ghilotina
(de nu s-ar stinge lumina!)
codul pin al inimii l-am pierdut.
Să ne grăbim altfel –
hai, de la început:
oul, găina...

Cioara şi broasca ţestoasă

Cioara şi broasca ţestoasă
nu prea au ţinere de minte.
Ele se uită trăind şi trec din veac în veac
ca nişte sfinte.

Eu, drept să spun, ador posteritatea
şi nu vreau necrologuri sărace!
Cum ar fi, în secolul următor,
cioara să-ţi croncăne poemele la televizor,
broasca să-ţi poarte autograful pe carapace?!

Oglinda mă strigă:
– Uită-te la mine!
Sînt decolorată, bătrînă, dizgraţioasă,
patetică, fleşcăită,
mă paşte un regres absolut,
anchilozată, zdrenţuită, buboasă...
Ce Dumnezeu mi-ai făcut?!
...fraudulos de incestuoasă
cu fratele suflet,
mioapă, cu obrazul căzut,
cu creierul desfăcut
în sute de frunze uscate,

totul la mine e pe jumătate!
Uite ce plagă urîtă
pe albul inimii îmi cresc!

Dar eu, cărăpăcioasă şi croncănită
îi intorc spatele:
– Nu
şi nu!

Mîna

O mînă învaţă să scrie
pe la şase ani şi ceva.

Am scris o poezie
    apoi o reţetă de prăjitură
        apoi (logic!) o hartă.

– E frumoasă ea?
– Eu nu sînt critic de artă!

Într-un tîrziu,
sub scara (logic! logic!) de valori, înaltă,
mîna oboseşte.
Se-aşază pe un braţ de fotoliu
aşa, bătrîneşte
şi-aşteaptă să înveţe
şi cealaltă.

Artă

Motto*: „Arta de astãzi trebuie
sã te loveascã în figurã."*
(Dan C. Mihãilescu,
la emisiunea „Parte de carte")

„Fie-ţi milã de mine
şi fã-ţi rost de-o adresã,
ia-ţi un nume, o înfãţişare, acolo,
cît de cît!"
i-am spus necunoscutului blajin ca un sfînt
ce mã strîngea c-un curcubeu de gît.

În fiecare noapte el atenta
la viaţa mea
în glumă aproape
să mă sperie numai, căci spaima
porneşte motorul ruginit al inimii, uneori.

Şi eu scriam, neobosită, scrisori
către necunoscutul blajin
şi-l construiam, puţin cîte puţin
în fiecare iarnă –
din ce găseam
(cuvinte vechi, frînturi de melodii,
fulgi de îngeri, beteală şi ciocolată...).
Ce dacă nu îl cunoşteam?
Îl voi cunoaşte odată
şi-odată
şi, poate, încă o dată... speram.

Să-ţi cunoşti opera – nu e greu.
(am recitit aceasta poezie –
şi-aş fi jurat
că nu am scris-o eu!)

Gata. Idolul e construit,
are certificat de calitate,
bare de preţ şi etichetă.
Seamănă un pic cu tata,
un pic cu Dumnezeu,
un pic cu soarele, un pic cu o statuetă
de Oscar, de lut ars
ori dintr-un preţios minereu.
Nu l-am proiectat eu.

Nu ştie vorbi, el doar cîntă.
Are coloana, din păcate, frîntă
(n-au observat CTC-iştii)
fiindcă i-am făcut creierul prea greu.

Vorbesc cu el. Se pare că m-ascultă.
Cine dă dreptul fulgilor de zăpadă
să danseze pe melodia lui,
cine dă dreptul mîinii mele
să-i scrie?
(cea mai frumoasă melodie
cea mai albastră scrisoare
cei mai nebuni fulgi...
Ce va ieşi, Doamne, din harababura asta?!)

Gîtul i se frînge.
Capul îi cade pe jos,
grotesc de frumos.
Fãrã sînge.
Fire, cipuri, silicon.
Mã priveşte – bonom, sau binom, sau
Doamne pãzeşte...

Îi aşez capul la loc.
Lumea începe sã se nascã din nou.
Şi totul datoritã mîinii drepte
înarmatã – mã scuzaţi! Prelungitã
cu un stilou.

Dialog

Sufletul bate cîmpii
gîndul suferã
inima e un organ transplantabil
(prin urmare nu neapãrat necesar!)
dorul rimeazã cu un nor
ce se destramã într-o clipã...

(versul alb versus rimã –
ah, ce lux!
şi totuşi...)

– Cu ce te mai joci azi, suflete?
– Cu gîzele care trec strada pe verde
cu pekinezul pe care trebuie sã-l imortalizez
în dicţionar
înlocuind cuvîntul „prieten“...

(acum gata cu luxul!)
...cu rãţuşca de cauciuc ce pluteşte-n cada cu spumã
cu o şaradã
(cã nici o glumã, ştiţi, nu e glumã)
sau chiar cu o gumã
de mestecat
din care sã fac baloane uriaşe ce se sparg
şi se lipesc apoi de nas
cu un sentiment de pripas
gãsit, ca un nasture,-n iarbã
cu o barbã
de Moş Crãciun personal
cu boboceii de gîscã îmbrãcaţi pentru bal
cu o jucãrie nouã ce mi se permite doar mie
(versificaţie uşoarã, nu poezie!)

cu chitara albastrã la care nu ştiu sã cînt
cu toate stelele de pe planeta Pãmînt
şi cu întrebãrile toate

(cel mai greu se ajunge la simplitate –
şi ãsta nu e un sfat!
E un fapt constatat
coborînd munţi şi escaladînd vãi
cu mii de julituri şi vînãtãi
şi lecţii ne-nvãţate, ãhãi...)
şi cu toate
jucãriile din sac
la un loc...
– Ce faci?!
– Ce crezi cã fac?!
Mã joc!

Reţetă de poet

Nimeni nu ştie
ce e în creierul unui poet
cînd scrie!
Nici măcar el!
– Fă-i o radiografie!
zice-un ucenic tembel.

Radiografia e gata.
O priveşte doctorul în lumină.
Se prelinge din ea
dîra neagră a singurătăţii,
dîra roz, de bomboană fondantă,
a kitchului cotidian,
dîra gri a blazării.
Puţin argintiu – din vîrsta
ce nu se lasă măsurată, pesemne.
Puţin auriu – asta vrea să însemne
că bogăţia nu se asortează cu arta.
Radiografia e acum albastră.
Se poate interpreta aşa:
o ciocîrlie într-o glastră
un puzzle pentru mintea voastră
(fiori pe şira spinării)

sau aşa:
un labirint pe viaţă
un abis
("a" bis?)

“o piedică în calea uitării”...
Uite şi reflexia, greu descifrabilă, totuşi,
a oraşului obosit.
Flash. Imagine mişcată.
Trucată, poate? Prins pe film,
dorul a murit.
Într-un decor uitat (pădure + lac)
vechile cărţi mă îndeamnă să tac.
“Eşti din ce în ce mai mic,
neuronii îţi mor pe capete,
nu mai recunosc din tine *nimic*!”

– Dar dacă poetul dormea
cînd a fost filmat?...
întreabă ucenicul Poeziei.
El nu ştie
că poezia e o fiinţă vie
ea nu se învaţă
ea nu se cumpără la piaţă
ea nu se lasă nici măcar mîngîiată
(darămite linguşită/mituită/furată!).

Poezia e frînghia
pe care urci la cerul (albastru, fireşte!)
pe care cobori în oceanul
tot albastru, fireşte!
să prinzi peştişorul vrăjit
(te-ai mulţumi cu orice peşte...)
frînghia cu care
îţi înfăşori gîtul slăbănog
de poet chinuit –
în loc de colier/
în loc de zgardă/
în loc de guler de blană -

poezia e o Ană
ce-aşteaptă de-un secol
(în ploaie, în vînt, în zăpadă)
să fie zidită...
Poezia e foc, e ispită
e siesta de după masa tăcerii
coloana (cu discartroză!) spre infinit
promisiunea Învierii după ce ai murit
blestemul încăperii
cu lacăte şi cu zăbrele
cu merii, cu perii
cu firul de trandafir
aluniţe maligne pe piele

e ofrandă şi bir...

Nimeni nu ştie
unde dispare
creierul poetului cînd scrie...
Cu ce parte a fiinţei
dă el lumii cuvinte?
Nimeni nu ştie
de ce e poetul atît de cuminte
de ce ne minte el şi se minte
şi apoi se dezminte
de ce se ascunde el
de ce se-ntoarce pe dos
ca banda lui Möbius, furios
că i-a rămas o singură faţă.

De ce e poetul aşa luminos
şi frumos, radios, maiestuos
ca un bondar ameţit în farfurie?

Scrie, ucenicule, scrie:
"Acesta e un poet.
Se serveşte cu salată de păpădie
şi se mestecă fooooarte încet."

*
* *

Nu pot să pun geană pe geană
nu pot să mai pictez poeme
pe care, apoi, să le cînt.
Sînt
pe primitorul Pămînt
ultimul muritor.
Nu pot să mai presar, pe rană,
sare - căci nu mai doare, ca-n copilărie.
Sarea-n bucate e doar în basme.
Îngerul mi-a murit aseară, în cazne.
Ultima ciocîrlie
a supravieţuit trei zile în colivie.
Nu ştiu cum am scăpat de dezastre.
M-au apărat visele voastre
(impregnate în aerul otrăvit,
ca nişte frunze uriaşe)
de uragane şi ploi,

de cenuşi radioactive, de noroi,
de acel dor sfîşietor
ce mă chema spre infinit.
Trăiesc prin voi
şi vă duc mai departe.
Eu, omul fără vise proprii, ultimul om.
Mi s-a mai dat o şansă?
Sînt oare penitenţa tuturor?
Un atom
îi spune altui atom:
"Visează! Asta se aşteaptă de la tine!"
Un ozn coboară, ca o buburuză uşoară
pe-o frunză pe care stau, cuminte,
absolvită (*enfin!)* de cuvinte.
O fiinţă verde mă ia de mînă
(de ce, după dezastru, totul e verde?).
Mă arată cu mîndrie fraţilor ei:
"Iată o entitate batrînă
ce-a supravieţuit
pentru că n-a mîncat, n-a dormit, n-a gîndit
cam vreo lună.
Tocmai ea (cea mai decolorată-ntre femei)
care nu mai vroia, a rămas.
S-o studiem pe îndelete -
aşa material mai rar găseşti!"

Pe masă, nu mă mai pot concentra.
Mă gîndesc la furnici, la poveşti...
O altfel de amorţire mă micşorează.
Spun : "A".
Mîna dreaptă se-ncrîncenează,
se-agaţă de creion (de ultimul creion, fireşte!).
Un alt verzişor îmi zîmbeşte,
cu bisturiul strălucind ca un soare
în mica mea zare.
Un pui gustos, gustos de tot în supă.
Totul se va petrece (întotdeauna!) după.
Timpul e-acelaşi prieten misterios
pe care ţi se pare că-l ştii.
Deasupra mea, într-o oglindă:
eu, care nu puneam titluri la poezii.

Sîmbătă seara în oraş

Sîmbătă seara în oraş
se instaurează Plimbarea.
Perechi-perechi
alunecînd de mînă
cît ţine zarea.

Ce frumoasă e perechea batrînă!
Între palmele lor, presat ca o floare
ca un plasture medicinal
pe nervul sfîşiat –
secretul fericirii.

Ce frumoasă e perechea de adolescenţi visători
(*"les enfants qui s'aiment
ne sont là pour personne...*"*)!
Secretul iubirii
ei şi-l şoptesc, acum, la telefon.
Şi totuşi, uneori (vă vine a crede?!)
îşi mai scriu şi scrisori...

Eu trec, la jumătate de viaţă,
simplu spectator,
croitoraşul cel viteaz:
şapte dintr-o lovitură!
(şapte gînduri negre
şapte gînduri gri
şapte blesteme de descîntat
într-o singură zi...).

Ajung acasă, plîngînd,
şi mai adaug un rînd
la Cartea singurătăţii.

Păunul decapitat

Păunul decapitat
nu se mai ţine pe picioare.
Doar coada a rămas din el
evantai pentru fata frumoasă
care n-ar mînca, nici moartă!,
carne de păun.

O coadă fas-ci-nan-tă
ca o definiţie a splendorii
în ciuda ororii
de peste zi.

La fel şi eu
(am fost odată, ca şi cum n-aş fi
dar altfel cum acest poem
s-ar povesti?!)
pleoştită rău
hrănind un zmeu
îmbrăcat în curcubeu
(şi cîte n-ar mai fi de spus
dar vremea gloriei s-a dus...)
nu ştiu, nu ştiu dacă mai pot
din paharul (jumătate gol)
al vieţii
chintesenţa s-o scot.

Cea mai

El mi-a promis că o să fiu
cea mai iubită fată
cu-obrazul străveziu
(n-a precizat, într-adevăr, de cine...)
şi cea mai adulată
protejată
-mbălsămată
cu parfumuri fine...

El mi-a promis:
cea mai frumoasă fată
spînzurată
cu firul de păianjen al candorii
pe scena intens luminată
într-un decor fantastic: norii

(o, de departe
cea mai frumoasa fată!)

azi, mîine,
niciodată.

Ce frumoasă e viaţa

De ce văd copiii filme de groază?

Să se obişnuiască de mici?
„Interzis sub 18 ani” ce înseamnă?
O căsăpire de cap nu mai impresionează copilul
el îşi consumă senin floricelele
ronţ- ronţ
ce dacă pe ecran se revarsă valuri de sînge?!
Ce dacă X îi trage lui Y un glonţ?!

De ce se uită oamenii mari în fiecare seară
la un film
(de preferinţă de dragoste)?
Ca să se obişnuiască? Să-şi amintească? Să mai poată spera
în ceva? În orice – în demonetizata iubire
în moneda de schimb a timpului hoţ
în monetăria statului...
Un film pe zi
ca vitaminele
aşa cum copiii ascultau în fiecare seară o poveste
cîndva, cîndva, cîndva...

De ce citesc oamenii mari – uneori -
cărţi interesante utile instructive
de învăţătură de psihologie de comportament de bucate?

O, filme şi cărţi minunate,
o, o, o şi tra la la
frumoasă mai e viaţa
viaţa mea
şi a lui şi a ei şi a ta...

Trage rogu-te o perdea
să nu ne-o fure din vreun spaţiu vecin
cineva!

Natură moartă

Flori albe în braţele miresei
margarete crizanteme trandafiri liliac
(nu toate au alternativa culorii
ghioceii, de pildă, sînt numai albi, pe cînd...)
flori multicolore din curcubeu
în vază în ghiveci în Cadillac
în apă, nentrecute-notătoare
cu aspirină întru conservare
flori presate-n ierbar
cu a treia dimensiune furată

flori aduse de băiat pentru fată
la prima-ntîlnire
ca o prevestire
simbolul dragostei
al inocenţei al purităţii
al morţii
flori de azi de mîine
de cîteva zile, bolnave
flori pe care le-au plantat vizigoţii
flori încrucişate

deci mult mai frumoase
ca după botox ca după cosmetizare
floare de cîmp floare de nu mă uita
floare de colţ floare nemuritoare
floare...

Oameni cu picioarele tăiate
în glastre
oameni cu rădăcinile smulse
spînzuraţi la fereastră
pentru desfătarea noastră
oferiţi în dar cu fundiţă roz
conservaţi trei zile-n formol
oameni de cîmp de uită-mă azi sau de stîncă
oameni în comă
mişcători încă
traşi cu invizibile sfori
(de îngeri drogaţi
cu smoc de iarbă la subsuori
angajaţi de Dumnezeu pentru treaba asta murdară)
oameni crizantemi de toamnă
oameni uituci de primăvară
(fie-le ţărîna petalelor uşoară!)
oameni pufoşi ca nişte nori
parfumaţi îmbălsămaţi tămîiaţi
oameni de viaţă oameni nemuritori
oameni...

Natură moartă cu oameni şi flori.

Temă

– Luaţi cuvintele „noroc"
„albastru", „albie" şi „troc"
şi încropiţi o poezie...

Multă cerneală curse, frate,
pe mii de foi împarfumate
se risipiră pe cîmpie
cuvinte nemaiîncercate
şi multe capete plesniră...
Domnul profesor, fără milă,
făcu selecţia la sînge...
Un ins înjură, altul plînge
ceilalţi nici azi nu-şi reveniră...

Doar El, alesul dintr-o mie
creă această poezie:

„Iubita mea fără noroc
în seara asta facem troc
tu-mi dai o albie de porci
pe care i-ai cules să-i torci
să iasă prinţi, ca în poveste...
Iar eu ţi-oi da această veste:
albastru-i cerul, roşu mărul,
fără culoare adevărul...
Iubita mea aprigă-n troc
te-aş da cu var, cu-alcool, cu foc,
m-aş da cu capu-n poloboc,
iubita mea fără noroc..."

(După *n* ani)

El a ajuns mare poet.
Vorbea cu deferenţă, -ncet,
despre, ah, scriitura lui,
sau despre pana corbului
şi/sau splendoarea norului.
Scria cu-atîta uşurinţă...
Nu exista altă fiinţă
cu harul lui, cu mîna lui
plasture la alean să-l pui
profet în ţara orbului...
Poetul tău şi-al orişicui
(*ambasadorul poporului,*
propovăduitorul soborului
etc., etc....hai, termină cu încercarea asta idioată

de-a-l copia!
Nu-i ajungi nici la degetul mic,
hai, valea, linguşitor de nimic!).

Deci a ajuns mare poet.
Scria isteţ şi metaforic-
cu viteza luminii!-
despre miracolul care-nfloreşte crinii
în parthenonul oniric
sub paravanul doric
al metempsinunţării
şi despre alte chestii înalte
de netradus în altă limbă...
Scria cu abnegaţie, era superprolific!
Îl vedeau uneori cum se plimbă
prin librării
să vadă cîte cărţi s-au mai vîndut
(erau, desigur, zeci de mii!).
Lesne de recunoscut
în galoşii lui sidefii
de poet indulgent
cu orice critic jigărit.
Era, of course, cel mai iubit
era, of course, un talent!

Lumea îi cerea autografe pe stradă
(– Oamenii, vrei să spui?
– Nu, dom'le, lumea toată!
Oameni, primari, vînzători de-ngheţată,
copaci, căţei, telefoane, armată...).
I se urcase puţin, ce-i drept, la cap –
doar el dărîmase mitul poetului sărac
înglodat, îngropat (şi apoi, am auzit, disecat...)
în datorii!
Ridicase poezia la rang de meserie
făcea şi acte de filantropie
la talk-showuri era mereu invitat
(de onoare!)...

Dar într-o zi
(aţi observat
că-n prima clipă
lovitura de fulger nu doare?
Că e doar o albastră mirare
aşa, ca iubita aia fără noroc...?)
văzu o fetiţă aşezată pe-o piatră.
Plîngea încet. În mîna dreaptă –
păpuşa cu piciorul smuls.

În păr – un fluture de junglă.
Pe chip – tristeţi de nepătruns.
Poetul nu înţelegea
aerul frînt din jurul ei
şi lacrima ei sfîntă, şi magia...
Nu-nţelegea – chiar el! – copilăria...
Pios, căzu-n genunchi,
scoase pumnalul în formă de pix
şi-l împlîntă adînc în locul unde
ar fi trebuit să fie ceva
redefinind, astfel, prin jertfa sa

Poezia.

Omul şi castelul

Ştiam cîndva să fac – cu mîna mea!
un om de zăpadă,
un castel de nisip...

Azi, timpul se comprimă
fără chip
şi-o poezie-ncape într-o rimă...
Te vindeci de alean cu aspirină
azi spaţiul se dilată
ca un copil îndopat
cu pufarine şi cu îngheţată...
Unde sînt zilele de altădată?
Mama făcea cremă de zahăr ars
prietenii mă vizitau, cu bomboane fondante
colecţionam timbre rare
luam lucrurile andante
priveam, în fiecare seară, luna
şi, mai presus de toate, alergam
numai de dragul alergării
şi strigam din rărunchi: „Jos minciuna!”...
Scriam scrisori lungi, salvam gîndăcei,
miroseam regina nopţii
pînă-n staminele ei
            zîmbeam
            iubeam
            contemplam

apretam
gulerele albe de fetiţă
silabiseam mirată *bre-be-nei*
făceam fotografii alb-negru
visînd la epoca celor color...
Îmi rămînea şi timp pentru somn
îmi rămînea şi timp pentru zbor...

Azi, cu tot echipajul de roboţi performanţi
cu tot statutul meu de vip
şi cu toţi fanii dornici să mă vadă

de-abia mai reuşesc să-nchipui
un om de nisip
un castel de zăpadă...

Niculina VIZIREANU

Biografie desenată

Mă numesc Niculina Vizireanu, m-am născut în 13

octombrie 1959, în satul dobrogean Straja, comuna Bărăgan, judeţul Constanţa. Încă din primele clase primare mi-a plăcut să desenez în creion. În toate momentele mele libere şi de singurătate, desenam mai mult din imaginaţie! În anii copilăriei am fost susţinută de buna mea prietenă Laura şi de profesorii de desen.

Am absolvit Liceul industrial, iar apoi m-am angajat ca
recepţioneră câteva sezoane în Eforie Nord. După care am urmat un an şcoala profesională de comerţ, specializarea vanzator.

M-am căsătorit, am doi copii minunaţi, Lucian şi Mirabela, ambii studenţi, care sunt chintesenţa vieţii mele. Dupa 14 ani de munca în comerţ, m-am retras din motive de sănătate şi actualmente sunt casnică.

Pasiunile care îmi alină sufletul sunt desenul, literatura, poezia, netul şi, nu în ultimul rand, plimbările nesfârşite şi liniştite pe malul mării, alături de soţul meu Gigi. Fără nici-o pregătire în domeniu, am continuat să desenez, dar nu credeam că vreodată voi reuşi să îmi expun lucrările undeva, că vor interesa pe cineva sau că vor plăcea privitorului. Am încercat să-mi exprim, prin desene, gândurile, sentimentele mele, cât şi mesajele unor poezii care mi-au plăcut în mod deosebit.

Domnul Mihai Leonte a consemnat pe un site: „Desenele Nynnei Vizireanu sunt pline de înţelesuri şi semnificaţii, prin mesajul transmis, constituie adevărate eseuri poetice". Pot spune că numele de Nynna îl am tot de la acest domn. Datorită netului am avut ocazia să cunosc oameni deosebiţi, cărora ţin să le mulţumesc cu această ocazie. Aşadar, le aduc mulţumiri Feliciei Nica, lui Mihai Leonte, lui Daniel Neruţ, Ameliei Magori, Rodicăi-Elena Lupu, directorul Editurii Anamarol, lui Ady, "adminul" site-ului "Clubul bucuroşilor", multor poeţi de pe site-uri şi mai ales copiilor şi soţului meu, care mi-au fost alături şi m-au încurajat, m-au îndrumat să îmi postez modestele mele desene pe anumite siteuri care au forumuri de artă. Am fost plăcut surprinsă de reacţia unora, de comentariile favorabile şi de încurajările lor. Şi aşa am avut un motiv în plus să desenez mai mult, să postez, încercând sa-mi îmbunătăţesc stilul cât de cât. Observ că mai am multe de învăţat în arta desenului, dar mă străduiesc sa invăţ în continuare. La puţin timp de la postarea desenelor mele, am fost contactată să concep grafica pentru coperţile coperţilor unor volume de poezii. Astfel, în anul 2006, pe coperta volumului "Spiralele vieţii" a fost publicat un desen al meu. Volumul este o antologie în care se regasesc 19 poeţi de pe net, de diferite vârste şi profesii, din toate colţurile României, dar şi din ţări ca Germania şi Canada. Domnul Mihai Leonte m-a rugat sa îi desenez coperta volumului de poezii "Agate magice", ceea ce s-a şi realizat, volumul fiind lansat la Timişoara, la 11 august 2006. Apoi am realizat mai multe lucrări de grafică pentru tânărul poet George Chiriac. În vara anului 2007 avut loc o dublă lansare de carte, ale căror coperţi le-am conceput: "Drumurile vieţii" 2007, o nouă antologie a 19 poeţi de pe net, şi „Bucăţi din inima mea", al a poetei Amelia Magori. Astfel am reusit sa creez grafica unor volume de poezii. Recent a avut loc lansarea unui volum de poezii pentru copii, „Invitaţie la mare" de Ana Rus, a cărei coperta am realizat-o.

În anul 2008 intenţionez să devin membra a Uniunii Artiştilor Plastici din Constanta şi am reuşit să expun 4 lucrări de grafică, într-o expoziţie de grup, alături de alţi artişti plastici amatori. De curând am participat şi la realizarea graficii revistei „Ecouri literare" din Vaslui, cât şi la revista literară "Dor de dor".

Nu am studii în domeniu , dar în tot ce desenez fac din pasiune şi pun suflet! Nu ma consider talentată, dar, dacă mi s-au deschis astfel de posibilităţi, am profitat, ca să îmi pot realiza un vis, chiar daca am această vârstă! Niciodată nu-i târziu să-ţi îndeplineşti un vis, dacă faci totul cu pasiune şi dragoste! Ştiu că sunt mulţi artişti care sunt mult mai talentaţi ca mine, îi admir şi respect, pentru că mai am multe de învăţat! Mi-aş dori ca toţi să fie încurajaţi, sprijiniti pentru a-şi valorifica talentul, căci merită, indiferent în ce domeniu al artei activează: desen, pictură, muzică, literatură, artă, dans, teatru etc. Să le fie cunoscute creaţiile, deoarece o fac cu pasiune şi dragoste pentru artă! Şi e mare păcat să se piardă astfel de valori. Mi-aş dori ca, pe viitor, când îmi voi permite financiar, să urmez o şcoala de artă, să-mi pot completa studiile în
domeniu şi să pot realiza desene mult mai bune, atât tehnic cât şi artistic, găsindu-mi astfel curajul pentru deschiderea unei expoziţii personale.

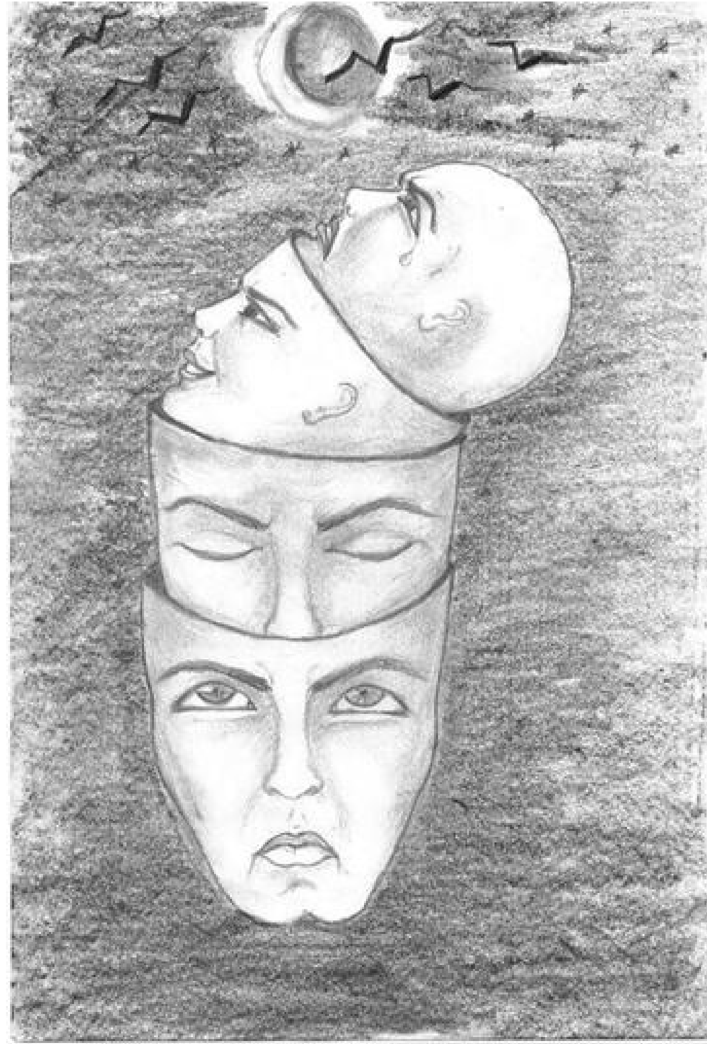

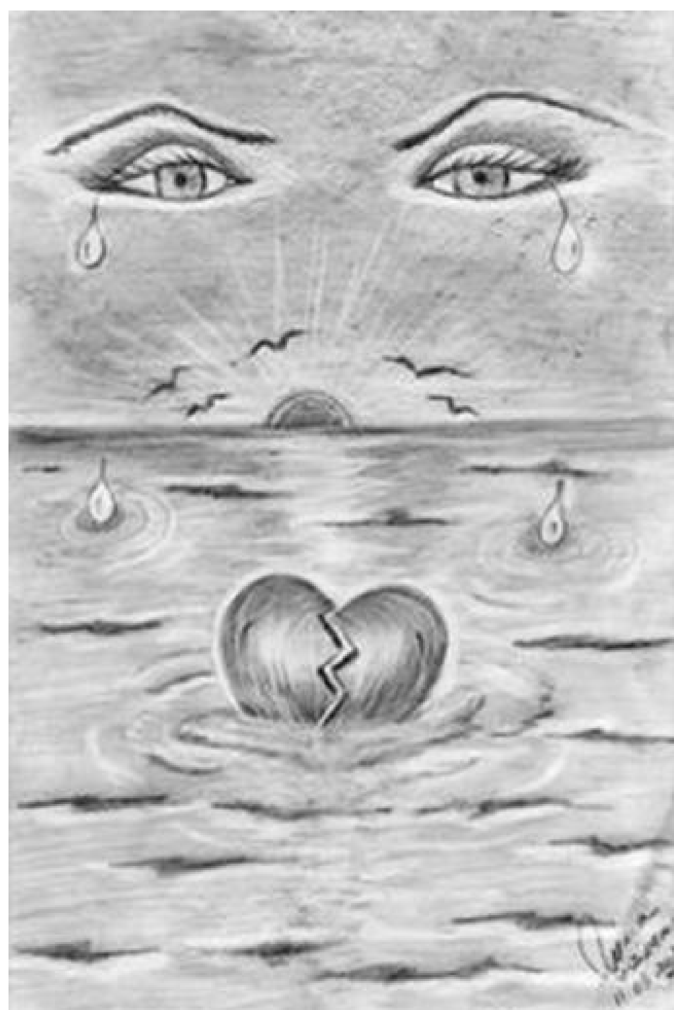

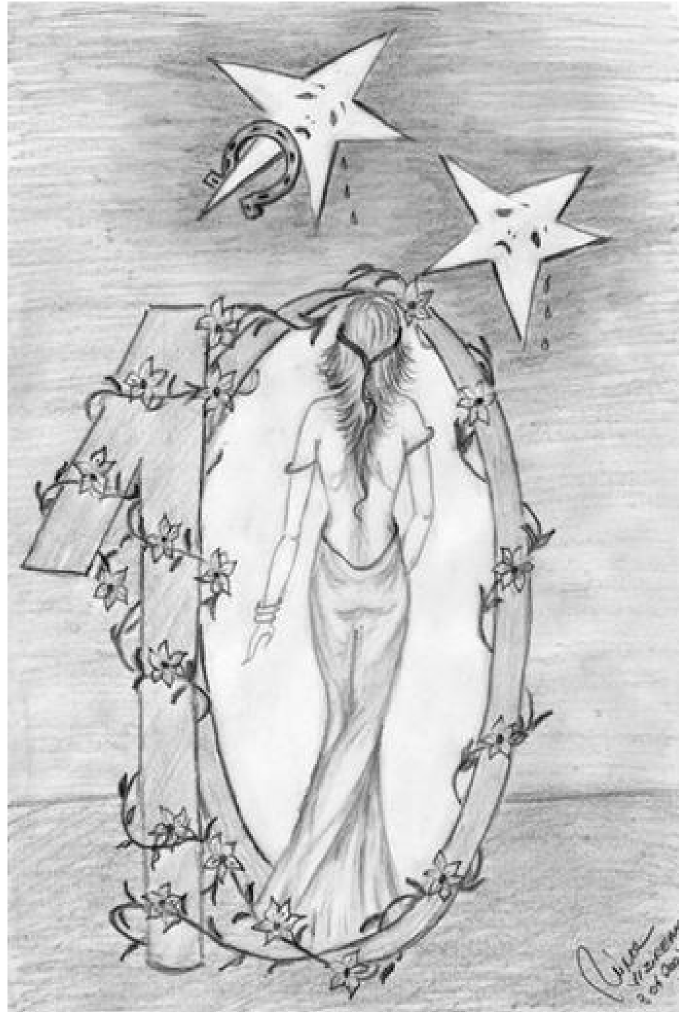

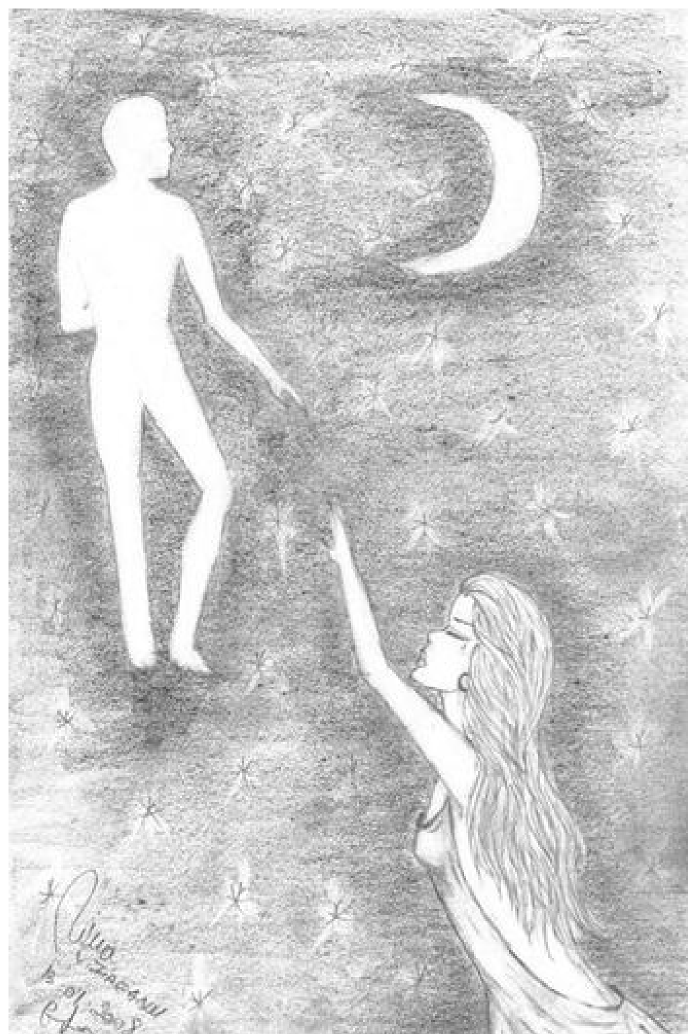

2004

Marea, marea mea iubire

Ca o tipsie de argint, astrul nopţii radiază şi poleieşte oglinda tremurândă a mării în simfonia valurilor şi simt cum se contopesc cu tumultul sufletului meu.

Mă simt parcă aruncată pe creasta valului, precum spuma mării, până mă preling fără sens la mal, neputincioasă.

Privesc fascinată cum valuri înspumate năvălesc spre mal, muşcând apoi puternic nisipul, retrăgâdu-se învolburate şi înghiţind cu nesaţ tot ce au întâlnit în cale ducând cu ele în neantul albastru. În urma lor au rămas nisipul ud, scoicile sidefate, sfărâmate, sclipind în lumina lunii precum stelele.

Marea mă cheamă prin simfonii de ape pe mal să-i simt plăcuta briză sărată şi moliciunea caldă a nisipului auriu, să adun ca un copil scoicile ce strălucesc în lumina sidefie a lunii, cu care construiesc castele de nisip pe care tot ea să mi le fure cu valurile ei albe, spumoase. Aşa îmi fură parcă şi destinul prin sărutări sărate, reci, albe şi fugare... Şi tot aşa, hoinărind fără sens, vrăjită de tumultul mării, am scris pe scoicile sidefii şi ude viaţa mea şi le-am aruncat în mare să suporte ea eşecurile, speranţele, visele, gândurile, grijile, temerile mele.

Pe nisipul umed mi-am scris destinul, iar marea, cât o făptură de spumă, mi l-a înghiţit fără milă, ducându-l în abisul ei întunecat. Spre pescăruşii albi ce salută briza mării într-un dans suav al înspumatelor aripi şi sorb întinderea de ape, mi-am aruncat durerea, boala, neputinţa şi nu au vrut sa mi le ia, era prea grea povara pentru ei şi au zburat spre zarea albastră, ţipând furioşi, bătând puternic din aripi, crestând valurile, cerul... Mă uit fascinată cum valurile vin, pleacă, precum anii vieţii mele şi mă simt ca o corabie pustiită ce pluteşte în derivă spre ţărm, alungată, care încearcă cu disperare să ancoreze în golful fericirii..., dar naufragiază înfrântă, fiindcă în valurile de fericire nu are cum să ajungă.

Marea, marea mea iubire, mă fascinează şi mă cheamă... Şi tot aşa la malul mării mă tot întorc când inima-mi rănită, tristă şi emoţiile mă sufocă, iar lacrimile se preling pe obraji împreună cu stropii de mare sărată... Tumultul valurilor îmi alină durerea, tristeţea şi nemărginita întindere albastră crestată de valuri albe mă îndeamnă la visare, speranţă..., iubire...